PAVEL CORUŢ

BALADA LUPULUI ALB

SERIA:OCTOGONUL În ACŢIUNE

CARTEA A IV-A

MOTTO:

Există multe lucruri minunate pe lume, dar niciunul mai minunat decât omul.

Sofocle

ATENŢIONARE

Ca şi celelalte romane din seria OCTOGONUL În ACŢIUNE, BALADA LUPULUI Alb cuprinde multă ficţiune combinată cu multă realitate. Am folosit şi voi folosi acest'procedeu pentru a determina cititorii să gândească şi să găsească răspunsuri. Pentru a le trezi minţile din lenea impusă de dogma dictatorială. Pentru a le spune că primul drept al omului e acela de a gândi liber, neconstrâns de alte legi decât cele ale Cerului şi Pământului. Pentru a-i determina să-şi aducă aminte cine sunt, ce zestre fantastică poartă în ei şi de ce sunt în stare. Pentru a-i determina la fapte pe măsura zestrei naturale pe care o posedă.

Voi prezenta o scurtă listă de cărţi care probează ştiinţific unele aspecte aparent fictive din această carte, ori din cele anterioare. Cei care le vor citi vor înţelege că lumea nu e atât de simplă pe cât vor să ne-o prezinte tot felul de ideologi, „profeţi", „oameni de bine" etc.

Pentru a spulbera unele confuzii, ţin să precizez, următoarele:

- Nu sunt persoană sacră, profet, ideolog ori alte asemenea. Sunt un simplu om, curios din fire, doritor de adevăr, foarte optimist cu privire la viitorul omenirii,

- Nu fac parte din nici o sectă religioasă şi nici nu intenţionez să fondez aşa ceva. Ca român, îmi apăr Credinţa strămoşilor mei, de la începuturi şi până în prezent. O apăr cu informaţii şi fără fanatism. Oamenii care slujesc Credinţa pot greşi, căci oameni sunt. Credinţa însă va merge înainte, înlăturând erorile omeneşti şi dezvăluind Adevărul.

- Nu sunt liderul nici unei organizaţii secrete şi nici nu intenţionez să particip la aşa ceva. Consider că toţi care au venit'să-mi propună astfel de fapte sunt provocatori, tot ce am

de spus, afirm public, în cărţi, în jurnale, ori prin viu grai. Cred că aşa trebuie să procedeze toţi oamenii serioşi. Dictaturile de orice fel se clădesc pe aşa zise mistere, pe frică şi ritualuri oculte. Adevărata eliberare a omenirii se face pe faţă, la lumină, în mod curajos şi non-violent. Mici un dictator nu rezistă în faţa adevărului, luminii, curajului omenesc.

- Nu am nici un fel de legătură cu fenomenul Pucioasa. Mi s-a spus că biserica fondată acolo are baza în formă de octogon. Posibil să fie adevărat. Mie, însă, fenomenul în cauză nu-mi spune nimic. Sunt un mirean şi nu vreau să mă amestec în aceste dispute religioase. Repet însă: fenomenul nu-mi spune nimic. Nu cred în cei şapte ani apocaliptici, prognozaţi de diferiţi „profeţi". Cred că omenirea va merge înainte, către lumină, fără mari zguduiri. Cred că, în următorii ani, vor reintra în legătură cu civilizaţiile galactice din care am descins cândva. Că legătura se va face în plan material, prin vizitarea Pământului de către navele altor Lumi. Credinţa în această direcţie îşi are rădăcini în miile de probe din diferite cărţi, pe care 'le voi indica treptat. Şi nu numai pe acesta: intuiţia şi memoria ancestrală au un rol deosebit, pe care îl voi demonstra în următorul aliniat.

- Mai mulţi cititori m-au întrebat de ce am botezat eroul meu cu numele Varain. Răspunsul a fost cel adevărat: aşa mi-a venit mie în minte. Mi s-au arătat variate studii ştiinţifice în care se demonstra că, în perioada hiperboreană, teritoriul Daciei se numea Varanha. Că această denumire a rezistat în timp prin Vrancea şi Valahia. Nu am găsit explicaţia acestui fenomen.) Aşa cum nu am găsit explicaţia pentru' afirmaţia scriitorului american Robert Ludlum, din care rezultă că marea organizaţie criminală mondială va fi lichidată de doi superspioni având numele conspirative Lupul şi Şarpele. Adică, exact, simbolurile \ steagului dac. Nu m-am grăbit să cad în misticism, deşi uneori joc acest rol în faţa neprietenilor. Am notat fenomenul şi l-am studiat. Ar putea fi vorba de memoria ancestrală, trezită de cultul străbunilor. Ar putea fi vorba de informaţia existentă în Cosmos, receptată cam în felul în care a receptat-o Jules Verne, cel mai sigur profet din ultimele două secole. Ar putea fi multe alte explicaţii. E bine să nu inventăm noi, cu titlu de adevăr, explicaţiile. Să lăsăm Timpul să ne spună Adevărul.

- Nu am nici un fel de legătură cu Shambala, Agarta ori alte asemenea minuni reale ori inventate. Le studiez şi eu, cu ochiul

de specialist în informaţii. Am editat şi o broşură pe această temă - Agni Yoga. Cititorilor curioşi şi doritori de adevăr le recomand să o studieze comparativ cu Sfidarea Timpului de | Sorin Ştefănescu şi cu Şapte ani apocaliptici de Ion Ţugui. Unii vor constata ceea ce am constatat şi eu: legile moralei creştine, uşor deformate şi romanţate, sunt revendicate de multe persoane. S-ar putea să greşesc, dar a greşi e omeneşte: Cred că Shambala şi Agarta sunt tărâmuri de vis, inventate de mintea omenească. E frumos să visezi. E splendid! Cu o singură condiţie: să nu visezi urât, să nu imaginezi dezastre, să nu inventezi orori, să nu visezi la mărire şi putere pe seama exploatării- credi nţelor omeneşti.

- Mai mulţi cititori m-au rugat să-mi dau părerea cu privire la afirmaţiile făcute de aşa zisul conte Incapuciato, citat de domnul Ţugui în cartea Şapte ani apocaliptici. Răspunsul meu este: nu am informaţii cu privire la acest personaj şi la faptele susţinute de dânsul, dar voi folosi logica rece, a celui care a lucrat Í8 ani cu informaţia exactă, verificată, reală. Nu este deloc logic ce susţine eroul cărţii menţionate. Nu se indică nici un fel de probă perceptibilă prin'mijloacele noastre de simţ. Să nu uităm că Iisus Cristos l-a pus pe Toma să-i pipăie rănile pentru a crede! Şi a făcut asta pentru că omenirea trăieşte în planul fizic, nu în vis, în idee. Şi aşa va trăi multe mii de ani. Mai mult, aşa zisul conte revendică puterea pământească, respectiv conducerea României. Aţi mai văzut sol ceresc să ceară aşa ceva? Şi mai grav: aşa zisul conte aruncă cu negre profeţii asupra întregului neam omenesc. Aşa ceva nu poate fi un trimis al Cerului, o persoană sacră, cum se prezintă dânsul. Care, însă, se teme de verificare prin hipnoză. Suspect!

Ca fost spion şi contraspion militar îmi permit să emit o ipoteză cu privire la aşa zisul conte. Dacă se va dovedi greşită, voi fi primul care să-mi cer scuze. De aceea, rog pe cititori să păstreze cu grijă această carte, să-şi amintească de ea în următorii ani, definiţi de anumiţi „profeţi" drept apocaliptici, iată ipoteza mea:

Personajul în cauză nu a fost niciodată în Tibet ori Shambala. Are o pregătire medie, într-o specialitate de profil tehnic. Nu stăpâneşte deloc domeniul politico-militar. A studiat materiale cu privire la Shambala şi unele profeţii descrise de diferiţi autori mistici. Ori, a fost pus să le studieze. Ori, şi mai grav,'i s-au

implementat cu forţa, prin procedee hipnotice, de către persoane oculte, interesate în lansarea variantelor susţinute de respectivul „conte". O verificare medicală de specialitate ne-ar convinge pe deplin de situaţia sa.

Ce vizează aceste profeţii şi cele similare?

1 - Semănarea deznădejdii, a lipsei de speranţă în viitorul omenirii.

2 - Dezvoltarea urii între religiile existente pe Pământ, în scopul pornirii unui război religios. De altfel, acest război este şi nescris: musulmanii susţinuţi de ruşi vor invada Europa, ştergând de pe harta lumii Franţa şi Austria. Ţara luminilor şi ţara cu neutralitate perpetuă! Nu vi se pare curios? Nu seamănă a război psihologic? O' pregătire a omenirii pentru a accepta un asemenea război, decis, chipurile, de Cer? în urmă cu un an şi jumătate, în timp ce eram jurnalist la EXPRES MAGAZIN, am demascat „profeţii" asemănătoare făcute de rusul Pavel Globa. Rog pe cititori să verifice acele „profeţii" făcute de Globa, referitoare la anul 1992. Nici una nu s-a adeverit! Informaţia exactă e spaima „profeţilor" de acest soi. Tocmai de aceea 'au distrus sistemul informativ de proiecţie a României. O ţară bine informată nu cade pradă iluziilor! să fim foarte duri: Cerul şi Pământul nu doresc şi nu organizează războaie. Acestea sunt „opera" bubulilor. „Opera" distructivă. Bubulii vizează distrugerea psihică a omenirii, subordonarea ei unui singur centru conducător. Nu vor reuşi, fiţi siguri!

3-Crearea de noi religii, culte şi secte, având la bază ideologia religioasă din aşa zisa Shambala. Să ne amintim că Nikolas Roerich, rus, a prezentat guvernului bolşevic de la Moscova, prin 1926, o scrisoare din Shambala, prin care învăţaţii de acolo îi felicitau pentru tot ce făcuseră în ţara sovietelor. Care civilizaţie înaltă poate felicita vărsarea' de sânge omenesc?E clar cine a inventat nazismul, bolşevismul şi alte asemenea ideologii? E clar că bubulii există?

4 - Dezbinarea naţiunilor lumii, pentru a putea fi stăpânite.

Ca o variantă particulară a acestei direcţii de acţiune, menţionăm fărâmiţarea naţiunilor mari în state cât mai mici, guvernabile prin monarhi şi camarile numite de bubuli. Naţiunile libere, democratice, cu sisteme parlamentare nu pot fi manevrate, deoarece liderii se schimbă periodic, înainte de a fi corupţi, îndoctrinaţi, ori şantajaţi. România este şi ea vizată. Cu

mare durere în suflet, am văzut că unele feţe bisericeşti au aderat la această mişcare, trădând credinţa străbună. Dumnezeul strămoşilor noştrii să-i judece pentru faptele lor!

5-încorsetarea psihicului omenesc în dogme, transformarea oamenilor în roboţi. Din multe puncte de vedere, omul e produsul concepţiilor, deprinderilor, ideilor şi credinţelor sale. Atunci când acestea sunt lipsite de o portiţă veşnic deschisă, prin care să se recepţioneze noi idei şi teorii, omul se opreşte din evoluţie. Şi poate deveni extrem de periculos, atât pentru el, cât şi'pentru societatea în care trăieşte. Să ne amintim porunca creştină: Cunoaşteţi Adevărul şi Adevărul vă va elibera! Deci, Adevărul, nu dogma, va elibera omenirea. Drumul până la Adevăr este lung şi greu. Fiecare om trebuie să-l facă prin efortul propriu. Cea mai sigură convingere şi credinţă sunt cele obţinute prin experienţele proprii de viaţă.

în concluzie, profeţiile negre ori de natură a crea stări de tulburare şi violenţă sunt simple diversiuni. Unele sunt crea’te de forţele oculte, altele de mintea bolnavă a unor fanatici. Să nu credem în ele! Să credem în bine, în frumos, în dreptate, în adevăr! Să credem în Adevăratul Dumnezeu, care crează şi nu distruge, care îndreaptă şi nu pedepseşte ca un feudal crud, care ne dă lumină şi speranţă... Care este Totul şi ne dă Totul...

în încheiere, aş vrea' să avertizez cititorii că studiul ocultismului şi magiei poate fi foarte periculos pentru psihic. Ca ofiţer de informaţii, am'fost obligat de împrejurări să fac acest lucru. Pentru a şti, a înţelege şi ai apăra pe cei care mă plăteau să-i apăr. Pe români, adică.

Pentru cei care au tendinţa de a transforma în supranatural orice fenomen care nu-l înţeleg, mai am un cuvânt de spus. Triburile amazoniene se ' închină şi astăzi la avioane, considerându-le fiinţe sacre, în timp ce triburile dogonilor ştiu de secole cu precizie că steaua Sirius este dublă, lucru stabilit de ştiinţă abia recent. Mai mult, în folclorul dogon se susţine existenţa unei infinităţi de civilizaţii de tip humanoid în jurul multor stele. Ciudat, nu! Extrem de ciudat şi totuşi foarte simplu, în epistola a întâia către tesaloniceni, Apostolul Pavel spunea: cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este bun. Sau, în altă traducere a Bibliei: Toate să le încercaţi; ţineţi ce este bun.

N-aş fi citat aceste cuvinte ale Apostolului Pavel, dacă n-aş fi văzut tendinţe clare din partea unor oameni, inclusiv feţe

bisericeşti, de a' le încălca, promovând dogma - deci dictatura şi închiderea drumului către înainte. Şi le-am mai citat pentru că, în aceşti ani, mulţi se vor prezenta drept soli cereşti, mesageri divini etc. Cred că înţelept e să procedăm aşa cum spunea Apostolul Pavel: Să cercetăm, să încercăm şi să păstrăm numai ce este bun.

Ceva mai mult pe această temă atât de actuală - războiul psihologic şi religios - în viitoarea carte, DINCOLO DE FRONTIERE.

în această carte, revin cu insistenţă asupra momentului decembrie 1989. Ştiu de ce fac asta. Adevărul aparţine întregii naţiuni române. După minciună, încearcă să se ascundă mai puţin de zece vinovaţi de crime împotriva statului român. Interesele naţiunii trebuie să primeze.

Pentru a 'opri Adevărul, vinovaţii de vărsare de sânge au mcercat multe manevre, începând cu încercarea de cumpărare a tăcerii şi terminând cu ameninţarea. Deocamdată Sunt convins că nu se vor opri aici. Prietenii mei din Armată şi serviciile secrete m-au informat în repetate rânduri de pregătirea unor combinaţii de compromitere a neînsemnatei mele persoane. Unele sunt în curs de derulare la această oră, altele vor veni, în funcţie de ordinele ce se vor primi.

Efectul e fantastic! Treburile bubulilor şi indivizilor din subordine ies pe dos. Cum să compromită un necunoscut care nu aspiră la nici un fel de funcţie în stat? Care scrie şi vorbeşte ca un om simplu? Care afirmă'că n-a fost niciodată vreun sfânt şi nici nu are de gând să devină aşa ceva? Care nu cere nimic pentru el? Pe bune, bubulii ar trebui să mai înveţe carte. De maidanezi, nu mai zic nimic. Ba da. Zic. Nişte maidanezi... ' Rog cititorii şi simpatizanţii să-mi lase timp să scriu, să spun ce am de spus. Rog pe cei interesaţi de a mă atrage în tot felul de secte, culte, organizaţii politice ori secrete să mă lase în pace. Am Credinţa mea, căpătată prin durere şi învăţare proprie. E Credinţa'neamului nostru, sărac dar neînfrânt.

Pentru început, recomand cu căldură studiul următoarelor lucrări:

- Getica, de Vasile Pârvan;
- Revista GETICA, editată de domnul Gabriel Gheorghe, căsuţa poştală 37-149, cod 70060 Bucureşti 37;
- Sfidarea timpului de Sorin Ştefănescu;

- Retrospective de Anton Dumitriu;
- O mărturie a reîncarnării de Brian Weiss;
- Mitologie română de Romulus Vulcănescu;
- Creanga de aur de Mihail Sadoveanu;
- Monarhul ascuns de Vasile Lovinescu;
- Creangă şi creanga de aur de Vasile Lovinescu;
- Ardealul pământ românesc de Milton G. Lehrer;
- De la mitul astral la astrofizică de Titus Filipaş;
- Interpretarea ezoterică a unor basme şi balade populare româneşti de Vasile Lovinescu.

Pavel Coruţ.

NE-AU RĂZLEŢIT STRĂINE CÂNTURI...

Sunt în pragul morţii. O aştept ca pe marea izbăvire. Aşa cum o aşteaptă orice o'm din neamul meu. Am iubit şi am urât. Am sperat şi am râs. N-am plecat niciodată capul. Nu m-am temut de sabie. Dumnezeul strămoşilor mei nu m-a făcut temător. Aceasta a fost viaţa. Acum am dreptul la moarte. La linişte. Am dreptul să mă întorc Acasă. îngerul meu păzitor îmi porunceşte: Roagă-te, Varain! încerc să murmur o rugă: Primeşte-!, Stăpâne, pe Varain!...

Sunt zdrobit de explozie. Trupul mi-e sfâşiat de gloanţe. Sângele îmi curge în şiroaie călduţe pe pielea rece. Periferiile corpului au început să se răcească,'semn că momentul pe care îl aştept nu e departe. Viaţa s-a retras către acel misterios centru încă necunoscut de nimeni. Şi, în ciuda voinţei mele, continuă lupta, după legi mai vechi decât planeta Pământ. Acum, în pragul morţii, îmi aduc aminte de acele legi şi de Lumea din care vin. Pare o poveste ştiinţifico-fantastică, dar nu-i. E absolut real. Deşi, incredibil.

Am o rană în frunte. Rana cutezătorului. A celui care nu se închină şi nu se supune decât Adevăratului Dumnezeu. Şi Stăpânului, Zamolxe. Sângele s-a prelins din rană şi mi-a acoperit ochii. Nu are importanţă. Ceea ce văd eu întrece imaginaţia omenească. Văd, ca într-un film, răsculaţii din Lumea celor opt stele: Dubhe, Merak, Phegda, Megrez, Alioth, Mizar, Benetnach, Alcor. Răsculaţii din Carul Mare. înalta civilizaţie care a îndrăznit să încalce Legea Universului. Să se opună Adevăratului Dumnezeu. Sunt înfrânţi, însângeraţi, zdrobiţi.

Exact cum sunt şi eu. Aşteaptă osânda. Nu se văietă. Nu cer îndurare. Sunt inteligenţi, cutezători, neînfricaţi. Nu însă şi destul de înţelepţi.

Oştirile învingătoare din Lira şi Lebăda aşteaptă tăcute. Sunt de pe zecile de planete ce înconjoară stelele Vega şi Deneb. înalţi, blonzi, calmi. Stăpânul Universului, Adevăratul Dumnezeu, va pronunţa osânda. E! este Legea, Lumina, Adevărul, Credinţa, Puterea.Sunt mii şi mii de înfăţişări ale Adevăratului Dumnezeu. învingătorii şi învinşii aşteaptă voia Lui.

Sângele mi se prelinge încet în gură. Nu am putere să-l opresc. Nici să-l înghit. Nu gem, nu mă tângui. Nu am putere s-o fac. Mintea mi-e limpede şi_clară, ca,o lumină lichidă. A rămas întreagă. E indestructibilă, e o parte din moştenirea de la strămoşi. În gând, mă plec în rugă către Stăpânul Universului: Primeşte-l Doamne, înapoi, pe Varain! Pe cel născut din răsculaţii care au cutezat să Te înfrunte şi din învingătorii care Ţi-au fost credincioşi. în mii de încarnări am ispăşit trufia strămoşilor din Aicor. Port în mine şi sângele credincioşilor Tăi din Lira şi Lebăda. Primeşte-i, Doamne, pe Varain.

Acum ar trebui să mor. Poate că, după legile terranilor, sunt deja mort. Eu văd, însă. Aflu marele mister al planetei Pământ. Îmi văd strămoşii învingători. Şi pe cei învinşi. Ascultă osânda Pedeapsa încarnării în fiinţe inferioare, pe o planetă din Calea Lactee. O pedeapsă cumplită: Pe măsura faptei rebelilor învingătorii din Lira şi Lebăda ascultă gravi. Vor trebui să-i însoţească pe răsculaţi la locul de ispăşire. Trufia şi orgoliul se vindecă numai prin durere şi umilinţă. Numai aşa poţi ajunge să înţelegi. Şi să ştii.

Durerea mă împresoară din toate părţile. N-aş putea să spun exact ce mă doare. Nu pot să-mi pipăi rănile, să ştiu unde sunt lovit. Mâna stângă e amorţită. Dreapta o simt. Doare cumplit. M-au trosnit ca la carte. Probabil că şi ei se miră de ce nu sunt mort. Eu nu mă mai mir. Privesc tăcut la un trecut care ar putea să devină viitor. Văd planeta ispăşirii, Pământul. Şi ţara în care ispăşesc rebelii. Varanha se numeşte ţara. Acum ştiu de ce mă numesc Varain. Nu mi-a explicat nimeni. Ştiu. Aşa cum ştiu că unii învingători au rămas alături de rebeli. Din milă sau din datorie. Poate şi din dragoste. Aşa cum ştiu că mama coboară din învingători şi tata din neamul învins. Aşa cum ştiu că aparţin celor patru Lumi.

Sunt un ghem de durere crâncenă. Privesc uimit la ţara de vis, în care au ajuns strămoşii mei. îmi spun: Varain, e un simplu vis! Tu eşti un spion român, căzut în luptă cu bubulii. Restul e ficţiune! E imaginaţie! E saltul în spaţiu al disperatului împresurat din toate părţile. Revino-ţi, Varain! Fii lucid şi calm! Trebuie să mori lucid! Să nu le dai satisfacţii bubulilor. Nu uita Varain! Ei se tem de tine, nu tu de ei!

Durerea asta insuportabilă mă poate tâmpi. Sunt un profesionist al informaţiilor şi ştiu ce înseamnă aceasta. Trebuie să termin! Murmur în gând: Primeşte-l, Stăpâne, pe Varain! Nu trebuie să rămân viu în mâinile bubulilor! Nu trebuie să le dau această satisfacţie!

Din adâncuri cunoscute numai de părintele Demian, răspunsul curge lin, ca o apă de câmpie:

Ne-au răzleţit străine cânturi, De ne-au lăsat pustii şi goi, Copaci uscaţi, bătuţi de vânturi, Crescând uitările din noi...

Lumină! Am sfâşiat marama neagră a uitărilor. Strămoşul vegan îşi arată figura calmă, plină de bunătate. Are ochii inteligenţi, pătrunzători. Mă priveşte insistent. Pentru a înţelege. Şi a şti. Durerea dispare ca la un descântec. Alunec lin, pe o mare de lumină. E nespus de bine. în sfârşit, e bine şi pentru Varain, luptătorul din umbră. Pentru omul care ar fi putut fi orice altceva. Stăpânul, însă, hotărâse demult: Varain trebuia să treacă prin frigul şi întunericul confruntărilor din umbră. Pentru a ispăşi, a înţelege şi a şti. Pentru a fi sigur că nu există informaţie bazată numai pe inteligenţă şi raţiune. Ori, numai pe intuiţie. Numai cele două forţe unite puteau învinge revolta bubulă.

Murmur înainte ruga metişului Varain: Primeşte-i, Doamne, pe Varain! Şi iartă-i pe răsculaţii din Lumea celor opt stele! Durere nu mai simt. Lumina mă'învăluie. îmi doresc moartea din tot sufletul. Căci, numai murind cinstit, la timpul hotărât de Stăpân, mă pot întoarce Acasă. Ajuns aici, gândul mă loveşte dureros. Crud. Nemilos. Realitatea şi adevărul pentru care am luptat întreaga mea viaţă sunt amare. Eu nu am casă... Sunt bogat, dar pribeag. Am patru Case. Aparţin mai multor Lumi: Pământul pe care am văzut lumina zilei, Lumea celor opt stele, Lumea Lebedei, Lumea Lirei. O lacrimă de disperare mi se strecoară din ochi, spălând sângele. Unde să mă duc? Unde să mă duc? Unde aş fi eu însumi?

Să nu mai văd niciodată Pământul? Munţii şi apele, codrii şi câmpiile, marea şi holdele? Varanha, ţara strămoşilor mei? Să renunţ la Lumea celor opt stele? Numai pentru că strămoşii mei au greşit? Dar, sângele lor mă cheamă, mă strigă cu disperare! Eu sunt de-al lor. Nu m-au uitat, zeci de milenii. Cum aş putea să-mi rup din mine tot ce am moştenit de la ei? Focul din sânge, mintea organizată, firea iscoditoare şi, poate, rebelă? La Lira, să renunţ? La Lebăda? La strămoşii mamei? Cum aş putea să sfâşii ' în bucăţi fantastica intuiţie, calmul, înţelepciunea, răbdarea, spiritul pozitiv-constructiv? O, Doamne, cât de bine înţeleg durerea metişilor!

Durere nu mai simt, dar inima mea e o rană. Unde să mă duc, Stăpâne? Mintea mea nu poate găsi soluţia. Facă-se voia Ta, Stăpâne!

în imagine, apare micul sat dintre dealuri, în care am deschis ochii. Sunt martor la naşterea mea. O căsuţă mică, cu pământ pe jos, cu acoperiş de şindrilă. E miezul verii. Cerul e o imensă cunună de stele. O părere de vânt abia adie. Ultimii salcâmi îşi varsă floarea sfinţită de parfum. Undeva, pe deal, la umbra unei stâni, plânge dulce un fluier. E aproape miezul nopţii şi mama e singură. Singură şi neştiutoare de multe. O ţărancă aşteaptă să nască pentru a patra oară. Nu se teme, nu se văietă. Aşteaptă să nască. Singură.

Imaginea se topeşte lin. O înlocuieşte figura strămoşului. Nu ştiu sigur dacă e din Vega ori din Deneb. Poate că aparţine ambelor Lumi. Mă priveşte din nou, profund, cu ochii albaştri, luminoşi. înţelege!e porunca. Mă străduiesc să înţeleg.

E singură mama în noaptea de vară. M-a născut deja. Mi-a rupt ombilicul cu dinţii. Ca o lupoaică. Şi mi l-a legat cu un fir de borangic. E singură şi neştiutoare, dar porunca ancestrală funcţionează fără greş. Se târăşte ca în transă către oala cu lapte. O oală mare, neagră, de pământ ars. Are în ea lapte proaspăt, muls pe seară, de la o vacă sură, blândă, cu un singur corn. Mă spală în laptele alb, murmurând ceva neînţeles pentru mine. Poate că nici dânsa nu înţelege exact ce murmură. Şi în ce scop. Porunca ancestrală funcţionează. Nu ştie. Sigur nu ştie de ce face aşa. Poate că la timpul cuvenit, îşi va aduce aminte. Acum e liniştită. A făcut ce trebuia. Ostenită de efort, cade îndărăt, în aşternutul sărac. E aproape miezul nopţii.

Imaginea blândului strămoş al mamei apare din nou. întinde palma dreaptă către mine. înţeleg că îmi oferă un dar. Darul vieţii mele. Cel mai important'dintre ele. Ochii mă sfredelesc, mă'pătrund până în adâncuri. Ţine minte! e porunca. Acesta e darul!

Către răsărit, în curtea casei, e lumină. Mai multe mâini fine, de femeie, ies direct din pământ, ocrotind un ghem de lumină. N-am văzut niciodată mâini atât de frumoase, cu degete atât de lungi şi fine. Deşi negre, sunt de o frumuseţe fantastică. Toate tremură ca-n dans, mângâind sfera de lumină, cu vârfurile degetelor. înţeleg că acesta e darul: minte lucidă, limpede, clară, neinfluenţabilă de nimic altceva decât de voinţa Lui. Totul învelit în starea'de calm extrem, asemănătoare strămoşului din Lira şi Lebăda. Porunca o aud clar: Varain, să nu ucizi niciodată! Forţa spiritului tău va îndoi cele mai ticăloşite firi! Forţa spiritului tău va aduce pacea şi calmul!

Şi iar o văd pe mama în noaptea de vară. Mângâie pruncul şi plânge. Crede că pruncul a murit. E sigură că a murit! Aşa şi spune, când tata intră pe uşă:

- Ţi-am născut un fecior, dar e mort.

Abia când mâna bătucită de sapă atinge pruncul, se aude scâncet.

- E viu! se bucură ţăranul. E viu!

Imaginea dispare.' Simt din nou durere crâncenă în tot corpul. Ceva mă arde în interior. Probabil că am leziuni. Poate că e şi altceva, mai greu de înţeles pentru oamenii obişnuiţi, izbutesc să scot un vaiet. Simt degete omeneşti pe mine şi-mi aduc aminte că sunt un spion român căzut în mâna adversarului.

Raţionez: Nu trebuie să mă aibă viu. Reiau disperat ruga de luptător: Primeşte-i, Doamne, pe Varain! Şi iartă-i pe răsculaţii din Lumea celor opt stele! Alunec din nou pe o mare de lumină, către colţişorul acela necunoscut al Terrei în care m-am născut.

Văd pârâul sărat, curgând de sub dealul pe care e ridicată căsuţa acoperită cu şindrilă. Pământul plânge cu lacrimi sărate. Acum ştiu şi de ce. Văd zeci de izvoare izbucnind de sub talpa casei, apoi trec lin, către nefiinţă.

M-am trezit într-o cameră albă, luminoasă. Durerea m-a trezit. Răbdasem în viaţa mea destule dureri. Niciuna atât de cumplită. Atât de crâncenă. N-aveam un singur loc pe trup care

să nu strige, să nu implore sfâşietor. Ochii mi-erau, însă, neatinşi. Şi mintea - limpede. La fel de limpede ca în noaptea pe care o trăisem în vis. Poate nu numai în vis.

Privirea mi se oprise nedumerită pe un morman de bandaje. Ce era asta? Apoi am înţeles: Eu eram mormanul de bandaje. Am înţeles şi inima mi s-a strâns de durere: Stăpânul nu mă primise. Drumul meu prin ceaţă şi frig nu se terminase. Am închis ochii obidit şi am murmurat: De ce, Doamne? De ce?

Din ceaţă, a apărut icoana blândă şi calmă a părintelui Demian. Era mustrătoare. Crezi că ai dreptul să întrebi? Stăpânul ţi-a dat viaţă dincolo de puterea de înţelegere a minţii omeneşti' Trebuie să trăieşti! Ridică-te, din neamul Oamenilor! Luptă pentru neamul tău şi pentru omenire! Nimeni şi nimic nu te va putea opri. Cerul şi Pământul te ocrotesc! Prima lege a vieţii tale e să nu ucizi! A doua e să nu-ţi pierzi Credinţa niciodată! A treia e să ocroteşti şi pe alţii prin ocrotirea ce ţi s-a dat.

Atât a fost. Demian a dispărut, 'iar eu am rămas'acolo. Un ghem de bandaje cuprins de o durere crâncenă. Destinul îşi urma neabătut drumul fixat în noaptea aceea. în noaptea în care mama mă adusese pe lume şi mă botezase după ritualul strămoşilor. În noaptea când strămoşul celest îmi oferise darul vieţii mele. Dar care m-a scos mereu deasupra vâltorii vieţii. Dar ale cărui misterioase calităţi încă nu le descoperisem în totalitate. Poate că nici nu trebuia să le descopăr în această viaţă.

'Durerea era foarte reală. Şi foarte prezentă. Mă ţinea treaz, lucid. începeam să raţionez ca un simplu spion, căzut în mâna adversarilor. Făceam analiza situaţiei în care mă aflam, încercasem să evadez în moarte. Stăpânul nu-mi permisese să trec dincolo. Trebuia să mă ridic şi să lupt până la capăt împotriva noilor răsculaţi. Căci, în trufia lor, bubulii se ridicaseră împotriva Cerului. Repe'tau greşeala săvârşită cu zeci de milenii în urmă de către unii din strămoşii mei. Mai era mult până la capăt. Opt ani. Trebuia să mă ridic şi să lupt.

Educaţia de spion mi-a dictat să scap mai întîi de durere. Cuprins de durere, omul devine mai slab. Am început să-mi aplic ritualul de autosugestie. în acelaşi timp, mintea mea trecea în revistă imaginile vizualizate în starea de comă. Educaţia susţinea: Varain, nu sunt adevărate! Sunt simple vise, de om

aflat în comă!îngerul meu păzitor continua, la fel de ferm ca şi părintele Demian: Să crezi, Varain! Să crezi tot! Doamne, am murmurat eu, nu pot să cred decât ceea ce se manifestă în plan material! Căci, Doamne, noi trăim în planul fizic, material. E, oare, un păcat? Şi Toma a cerut să pipăie rănile lui Iisus pentru a crede!

Imaginea strămoşului învingător a apărut fulgerător în memorie. Mă cheamă în cer. îţi voi şterge durerea şi ceaţa pe care o simţi în planul fizic, a zis strămoşul. Aceasta e dovada! La fel de brusc, ceaţa care îmi apăsa creierul s-a risipit, lăsând loc unui flux luminos şi curat de gânduri logice. Durerea a dispărut. Era o probă pe care trebuia să „o accept. Am acceptat-o. Am început să mă gândesc. încercam să-mi reamintesc cum ajunsesem acolo, în patul de spital.

Pe data de 18 iunie 1992, mă înapoiasem împreună cu Carmela din Argentina. Făcusem un scurt voiaj în patrie, pentru a verifica starea proprietăţilor şi reacţia bubulilor. Dacă în Argentina toate treburile erau cât se poate de bune, la comandamentul extern din Franţa situaţia era cam delicată. La prima vedere, nimic nu părea' schimbat. Oamenii intrau şi ieşeau în ritmul obişnuit. Nu se vedeau pândari ori santinele. Pe mine, însă, nu mă înşelau simţurile. Tensiunea crescuse din anumite motive. Cremene, laconic cum îi era felul, m-a lămurit în câteva secunde:

- Priveşte, Varain! mi-a ordonat el, în loc de răspuns la salut.

Obiectul indicat de şef era un plic voluminos. L-am desfăcut fără comentarii, vărsând pe masă câteva sute de fotografii. Unele, color, făcute ziua. Altele, alb-negru, făcute noaptea, în infraroşu. Nu erau deloc încurajatoare. Ca să fiu mai exact, erau alarmante. Prezentau şapte posturi de supraveghere bubule amplasate discret în jurul comandamentului nostru. Era clar: ne ţineau sub lupă zi şi noapte. Ne studiau ca pe nişte gângănii. Ne învăţau obiceiurile. Pentru a ne trosni exact când am fi fost într-o poziţie slabă. Presupunând că am fi ajuns vreodată şi acolo.

- Cum le-aţi făcut? am fost eu curios.

Cum le fac toţi spaii oneşti, m-a lămurit Bălaiul. Cu aparatul de fotografiat.

- Lasă gluma, Bălaiule! Cum le-aţi făcut?

Cremene a dat aprobator din cap. Se putea deconspira secretul. Bălaiul a continuat:

Un tip fain, de la DST . Mare lipsă de franci. Femeile costă, băutura, la fel. Ne-a vândut pontul pe parale. Multe. Merită însă.

Cum ne-au mirosit?

- Probabil, cei din Argentina. Ne fotografiaseră din toate părţile. Mai mult ca sigur, au lansat sute de agenţi, în toate direcţiile. în Austria, am apărut din nou. Era deja simplu. Chiar şi pentru tărtăcuţa lui bubi-boy. Ne-au căutat în Europa. Şi ne-au cam găsit.

După obiceiul meu, căpătat direct de la madam Varain-moldoveanca, m-am scărpinat în cap. Să-mi mobilizez ylagoria.

- E o capcană întinsă ca la carte, am concluzionat. S-au cam dus cu zilele faine în care dădeam cu bubulii de pământ de le mergeau fulgii. Am vaga impresie că ne-au copt o plăcintă tare indigestă. Eu nu pap aşa ceva.

- Nici noi, m-a asigurat Cremene. Analizează, gândeşte şi dă o soluţie de răsturnat situaţia! Tu eşti şeful Operaţiunilor Speciale.

- Am înţeles!

- Şi încă ceva, a adăugat Cremene. Nimeni nu află planul până în ultima clipă. Nici măcar eu! Clar? Răspunzi singur de calitatea lui. Şi de păstrarea secretului.

- Am înţeles!

Trăgeam cu coada ochiului la Bălai. Aşteptam să trântească una de-a lui. Nu avea chef. Minune mare în cazul lui. Am încercat să-l provoc:

- Ziceai, Bălaiule că întreaga reţea bubulă din Europa e sub control. Că vom participa la un spectacol grande, cu premii mari. Mersi de aşa spectacol!

- Piciule, nu e cazul să dramatizăm. Suntem în găleată. Dar am mai fost noi în situaţii de astea. Premiile sunt în lăbuţele bubulilor. Trebuie să sacrificăm un pic din sudoarea frunţii pentru a le smulge.

- Numai atât? am vrut eu să fiu sigur.

- Poate şi oleacă de sânge. Nu-i metoda ta. în cazul de faţă, însă, trebuie să o accepţi. Doar nu te vei apuca să descânţi o gaşcă întreagă de bubuli?!'

Cremene a întrerupt duelul verbal:

- Fără scuze şi fără ipoteze! Vreau un plan exact, temeinic, realist! Ieşim din capcana bubulilor! Chiar în noaptea asta înţeles?

' - Am înţeles!

- Bălaiuîe, a continuat Cremene, tu ce propui?

Bălaiul a stat un pic pe gânduri, apoi s-a decis:

- Valea! Ştiu un locşor fain, unde nici un pui de bubul n-ar îndrăzni...

- Varain? a întrebat Cremene, întorcându-se către mine.

Am închis ochii şi i-am dat drumul. Aşa cum ştiam eu:

- Doamne al strămoşilor noştri! Zamolxe, Stăpâne! Vrem să ştim voia Cerului. Vrem să căpătăm ocrotirea Pământului!

Am aşteptat în linişte. Nimeni nu îndrăznea să scoată un sunet. Respectul pentru ritual. Se auzea numai bâzâitul aparatului de aer condiţionat. Aşteptam răspunsul Dumnezeului strămoşilor noştri. Şi al Stăpânului, Zamolxe, unul dintre primii Lui soli.

Ca într-un film, prin faţa ochilor mei, au început să defileze masive muntoase cu vârfurile uşor înceţoşate. Vorbeam cu ochii închişi, cu voce litanică:

- De la stânga, către dreapta, se rotesc şiruri de munţi. Acum s-au oprit. În faţa mea, e un masiv calcaros, alb ca spuma laptelui. La poalele lui curge o apă limpede. întreaga vale din dreapta e nespus de frumoasă. N-am văzut-o niciodată în viaţă. Mă simt bine. Simt pace şi bunătate. Urc către creste.

- Sate? a întrebat rece Cremene.

- Nu se văd. Muntele e sfredelit de peşteri. Către vârf, se vede ceva alb şi luminos.

- Oameni? a revenit Cremene.

- Nu se văd. E vară uscată. Soare puternic. Cer albastru. Foarte albastru.

- Opreşte! a ordonat Cremene.

Am deschis ochii şi am aşteptat întrebător. Ce mai voia?

- Unde crezi că sunt munţii? a întrebat şeful.

- Ei bine. înseamnă că sunt acasă.

- Continuă! a ordonat el.

Am închis ochii. Am repetat formula şi ruga. Alt şir de munţi, luminaţi de un soare orbitor. îi vedeam de sus, ca din avion. Ardeau în valuri de căldură. Din loc în loc, puncte albastre violacee. Erau lacuri de munte Zănoage. Aşa am spus, zănoage.

- Ştiu, a confirmat Cremene. Trebuie să meargă acasă? Dar când?

Era o întrebare grea. Imaginea timpului nu putea veni sub formă vizuală. M-am concentrat din toate puterile:

Iunie, 1933. Cu Cer albastru. Cu Libertate şi Demnitate.

Nu ştiam exact ce însemna. Cremene ştia. N-a explicat nimic. A ordonat:

Să vină şefii de rezidenţe!

Secretarul a plecat grăb'it să-i aducă. Noi am rămas în tăcere. Până şi Bălaiul tăcea. Ştiam ce-l frământa: mai mult ca sigur, bubulii identificaseră casa în care se afla familia sa. Şi forţa mea. Mi-am impus să nu mă gândesc deloc la acest lucru. să-l rezolv mai târziu.

Şefii de rezidenţe au apărut după tipic. Cu carnetele în mâini, pregătiţi să' noteze ordinele blitz, specialitatea lui Cremene. Şirul'de ordine a pornit clar, laconic:

- Varain, pregăteşti planul_ de străpungere a blocadei bubule! îl calculezi la milimetru. îl vei prezenta cu o oră înainte de intrarea în acţiune. Selecţionezi arhivele şi opreşti numai ce este valoros. Restul arzi, când ieşim! Legătura cu luptătorii din dispozitivul extern, prin mesaje radio, codificate. Nimic înainte de prezentarea planului. înţeles?

- Am înţeles!

- Ursu,' conduci luptătorii din Operaţiuni Speciale la spargerea blocadei! Cât mai puţin zgomot! Cât mai puţine pierderi! Nu lăsaţi nici o urmă pe care s-o miroasă bubulii! înţeles?

' - Am înţeles!

- Maxim! Pregăteşti comandamentul de rezervă din Franţa de nord! Fără nume! Fără da’te! Numai tu şi cu mine ştim unde este. Mai pregăteşti comandamentul de rezervă din Elveţia. La fel, fără nume, fără da’te. Numai noi trebuie să ştim unde sunt. Dispari chiar azi şi ne aştepţi! Vom veni, fii sigur! înţeles?

. - Am înţeles!

Cel mai scurt ordin de luptă posibil. Nimic despre salvarea familiilor celor căsătoriţi. în această direcţie, urma să hotărască Bunul Dumnezeu.

- Willy! Pregăteşti mijloacele auto pentru deplasare de lungă durată. înţeles?

- Am înţeles!

- Prisăc'aru! Scoţi pe nesimţite banii din bănci şi-i aduci aici. îi vom căra cu noi. Răspunzi de'fiecare dolar!

- Am înţeles!

- Radu!'Activezi rezidenţa din ţările nordice şi dai câteva lovituri la centrele de bubuli cunoscute! Pleci imediat! Până la miezul nopţii, trebuie să înceapă atacul în Suedia! înţeles!

- înţeles! Diversiune!

- Ok! întrebări?

Nu erau întrebări. Priveam feţele celor din jur. Maxim, birocratic şi eficient, îşi creiona planul ca la carte; precis că nu a uitat nici fierbătorul de cafea. Prisăcaru, finanţist şi om de afaceri de anvergură mondială, un adevărat abac viu, calcula cu rapiditate de unde şi câţi bani va scoate. Pentru a ne topi din ghearele bubulilor cu avere cu tot. Willy, neamţ român, zâmbea nepăsător. Aştepta să iasă din birou, să reia fluieratul melodiei sale preferate şi meşteritul maşinilor. Bălaiul, cetăţean francez, căsătorit, tată a doi copii, nu scotea o vorbă. Privea fix la un punct din faţa sa. Gândea că bubulii erau deja cu ochii pe casa lui. Eu, devenit şeful Serviciului Operaţiunii Speciale, îmi strângeam inima în pumn. încercam să uit că soţia mea era în casa Bălaiului. Calculam deja diferite variante de blocare a bubulilor din jur. Cremene spusese tot ce trebuia.

Am coborât gânditor în bunkerul cu documente. Trebuia să selecţionez arhiva şi să pregătesc incendiul. Am chemat doi din băieţii mei şi am trecut la treabă. Era muncă multă. Din aproape patru tone de documente, am oprit numai vreo cinci sute de kilograme. Le-am ambalat frumos, în colete, apoi le-am introdus în lăzi metalice. După o clipă de chibzuinţă, am introdus în fiecare ladă câte două lumânări incendiare, pe bază de electron, cu dispozitiv de aprindere prin telecomandă, i-am ordonat lui Livadaru:

- Stai cu ochii pe ele! Cu telecomanda pregătită. Dacă se apropie bubulii, declanşezi focul! Arde şi metalul din lăzi.

- Şi documentele? a încercat să protesteze Livadaru.

- Mai bine dispărute, decât în mâna adversarului! Nu uita să fugi departe de maşină! înainte de a folosi telecomanda! Va arde tot: documente, lăzi, maşină.

- E-n regulă!

Lucram în continuare, ca un robot bine programat. Îmi Impusesem să nu mă gândesc deloc la soţia mea. Ştiam că e în pericol de moarte. Mă rugasem scurt, ca un luptător, să aibă noroc. Să scape, adică. Pregăteam restul arhivei pentru incendiu. Trebuia să dispară integral, să nu rămână nici o urmă. Treaba a fost întreruptă de sosirea Bălaiului:

Piciule, vino încoace! a ordonat el.

M-am apropiat. Nu voia să audă ceilalţi, necăsătoriţii, ce probleme pot frământa doi şefi. Ştiam eu ce-l preocupa. Nu prea era soluţie pentru durerea sa. Nici pentru a mea. Femeile şi copiii erau condamnaţi.

Piciule, a murmurat Bălaiul cu voce răguşită, am găsit soluţia.

Nici o şansă! i-am replicat eu cu voce incoloră, îngheţată. Nu era vocea mea. Era vocea datoriei. Vocea în care fusesem născut şi educat în Octogon.

Este! m-a asigurat el. Murim noi, salvăm copiii şi femeile.

Nu prea era octogonar ceea ce-mi propunea. Dar era omenesc. La judecata de apoi a spionilor, când ne vom înfăţişa Atotputernicului, voi spune că era şi drept. Fără vorbă, i-am întins mâna. Mi-a strâns-o zdravăn în pălmoaia lui de pescar lipovean. Avea pe faţă un zâmbet ciudat. Zâmbetul celui care merge la moarte împăcat. Băieţii mei, prezenţi la scenă, n-ar fi putut bănui ce faptă hotărâsem.'

- Vin pe seară, m-a asigurat Bălaiul, în timp ce se depărta.

Mi-am continuat treaba eficient şi împăcat. Totul era în regulă. Toate intraseră în făgaşele lor. Am pregătit benzina şi cartuşele incendiare pentru aprins mormanul de arhivă din bunker. Am pus băieţii de la compartimentul radio să intre în contact de probă cu cei din dispozitivul exterior. Legătura funcţiona perfect. Aveam, în exterior, dincolo de blocada bubulă, vreo douăzeci de luptători, de elită, din Operaţiuni Speciale. Apărarea îndepărtată, pentru caz de pericol, l-am atenţionat că, după miezul nopţii, urmau să primească un ordin blitz, pe care trebuiau să-l recepţioneze. Şi să-l execu’te fără şovăire.

M-am aşezat, apoi, la biroul meu de lucru Să creionez planul de ieşire din capcană. Am lucrat meticulos, după toate regulile muncii noastre După ce am analizat toate variantele posibile, am ales-o pe cea care avea mai mari sorţi de izbândă. Am sintetizat-o pe o singură pagină. Scurtă, clară şi precisă, Aşa cum îi plăcea lui Cremene. Aşa cum se lucra în Octogon.,

Conform regulilor conspirativităţii, nu aveam voie să dezvălui faţă de nimeni planul de acţiune'înainte de ora ordonată de şef. Regula viza prevenirea oricărei trădări. în seara aceea, însă, am încălcat regula. O respectasem aproape două decenii. Oricum, pentru mine şi Bălai, regulile nu mai aveau importanţă. Cei sortiţi morţii au anumite privilegii...

Pe la zece seara, a apărut Bălaiul. Mi-a făcut un semn complice, apoi a trecut la verificarea luptătorilor din dispozitivul de străpungere. Aveam în vilă exact nouăsprezece oameni. Cu cei douăzeci din dispozitivul extern, făceam treizeci şi nouă. Cam asta era forţa octogonară cu care trebuia să spargem blocada. Nu mă îndoiam că, de data asta, bubulii concentraseră toate forţele disponibile din Europa. Poate şi din alte zone. Şi eu aş fi făcut la fel. Dacă aş fi fost în locul lor. Ceea ce în situaţia dată nu prea era cazul.

în sfârşit, Bălaiul a intrat în biroul meu. Era liniştit. Avea o dispoziţie aparte pentru umor negru:

- Piciule, fiecare afacere nasoală are şi o parte veselă. Să vezi tu ce-o să le facem bubulilor! După ce ne lichidează, ne facem fantome. îi călărim de scoatem untul din ei. Tipii nu ştiu nici să scuipe-n sân. O să dea mama misticismului în ei. îi băgăm în boale!

Nu-mi ardea de glume. Moartea e, totuşi, o chestiune serioasă. Un eveniment care trebuie tratat cu un anumit respect, i-am tăiat-o:

- Lasă gluma! Ai aranjat?

- Ie-te-te-te la el, bârzoiul! m-a pus la punct Bălaiul. Ce funebru se dă! Colivă ai făcut? Lumânări ai? Popă şi bocitoare? Sau vrei să strici ritualul?

Ştiusem eu că Bălaiul va râde şi în faţa doamnei cu coasa. La drept vorbind, avea dreptate. Nu „aveam altceva de făcut. Puteam face haz. Era bun şi la moral. întărea. L-am asigurat:

- Lumânări, berechet. Fumigene şi incendiare. Colivă va face buby. Diri noi, desigur. Popă n-avem, dar ne cântăm noi prohodul. Cu cele mai faine instrumente posibile. Nici de bocitoare n-o să ducem lipsă.

- Prohod la instrumente? s-a mirat Bălaiul.

- Exact! i-am confirmat. N-a văzut Gliboca aşa fanfară. Uite-aici!

Am tras din dulap două colete învelite frumos, în pânză kaki. Le-am desfăşurat cu atenţie, jos, în faţa Bălaiului.

Lipoveanul nu şi-a putut reţine un şuierat de admiraţie:

- Băi, piciule, astea scule!'

Erau două lansatoare portative, cu câte trei ţevi, de calibre diferite. Fiecare ţeavă trăgea cu alt tip de muniţie. Pe cea mare, rachete. Alta, cu cartuşe incendiare. Ultima era adaptată pentru tragere automată, ca orice mitralieră.

Corcitură de calibru greu, a categorisit-o Bălaiul. Sculă pricopsită, nu glumă! De unde le-ai sfeterisit? Seamănă a holywood.

Ne, ne! Ăia o fac numai pentru filme. Asta merge pe bune. cîntă cât o orchestră întreagă.

Unchiul Sam? a încercat Bălaiul să ghicească.

Rateu, Bălaiule! îmbătrâneşti. Tocmai tu să nu recunoşti puşcoacele? Tu, adeptul trosnelii spectaculoase...

Zi-i, piciule! Aşa balalaică de marţian n-am văzut de când mama l-a anunţat pe tata că mai are un derbedeu în bătătură.

N-ai bănuit! Vărul Iţic, Bălaiule. A făcut şi el un gheşeft, ne-a făcut şi pe noi boieri!

Ia te uită cin' se are bine cu feciorii lui Israel!

Îhî, Bălaiule! Ai uitat c-am crescut în mahalaua ovreiască dim Paşcani? Vrei să-ţi cânt ceva în idiş?

Nu piciule, nu în idiş. Poate numai dacă foloseşti scula cu pricina. Îmi pare bine că te-ai trezit la realitate. Măcar acum, în faţa Ultimei Parcări. Cu aşa ceva se cântă marşuri bubule . Nu Cu descântece.

Avea dreptate şi nu prea. Planul era ceva mai complex:

Bălaiule, într-o mână ai dreptate. O să şi tragem. Dar o să şi-i descânt, de-or să se urce pe stâlpi, mai ceva ca pisicile.

Planul! a cerut imperativ Bălaiul.

Secret! a fost răspunsul. spumega.

Moaş-ta! a fost răspunsul. În maxim cinci ore, vom fi în faţa porţii raiului, lămurindu-l pe Moş Petre ce băieţi faini am fost noi pe Pământ. Şi tu-i dai cu legea...

Cam avea dreptate. Am scos pixul, am tras o coală de hârtie albă şi am trecut la ostilităţi":

- Te-ncoa', Bălaiule! Să-ţi explice puiul de şoldovean cam cum e cu politica de cadre din'noaptea asta.

- Zi-i guriţă! m-a îndemnat Bălaiul.

- Comandou de străpungere - noi doi. Cu camionetă blindată. Eu la volan, tu la „clarinet".

Bălaiul a privit cu, dragoste la „clarinetul" cu trei ţevi. Minunea tehnicii mondiale. De trei ori bravo! pentru deşteptul care făurise aşa minune. Am continuat:

- Caraliul francez a identificat şapte posturi bubule de supraveghere. Uite colo!

Am marcat pe hârtie vila noastră, străzile învecinate şi punctele de supraveghere inamice. Bălaiul studia cu interes schiţa, scărpinându-se în cap. Calcula cât de rapid puteam să le anihilăm.

- Dă'i bătaie! m-a îndemnat el. Mai departe!

- Trecem în viteză prin faţa posturilor bubule. Tu le cânţi câte o rachetă. Eu le servesc câte o fumigenă. Dacă mai exists şi alt adăpost, nedescoperit de noi, ne cântă ei ceva. De adio bănuiesc. Şi ne servesc, tot ei. Reci, în aspic!

- Ce viziune morbidă, piciule! m-a întrerupt Bălaiul. Să dai în primire aici! Tocmai când două doamne faine ne aşteaptă să le salvăm din gheara lui buby. Plus urmaşii barosanului din Gliboca. Nu i-aş ceda pentru întreaga avere a lumii.

Am continuat ca şi cum n-aş fi auzit nimic:

- Imediat după ameţeala semănată de noi, vin flăcăii dir Operaţiuni Speciale. Doi din ei vor marca un puternic atac frontal.' Vor ţâşni pe poartă. Cu camionul cel mare. Trăgând cu mitralierele. Mizez pe faptul că bubulii vor crede că întreaga oaste octogonară e în camion. îţi dai seama ce urmează?

- Cam bănuiesc. Buby va tăbărî cu răcnete de indieni şi foc la gura ţevii să captureze camionul. Se vor aduna ca o ceată de calici la colivă.

- Exact! Numai că băieţii mei o să împlânte camionul cu botul în clădirea de vis-a-vi's, blocând toată strada. Uite aşa, bubulii vor rămâne separaţi în două găşti. Mai lesne de anihilat!

- Şi flăcăii tăi?

- O şterg iepureşte. Sub acoperirea fumigenelor. Le lasă cadou bubulilor camionul cu tot ce-i în el. Să se bucure şi ei de o seară festivă!

- Piciule, ce-ai mai născocit?

- Nimic deosebit, Bălaiule. Franţujii se dau în vânt după spectacole. Or să creadă că e Ziua Naţională. Am pus în camion

vreo sută de kile de artificii. Ai văzut'tu bubul să lupte la lumină? O să-i apuce boala lui Callache, ca să vorbim pe franţuzeşte.

- Valabil! a apreciat Bălaiul. La aşa tărăboi, n-o să mai ştie nimeni dacă a început războiul mondial ori a câştigat Franţa campionatul mondial de popice.

- Exact! în timp ce noi distrăm spectatorii bubuli, Cremene şi restul oastei se îmbarcă binişor în căruţele lui Willy, aruncă în aer gardul din spate şi o iau către locuri mai ospitaliere. Pe drum, culeg supravieţuitorii. Câţi vor fi norocoşi. Restul, pe cont propriu, după legea noastră. Rătăciţii ştiu unde să ajungă.

- Pare la fix, a apreciat Bălaiul. Mai trebuie ca buby să fie de acord să-l bumbăcim în aşa hal. Ceea ce m-ar mira. Mai ales după ce ne-a demonstrat de ce e în stare. Capcana asta nu e aici de o zi ori două. Are cel puţin două săptămâni. Poate mai mult.

Da, buby nu e nici prost, nici slab instruit. Are şi stomac And e vorba de osăreală. Presupun că ne vor fractura şi ei câteva ţurloaie.

Pe mine să nu contezi că le voi permite, a ţinut Bălaiul să-şi precizeze poziţia. O să le cânt nişte de alea, de-ale noastre, de-or să strige bis.

Mai vedem noi cine bisează, Bălaiule. Şi cine rupe oase. Nu uita că noi trebuie să ajungem vii acasă. Cum e planul?

Da, planul... Durerea noastră. E simplu. După serenada plimbăreaţă, o tulim glonţ către casa mea. Nu am dubii că-i sub supraveghere. Principalul e că am reuşit să instruiesc fetele, să ne aştepte. Sau, dacă dăm în primire, să ne şteargă din cartea de imobil şi s-o roiască singure. Nu se face să rămână cu bubulii. Pot fi măgari, îi ştii.

Lasă gluma, Bălaiule, l-am întrerupt eu nervos. Zi-i Cum terminăm?

Zic, nu te ambala! Principalul e să ajungem cât mai vii în casă. Facem pârtie pentru fete şi copii. Nu cred că e loc pentru noi. Pârtia e cam strâmtă. Noi rămânem pe loc şi-i priponim pe bubuli. Să nu se ia după maşina fetelor. Rezistăm cât rezistăm în pivniţă, apoi tragem cortina. Orice piesă are un sfârşit, nu?

Cam asta era. Trăisem. Urma să şi murim. O experienţă unică. Nimic important pentru cei care nu ne cunoşteau.

Fetele şi copiii? am întrebat eu.

Ninette, la volan. Bolid, nu maşină. La Clermont, schimbă autoturismul. Am acolo o căsuţă, pitită din timp. Iau altă maşină şi-i dau bătaie către Denain. Apoi... vor intra în zona de ceaţă. E bine să nu ştim unde merg. Nu de altceva, dar n-ar fi exclus ca bubulaşii să ne umble prin creiere. înainte de a ne trimite la poarta aia. Aia la care ne aşteaptă Moş Petrică Pescaru.

Ne-aşteaptă, zici?

Sigur! Doi tipi ca noi sunt necesari oriunde.

Mda! Trăirăm ceva, nu? Trosnirăm vârtos. E cam timpul...

Aşa-i la vie, spunea moş Darie din Gliboca, primul francofon din Deltă. Şi avea dreptate.

Da, aşa era la vie. Cam aşa.

la ora unu, am început instructajul. Luptătorii din dispozitivul intern ascultau direct, cu feţe impasibile. Cei singuratici, din dispozitivul extern, ascultau prin staţii, cu secretizoarele puse în funcţiune. Vorbeam în limba română. Chiar dacă bubulii ar fi interceptat ceva, nu aveau timp de decriptare şi traducere. Conform calculelor mele, operaţiunea de spargere a blocadei bubule şi de dispariţie din zonă trebuia să dureze maxim cincisprezece minute. Orice minut în plus însemna' complicaţii grave. Şi pierderi de vieţi omeneşti.

Am subliniat faptul că trebuia să pornim exact la ora unu şi jumătate. Aveam nevoie de cel puţin două ore de întuneric pentru a dispare din Paris. N-au fost comentarii. Octogenarii erau călîţi în lupta de raid. Noi o botezasem cincizeci la sută Adică numai două variante, egale: mori ori scapi. Prizonieri nu prea se luau în astfel de încleştări. Nu pentru că n-ar fi fost util Dar, orice spion care se respectă nu se lasă prins viu. Ori, dacă se lasă, o face pentru a provoca noi pagube adversarului. Ceva cam de tipul kamikaze.

Ora unu şi jumătate. La volanul maşinii blindate, cu piciorul pe ambreiaj şi cheia de contact în mână. Rosteam cu voce şoptită ruga de luptător:

- Doamne al strămoşilor mei! Dă-ne viaţă şi putere să salvăm femeile şi copiii!

în dreapta mea, Bălaiul, cu cască de oţel pe cap, vestă antiglonţ şi mască pe figură îşi lăsase puşcociul din mână şi-şi făcuse o cruce mare, bărbătească:

- Aşa să ne ajute Dumnezeu, Piciule!

Am pornit motorul şi am ţâşnit ca din puşcă către punctul d< observare bubul din vila de vis-a-vis. Un singur gând: să-surprindem pe bubuli. Adormiţi Ori, cel puţin, relaxaţi. De regulă, în jurul orei două, orice gorilă se relaxează. Ori doarme. După prima sută de metri, am constatat că ne-am înşelat. Bubulii învăţaseră ceva din scărmănelile precedente. Cum am mişcat, cum au guiţat. Au tras cu bazooka. Parbrizul maşinii a zburat în mii de ţăndări. Era încă bine: voiau să ne prindă vii. o performanţă pe care mă îndoiam serios că erau în stare să o atingă.

- Născătoarea mamii lor de bagabonţi! a început Bălaiu ocara. Nu i-au învăţat mămicile lor să nu spargă geamuri şi parbrize?! Las' că-i învăţ eu!

în timp ce-şi debita ocara, lansa rachetă după rachetă din puşcociul israelian. Era ca la nuntă. Ori ca-n filmele alea, cu Rambo. Ploua cu foc în toată vila, din acoperiş şi până-n stradă! Am virat cu mâna stângă. Cu dreapta, am aruncat pachetul cu grenade fumigene. Nu m-am uitat în urmă. Ştiam cam ce fel de şorici se putea produce cu „lumânările" respective.

în câteva secunde, eram lângă al doilea punct de observare bubul. Bine pitit. într-o gheretă de vândut jurnale. Una fainâ de tot Luxoasă, plină de titluri frumos colorate. Luminată a giorno. Bălaiul trăgea şi înjura:

Noi ne spetim muncind şi derbedeii citesc reviste porno. lasă că le arată Bălaiul ce înseamnă morala! Dosnicii lui buby o să cam sufere câteva zile de grele lipsuri. Le fac praf baza tehnico-materială.

Cred c-au suferit mai mult. A tras cu o incendiară. Ardea coşmelia ca o torţă. Se vedea şi acul pe asfalt. Asta nu intra în calculele noastre. Dar, cine-l putea lămuri pe Bălai? Poate Cremene. Şi numai în zilele bune. Or, ziua atacului nu era tocmai o zi bună. Am aruncat o porţie dublă de fumigene şi m-an înfipt hotărât în punctul trei. 'în cinematograful de la intersecţie. Ca să fiu exact, bubulii s-au înfipt în noi. Ne-au întâmpinat cu o dragoste excesivă. Am simţit lovitura de pumn în umăr. Ca meseriaş, ştiam ce se întâmplase: mă croiseră cu o armă uşoară, exact în umăr. Nu voiau să mă omoare. Intenţionau să ne oprească, să ne captureze. Lucrau flăcăii ca în carte. Deşi inamici, trebuia să le apreciez gradul înalt de profesionalism. Şi de stăpânire de sine. Nişte ţugulani din rasa

kamikaze tăbărâseră pe ei. Să-i termine, nu alta. Iar ei, ca la poligon, ţinteau în umăr. Se juca o miză mare. N-am ridicat MÂNA răn'ită de pe volan. Am strigat în româneşte: - Acum, Stăpâne, acum! Ajută-l pe Varain! Balamucul era măreţ. Vitrinele curgeau în cioburi amestecate cu afişe aprinse. Un bubul ieşise în stradă, să cadă Spectaculos. îl atinseseră ai lui, căci Bălaiul trăgea numai cu rachete. Pe geamul de la etajul unu, sărise un tip în flăcări. Cel mai curajos cascador din lume n-ar fi făcut ce făcea disperatul, pe acoperiş, clănţănea o mitralieră. Bălaiul a strigat ceva de o căţea şi a lansat o rachetă. Căţeaua, mitraliera adică, a tăcut. Mă căzneam să arunc pachetul de fumigene şi nu puteam. L am lăsat să cadă în mijlocul străzii. Era bine şi acolo. Cât pe aci să mă molipsesc de la Bălai, să încep să-i critic de mamă pe adversari. M-am stăpânit. Nu folosea la nimic. Am lăsat la o parte orice urmă de vigilenţă şi am băgat gura în microfonul staţiei, strigând în româneşte:

Şofer rănit! Trageţi pe toate posturile! Când am ajuns la obiectivul patru, vila cu terasă, circul era la punctul culminant. Flăcăii noştri umpluseră terasa cu o ploaie de incendiare, luminând terenul. Trăgeau în umbrele bubule care se rostogoleau în căutarea unor adăposturi. Erau mai mult decât crezusem. Cu mult peste aşteptările noastre. Cel puţin un batalion de comando. îndoiala a încercat să se furişeze în mine i-am tras un şut energetic instinctiv. Arma strămbunilor mei din munţi funcţiona ireproşabil. Luptă, Om din neamul Oamenilor! a fost comanda. Am încetinit viteza maşinii şi am împins pachetu de fumigene cu piciorul. Mâna stângă îmi amorţise. Abia putusem aprinde fitilul de iniţiere.

Conduceam ca în transă, murmurând: Luptă, Varain, Om din neamul Oamenilor! Pentru neamul tău şi pentru omenire! Al cincilea obiectiv bubul era într-o clădire cu trei etaje. Funcţiona acolo mai multe firme comerciale. Numai două birouri de la etajul unu erau ale lor. Mă îndoiam că, în vânzoleala generală, Bălaiul putea băga grenada incendiară pe geam, să-le aprindă birourile. Am redus viteza cam la douăzeci de kilometri la oră şi i-am şuierat lipoveanului:

- Amu, nene, să le arăţi matale ce ştiu să facă minoritarii noştri! Să nu creadă bubulii că toţi se ocupă cu intrigi, pâre şi minciuni!

Bălaiul ochea cu grijă. Le-a băgat bucuria în casă, cu precizie de milimetru. Cred că lumina excesivă, de la grenada incendiară, i-a cam deranjat pe bubuli. Se auzeau urlete neomeneşti. Vaiete prelungi. în replică, Bălaiul a mârâit:

- Ăştia nu ştiu să aprecieze la justa valoare cadouri folositoare. Pe aşa noapte neagră, ce poate fi mai...

Vocea i s-a frânt. Mă înfigeam disperat în obiectivul şase, chioşcul de vară din spatele vilei noastre. A comandamentului extern. Am realizat că Bălaiul încetase cu critica şi am oprit îngrijorat:

- Ce-i, Bălaiule?

Bolborosea ceva. L-am pipăit înfrigurat. Pe faţă, pe cap. Era împuşcat în gât. Dar nu era mort. Nici anihilat. M-a aruncat în portieră şi a început să tragă ca un apucat în chioşcul de vară. Numai incendiare. Bolborosea ceva. Era în regulă. Am pornit din nou. Fără să mai arunc fumigene. Nu mai puteam Nici nu mai avea rost. în faţa noastră, al şaptelea obiectiv, o casă fără etaj, era atacată de ai noştri. Bălaiul trăgea lan întâmplare. Cu ambele arme. Cu a mea şi a lui. Mai trăgeau şi alţii de-ai noştri. Toţi cu rachete şi bazooka. Se prinseseră că treaba era mai mult decât cotoibilă. îşi vindeau pielea scump.N-am văzut niciodată o casă făcută fărâme în aşa stil. Săreau pereţii din beton ca şi cum ar fi fost de mucava. Zburau cărămizi, grinzi, sticlă. Nici cel mai mintos regizor n-ar fi putut pune în scenă aşa dezastru.

Am oprit dincolo de barajul de foc. M-am întors către Bălai. îşi scosese tricoul şi-l înfăşură în jurul gâtului. Scuipa sânge şi încerca să-mi spună ceva. Am înţeles imediat.

în regulă, şefu'. Direct la casa barosanului din Gliboca! Aici s-a terminat showul. Premii nu ne-au dat. Măgari! Bine că am scăpat şi aşa!

Situaţia e nenorocită rău, gândeam eu, în timp ce şofam spre casa Bălaiului. Trebuia să mint. Nu aveam altă soluţie. acum, începusem ziua deconspirând faţă de Bălai planul. Am început-o piano. La coarda sensibilă. Şi raţională. Două de-odată. Efect garantat:

Bălaiule, acum eu sunt şeful. E o operaţiune specială. Eu Comand. Nu putem lăsa femeile şi copiii fără apărare. Cum ajungem în curte, sări în maşina lor şi vă topiţi! Eu vă acopăr, apoi dispar.

Bălaiul bolborosea ceva. încăpăţânat lipoveanul meu. L-am scutit de efort:

Bălaiule, ştiu că te pregăteşti să observi că madam Varain n-a putut aduce pe lume un tip ceva mai puţin tâmpiţel. N-ai dreptate! Planul e simplu. îi adun pe bubuli la caşcaval.'îi pisez cu clarinetul lui Iţic, apoi sar în altă dimensiune. Să caute pân-or face scurtă la minte!

Bălaiul bolborosea nervos. Ştiam ce gândea şi zicea. Rănit cum eram, numai salturi în altă dimensiune îmi trebuiau. Atunci l-am minţit:

Bălaiule, ai uitat că eu sunt produs pe cale artizanală. Şti că pot dispare pentru câteva minute. Ca şi tine. Află că pot mai mult. Pot să mă teleportez la câţiva kilometri. Dispar de sub nasul bubulilor şi apar pe undeva, pe la periferia Parisului. Parol!

Bălaiul nu răspundea. îmi pipăia faţa cu mâna cleioasă de sînge. Credeam că voia să mă mângâie de rămas bun. N-a fost tocmai aşa. M-a înşfăcat de ureche şi m-a tras de mi-au dat lacrimile. Era OK!

Aproape de casa Bălaiului, am oprit. Trebuia să ştiu exact cum stăteam. Bălaiul a înţeles şi n-a mişcat. Mi-am lipit mâinile la tâmplă, am închis ochii şi am început ruga: Zamolxe! Stăpâne! Ajută-ne!

Cu singura palmă validă, dreapta, pipăiam aerul. Pe direcţia casei din faţa porţii Bălaiului frigea. Un cuib bubul, am raţionat eu. Am continuat. Mai frigea în direcţia unui bloc cu patru etaje La mansardă. Nimic altceva. Două cuiburi de şopârlani. Nu mă îndoiam că erau înţesate, i-am transmis Bălaiului:

- Casa din faţă şi mansarda din colţul străzii. Atât! Sigur!

A întins degetul înainte. La atac! Am demarat, am băgat viteză şi am trecut direct prin poarta casei Bălaiului. Cine mai avea timp să deschidă? în penumbră, am zărit silueta Ninettei Era lângă maşină, gata de drum. Probabil că femeia mea şi copiii erau deja în maşină. Bălaiul pregătise totul la fix. O miime de secundă am fost tentat să cobor, să-mi sărut soţia Pentru ultima oară. Spiritul profesionistului a dictat: Acţiune. Avea dreptate. Câteva minute pierdute ar fi însemnat moartea tuturor.

- Rade-o, Bălaiule! am urlat eu în limba română, rostogolindu-mă lângă maşină, cu mitraliera în braţe.

N-am aruncat nici o privire înapoi. Fiecare cu soarta lui. A mea era să blochez cuiburile de bubuli. Să le ţin piept cât mai mult timp. Cel puţin până ce dispăreau ceilalţi din zona de luptă.

Stăteam întins pe pietrişul rece. Aşteptam să tragă bubulii Să-i văd, să-i localizez exact. Nu trăgeau, bestiile. Erau profesionişti de mare calibru. Gândeau. Descifrau schema noastră de acţiune. Am început să mă târăsc către poartă, să pot acoperi ieşirea maşinii. După vreo cinci metri, am simţit primul glonţ. Lovise pietrişul, lângă mine. Trăgeau cu amortizor, cu dispozitiv infraroşu, de ochire pe timp de noapte. Mă vedeau] deci, ca la film. Iar eu nu-i vedeam. M-am ridicat şi am ţâşnit de lângă maşină, către poartă. Urma să luptăm în stradă, ca gangsterii. Nu era stilul meu, dar bubulii dictau stilul.

Maşina a luat-o către stânga, iar eu m-am lipit de uşa casei ocupate de bubuli. Nu mai puteau să mă vadă, să mă ochească. Am reluat ruga:

- Zamolxe! Stăpâne! Acum am nevoie de ajutorul Tău! Poate pentru ultima dată.

Mi-am imaginat o ceaţă puternică, adormitoare. Am învăluit întreaga casă în ea. I-am lăsat pe bubulii din interior să facă nani în linişte. M-am lăsat moale, lângă uşă, cu puşcociul pe genunchi. Priveam după maşină. Dădea colţul străzii. Nu prea era octogonar ce simţeam. Era regretul că pierdeam pentru totdeauna femeia cu' care mă potrivisem exact. Cu care refăcusem fantasticul întreg primordial.

De la mansardă, se trăgea asupra maşinii. Deschis, cu flacără. Am ridicat mitraliera, am ochit calm, ca la un exerciţiu fără importanţă, şi am trimis o rachetă în fereastra de unde se trăgea. O vâlvătaie uriaşă a ţâşnit către cer. Ardea acoperişul. Era lumină ca ziua.

Acum, Varain! E timpul să te retragi! mi-am spus. M-am ridicat anevoie şi am început să traversez strada. Aveam un singur gând. Subsolul vilei Bălaiului. Ultima redută şi singurul mormânt. Aşa fusese scris, gândeam eu. Să mor singur, pe pământ străin. Păşeam calm, ca un om gospodar, cu treburi ■Miloase. Brusc, asfaltul din faţa mea a sărit în ţăndări şi am alunecat. în cădere, m-am răsucit să văd agresorul. Trei maşini veneau în viteză către mine. Bizar, dar am gândit că nu e deloc eroic să mori strivit. Aici filmul se rupea. îmi aduceam aminte numai câteva fragmente.

Stau în pat, prins de durerea morţii. Ştiu că nu voi muri. Aşa a vrut Stăpânul. încerc să mă lămuresc cum s-a terminat raidul din Paris. îmi aduc aminte perfect că am auzit cântecul Lupului Alb. Mă văd apoi, cu mâinile şiroind de sânge, blocând uşa de la intrarea în vilă. Din coborârea către subsol, nu reţin decât o scară mozaicată. Ştiu că n-am tras. Văd în imagine geamul pe care l-am spart cu cotul pentru a-mi intra aer. Şi pentru a-i vedea pe bubulii pe care trebuia să-i descânt. Parcă îmi amintesc de grupurile bubule căzute în faţa porţii. Descântam totul. Nu ştiu cum a izbucnit imensul incendiu din pivniţă. îmi aduc însă aminte foarte exact cum mă acopereau flăcările şi cum mă rugam Stăpânului să mă primească.

Ciudat. Foarte ciudat. îmi amintesc foarte exact de Imagini în care educaţia mea de spion refuză să le creadă. Răzvrătiţii din Lumea celor opt stele. Strămoşul din Lira şi Lebăda. Naşterea mea. Darul pe care nu-l înţeleg. Ceva cu totul neobişnuit se produsese. Numai părintele Demian ar fi putut lămuri misterul. Dar părintele Demian era tare departe.

Acest gând, că părintele Demian era departe, m-a adus la realitate. încep să gândesc practic, ca un spion căzut în mâna adversarului. Dilemele, pentru mai târziu. Raţionez. în primul rînd, durerea. Trebuie lichidată. Dacă o las, mă poate înmuia. Mă poate tâmpi. în al doilea rând, situaţia mea. Exactă. Din mai multe puncte de vedere. Cât de întreg sunt? Şi cât de liber?

Am început cu durerea. în Octogon, învăţasem să blochez căile de transmitere a impulsurilor dureroase de la receptor către sistemul nervos central. Am trecut la autosugestie şi... iar minunea! O străfulgerare! Chipul strămoşului ocrotitor, tăcut şi calm. Durerea dispare ca prin farmec. Stau interzis şi gândesc încăpăţânat. Murmur: Varain, nu te prosti! Ai halucinaţi. Realitatea ţine însă să mă contrazică. Nu mă doare nimic absolut nimic. Mintea mi-e limpede. Raţionez splendid. Asta da minune!hotărăsc eu şi mă cufund în somn.

FAŢĂ-N FAŢĂ Cu BUBULII.

M-a trezit o mângâiere pe piele. Îngerul meu păzitor a reacţionat informându-mă : Ai pielea neatinsă şi deplin sănătoasă. Am deschis ochii într~o claie de păr roşu aprins. Mirosea frumos, a şampon de bună calitate. Fain! Mirosul era în regulă. Raţiunea nu se lăsa mai prejos, informând: E o femeie

care îţi curăţă pielea cu un dezinfectant. Mormanul de bandaje încetase a mai fi un obiect. Devenise, în mod vădit, Varain. Un spion român. Cam prizonier, cam rănit, dar viu. Fiind vorba de o damă doctoriţă, puteam adăuga şi trezirea altor trăsături specifice spionului respectiv, interesul pentru dame, ca să fiu concret.

Mi-am dres puţin gâtlejul, bucurându-mă că era în regulă. Cu această ocazie, mi-am amintit că pe Bălai îl atinseseră la gât. Simţeam că scăpase. Urma să verific.

Claia de păr s-a ridicat de pe ochii mei, dezvăluind o femeiuşcă, interesantă. Cel puţin în partea superioară, expusă privirilor mele. O cunună de păr roşu, de nuanţa unei flăcări bine întreţinute, încadra un oval alb, curat, ca de copil. O pereche de ochi verzi şi luminoşi mă priveau candid. Foarte rar aşa privire în branşa noastră. Năsucul fin cu nările fremătânde şi un botişor umflat, de copil obraznic, completa imaginea tipei cu pricina. Purta un halat alb, din care vedeam numai partea superioară. Cam până la brâu. Partea în cauză nu era deloc lipsită de interes. Femeia ţinea în mâna dreaptă un tampon roşietic, iar în stânga un vas strălucitor, metalic.

- Salut! i~am dat eu de veste, că încă nu dădusem în primire.

Fata continua să mă privească de parcă căzusem pe hornul casei, pe seară, când părinţii erau plecaţi la teatru. Adică, niţeluş speriată, niţeluş curioasă, oleacă interesată de fenomenul la care asista. Tăcea. Probabil rumega ceva. îngeraşul meu cel bun îmi dădea ghes:

- Dă-i bătaie, că scapi trenul!

I-am dat bătaie, în limba engleză. Calculasem eu că aşa minune roşcată putea pricepe limba Albionului:

- Prinţeso, să nu-mi spui că am alunecat pe parchet la balul dat de regina mamă! Nu puteam să mă zdruncin în aşa hal de la o simplă lunecare pe parchet.

A deschis buzele într-un zâmbet de duminică. Era faină, ce mai...

- Vorbeşti? s-a interesat ea mirată.

- Nu chiar eu, am informat-o serios. Spiritul meu. Vrea să ştie cam cât a mai rămas din trupul prinţului.

- Destul, m-a asigurat ea. Trebuie să mă laşi să salvez cât mai mult

- Eşti doctoriţă? am vrut eu să fiu sigur.

- Exact. Mă cheamă Lou. Pe tine?

în conjunctura respectivă, putea să mă cheme oricum. Nume aveam berechet. Nu ştiam însă cine plătea doctoriţa. Funcţie de patron, alegeam şi numele. Am evitat să răspund, cu o fentă stil Varain:

- Lou? Frumos nume! Eşti americancă?

- Norvegiancă. Dar lucrez în SU'A

Aflasem ce mă interesa. Eram pe moşia unchiului. Iar nu-i dădusem bună ziua la intrare. Mai trebuia să aflu dacă acest lucru îl deranjase în mod serios.

- Amicii care m-au adus aici erau matoli? am început eu parşiv.

Feţişoara de copil i s-a strâmbat caraghios Iar pe guriţa aia fainã, bună pentru multe lucruri, a ieşit o păsărică neaşteptată:

- Mititelul! Să vezi ce nevinovat e? A pilit într-un cerc de prieteni şi noi l-am luat drept altul. Unul de ăla crud şi fioros. Care trage cu bazooka pentru pură distracţie. Eşti prizonier, tipule!

Era clar. Aleea aia cu trandafiri roz, pe care abia începusem să mi-o imaginez, nu era pentru Varain Prizonier la Sam ori la buby. L-aş fi preferat pe primul. Din păcate, nimeni nu-mi sondase gusturile în materie de prizonierat. Am oftat artistic şi am continuat:

- Prinţeso, sunt sigur că e vorba de o oroare Poate ştii cum devine sentimentul ăsta. Mă doare şi gândul că ai putea crede aşa lucruri urâte despre subsemnatul.

Faţa i-a devenit foarte oficială. Iar tonul, foarte profesional:

Să-mi spui când te doare. O să te iau de la picioare în sus.

- în timpurile bune, aşa aş fi procedat şi eu cu tine, am asigurat-o eu. N-ai fi regretat tratamentul.

Tipa a strâmbat năsucul şi a strâns boticul într-o punguţă nostimă. Se pregătea să-mi dea o replică la fel de obraznică.

Şi-a adus aminte că era doctoriţă. S-a reţinut. A trecut la interogări:

Aici doare? Aici doare? Aici doare?

începuse cu picioarele. Deget cu deget. îi simţeam mâinile fine şi puternice, masând, palpând, pipăind. Nu ştiam starea membrelor inferioare. Probabil că erau rănite, că trebuiau să mă doară. Nu mă dureau. Să-i fi spus adevărul? Nu era o idee

tocmai deşteaptă. Cel puţin la momentul dat. Am tras-o către glumă:

- Să mă doară, prinţeso? Când mă atingi tu? Chiar aşa nesimţit mă crezi?

Mi-a zâmbit din nou frumos. Nu era fată rea. A precizat:

- Ba te doare de-ţi vine să urli. De asta şi faci pe viteazul. Să nu te văd eu. Nu-ţi fă griji! Am văzut alţii mai duri ca tine. Toţi urlau. Toţi implorau. Sunt doctoriţă, ai priceput?

Pricepusem. Eram de acord cu unele dintre spusele ei:

- Şi eu o să te implor, prinţeso. De îndată ce mă pui pe picioare. Să-mi acorzi o zi din viaţa ta. Numai una. Dau trei ani de facultate pe ea. Ce zici?

Mi-a zâmbit din nou. Era în regulă. Nu-mi era duşmancă. Sau, cel puţin, aşa speram eu.

M-a curăţat de vechile pansamente. Vorbea ca pentru dânsa. Nu se mai mira că nu ţipam de durere. Poate că pricepuse ceva.

- Gamba e cam arsă, nu? mă întreba ea.

- Exact, prinţes~o. M-am jucat cu chibriturile. Doar, nu cumva, începi să'suspicionezi pe ai voştri că au fost aşa de răi să mi-o ardă.

- Rana din pulpă a făcut puroi. Trebuie curăţată. Doare tare, nu-i aşa?

- Mi se sfâşie sufletul, prinţeso. Dar nu din ce crezi tu. N-aş fi vrut să mă vezi ca pe o grămadă de carne sfâşiată. Aşa imagine nu prea arată a prinţ, ai?

Roşcata zâmbea ceva mai încălzită. Nu răspundea. Era atentă la ce făcea. Monologa. Sau, mai bine zis, dialoga cu rănile mele. Cam sfâşiată coapsa, dar s-a sudat bine. iar, cu tine, tăietură de pe umăr; ce să fac? Din monologul ei am înţeles situaţia aproximativă a trupului meu. Nu era grozavă. Dar nici foarte proastă. Câtă medicină băgasem eu în cap, la Octogon, îmi permitea să apreciez că, în maxim o lună, puteam s-o iau de la capăt. Dacă mi s-ar fi permis.

Când am ajuns la faţă, Lou a devenit excesiv de amabilă. Adică, a ţinut să-mi arate şi mie cam cum stăteau treburile. Nu de altceva, dar prea o agasasem cu insistenţele mele de Don Juan. Tipa mi-a adus o oglindă şi m-a îndemnat să privesc. Ceea ce vedeam nu prea semăna cu Varain. Obrazul stâng îmi era brăzdat de o cicatrice care se oprea sub lobul urechii. Rana din

frunte îmi atingea baza nasului. Din colţul drept al gurii, o cusătură urâtă cobora sub bărbie. Am mormăit spăşit:

- Iertare, prinţeso, pentru propunerea de întâlnire! Nu ştiam că mi-au demolat faţada. Cu un aşa tip, n-ar ieşi pe stradă nici babele din Armata Salvării.

A izbucnit într-un râs cristalin, dezvelind o limbuţă roz şi o dantură mai ceva decât cea din reclama pentru pasta de dinţi. Claia de păr roşu se cutremura în ritmul râsului. Era o minune roşcată cum nu văzusem demult, Roşcată şi curioasă.

- Toţi spionii români seamănă cu tine?

- Cum adică? am cotit-o eu, pentru a~mi calcula următoarea mişcare. Nu eram încă sigur ce ştia despre mine şi la cine eram prizonier.

- Cum? Optimişti. Plini de haz. încrezători în soartă. Chiar şi când sunt prizonieri.

Am stat câteva clipe pe gânduri, apoi am încercat marea cu degetul:

- La cine sunt eu prizonier?

Tipa a izbucnit din nou în râs. De data asta, cinic:

- Ce naiv te dai, băieţel! Doar nu crezi că ai încăput pe mâna amazoanelor. Nu că nu ţi-ar fi plăcut Dar, n-ai avut noroc. Eşti la noi. Ştii tu la cine. Ori poate vrei să te cred că nu ştii?

Aş fi vrut să mă creadă. Nu prea erau însă speranţe. Doctoriţă ori nu, simpatică ori nu, tipa lucra pentru adversari. Şi nu numai ca doctoriţă. Era instruită temeinic. Raţionamentul meu era cam descurajator: pe teritoriul SUA, lucra tare CIA, MOSADUL şi bubulii. Cam toţi ştiau ce fel de poamă era Varain! Nu mai ţinea figura să susţin că fusesem luat drept altul. Că eram un simplu băiat care distribuia sticle cu fapte pentru clienţii parizieni şi căzuse într-o răfuială dintre două tabere de spioni. Trebuia să joc semideschis:

- Prinţeso, eu sunt unul dintre cei mai morocănoşi şi mai misogini români din breaslă. Ce ai zice de un tip bălai, de peste unu şi optzeci, mare specialist în roşcate? Plus dotat cu o guriţă atât de trăsnită, încât nu v-a acoperi o nici pământul?

Tipa nu era ţinută numai pentru oblojirea spionilor cotonogiţi. A ridicat piciorul pe patul meu, dezvelind o pulpiţă pentru care merita să faci maratonul. Şi să-l câştigi.

- Cei specialist în pulpiţe? a întrebat ea ironic

Lipoşca din Gliboca căpătase deja faimă mondială. Iar noi fusesem nişte mormoloci: ne înregistraseră bubulii şi-n casa mea, şi-n casa Bălaiului. Mi-am imaginat fulgerător dispozitivul de dat şuturi în fund, în semn de autocritică. Nu mai repara nimic. Mă răcorea însă. Mă făcea să mă simt ispăşit. Am admirat o clipă picioruşul roşcatei, apoi am spus cu regret nedisimulat:

~ Păcat că nu am talentele Bălaiului! Şi mare păcat că ai voştri mi-au demolat frumuseţe de faţadă!

Lou m~a privit zâmbitoare şi misterioasă, dându-şi jos picioruşul din pat:

- De unde ştii că nu-mi plac bărbaţii de tip Scarface? Poate că mă dau în vânt după masculi schilodiţi cât mai monstruos?

- Nu-i genul tău, prinţeso. îmi retrag propunerile. Cu regret o fac, dar îmi cunosc limitele. Rămâi pe post de mămică grijulie. Până la noi ordine! Căci, nu am îndoieli: ai tăi au ceva în plan cu subsemnatul.

Roşcata a devenit serioasă. Chiar foarte serioasă. Semn sigur că şi ea făcea parte din nobila breaslă bârfită de mangosiţii lumii. A'trecut la instructaj:

- Să'fii serios şi totul va fi bine! Am scos din tine o duzină de schije şi gloanţe. Ce obicei tâmpit! Să colecţionezi schije şi gloanţe direct cu trupul!

- Domol, prinţeso! Ce obicei barbar să iei drept ţintă un tip ca mine! Mai ales,' fără să-i ceri consimţământul.

A înghiţit găluşca fără murmure. A continuat dăscăleala: Dacă te părăsim, mori. Ai nevoie de noi. Să te vindecăm. N-o facem din pură caritate. Nu suntem, într-adevăr de la Armata Salvării. .

- Ştiu, prinţeso. Sunteţi exact din aceeaşi breaslă cu mine. În cazul de faţă, ceva mai norocoşi. Dar să nu uitaţi că zeiţa asta, Fortuna, are o slăbiciune aparte pentru Varain. Când v-o fi lumea mai dragă, o să aveţi cele mai neplăcute surprize. Cu doamna asta, Fortuna, nu-i bine să vă jucaţi.

- Fără ameninţări, te rog! Sunt doctoriţă, ai uitat?

- Parţial. Picioruşele alea, de expoziţie, nici o clipă. Dar...

- Lasă diversiunile! Nu-s prima femeie pe care ai văzut-o. Şi-ai trombonit-o. Probabil, nici ultima. Numai că, în cazul meu, nu ţine. Dacă vrei femei, vei căpăta. Câte vrei. Nu pe cea de faţă. Eşti un fel de oaspete.

' Minuni mari la acest sfârşit de secol! toţi se înghesuiau să-i acorde ospeţie lui Varain. Şi yankeii. Şi bubulii. Mai greu să fi crezut că se pocăiseră peste noapte. Aveau ei un plan. Şi mergeau cu zăhărelul. Se prinseseră că nu aveau spor cu trosneala.

- OK, prinţeso! în general, sunt băiat valabil. Voi fi şi ascultător. In limitele în care îmi permite firea.

Roşcata mi-a tamponat tăcută rănile cu o substanţă lipicioasă, urât mirositoare. Dar din când în când, mă întreba de formă dacă simţeam durere. Nu mă durea nimic. Asta ştia şi ea. Era curioasă de ce. Simţeam că problema o frământa. Am lăsat-o să se încarce de curiozitate ca o pisică de electricitate şi am început prelucrarea psihologică:

- Prinţeso, eşti o fată dulce. Nu e cazul să te mint. Nu mă doare nimic,

- Ştiam deja. Mă crezi chiar atât de proastă? De unde îngâmfarea asta la voi, masculii, de a crede că orice fustă e şi proastă?

O râcâia ceva pe suflet. Careva o călcase pe bătături. Un mascul feroce din neamul bubuliior. Treaba putea fi exploatată în favoarea captivului.

- Nu, prinţeso, n-am crezut o clipă că eşti proastă. Dar, când anumiţi tipi te pun în colivie, pe post de canar, cânţi cam ce crezi tu că deschide uşa. Doar nu crezi că am renunţat la ideea de zbor?

Lou a ridicat privirea de pe trupul meu. încerca să mă privească în ochi, să citească ceva. Ştiam şi ce. Numai că nu poseda ea aflabetul prin care putea fi citit Varain. Am concluzionat:

- Vezi, prinţeso, şefii tăi ar fi trebuit să-ţi spună. Ţugulanul zdrobit din faţa ta e protejat de o Forţa mai presus de înţelegerea omenească.

Mi-au spus, a replicat ea gânditoare. Sarcina mea e să aflu ce înseamnă această forţă. Pentru că, nu există îndoială, poate fi înţeleasă. Vom sta împreună aproape o lună de zile

O lună'era cam mult. Venea august. în august, trebuia să fiu în România. Aveam o anumită afacere. Nu era pe placul meu ceea ce auzeam. Am închis ochii. Pentru prima rundă de semănare de idei în căpşorul roşcat era destul. Căci, asta lucram eu: semănăm idei care urmau să rodească ceva util mie. Mi-am

impus să dorm. Să strâng energia necesară legăturii cu ai mei. Cu cei din munţi. Mă simţeam liber şi ocrotit Lecţia primită în garajul din Florească îmi prindea bine: aflasem că oriunde m-aş fi aflat, eram ocrotit.

Roşcata s-a mai învârtit un timp prin cameră, apoi a plecat. M-am rugat Stăpânului să-mi dea atâta forţă încât să pot ajunge la Demian şi Bătrân, apoi am adormit. Cre'd că am dormit mult. Când m-am trezit, era noapte. Lumina din cameră era aprinsă. Ştiam pentru ce: eram supravegheat continuu, printr-o cameră

de luat vederi, cu obiectivul mascat într-un perete. Am identificat fără efort lentila prin care eram spionat şi am memorat locul. Putea fi util ulterior. Orice sunet, orice mişcare îmi erau înregistrare. Nu era buby prostul să-l mai lase pe Varain de capul lui. îndrăznesc să cred că buby visa chiar mai mult. Visa să afle taina lui Varain. Mă rog, fiecare are dreptul să viseze tot ce-i trăzneşte prin cap. Chiar şi spionii. Că visul bubulilor nu s-a îndeplinit este o altă poveste.

Mi-am mişcat puţin corpul şi am simţit durere. însemna că aşa trebuia să fie. Trebuia să simt durere pentru a mă vindeca prin procedee clasice. Să nu descopere meşterii bubuli cum devenea situaţia cu Forţa care mă ocrotea. Care ne ocrotea pe noi, octogonarii. Am tras încetişor genunchii către piept. Se putea. Treaba evolua bine. Mulţumit, am închis ochii şi am intrat în rugă:

- Zamolxe! Stăpâne! Ajută-mă!

Imaginea Templului Dac din munţii Moldovei a apărut clară, învăluită în cer albastru şi lumină solară. Bătrânul, cu spatele lipit de stâncă, părea o bucată din tăria neamului meu sărac, dar neînvins.

Dialogul a fost scurt:

- Unde eşti? a întrebat Bătrânul.
- în SUA.
- Concentrează-te şi dă poziţia exactă!

M-am crispat uşor. Spiritul meu trecea cu viteza luminii prin zid, către cer. Căuta locul. După aproape un minut, i-am răspuns Bătrânului:

- Munţii Stâncoşi. Patruzeci de kilometri vest de Cheyenne.
- E-n regulă. Aşteaptă-ne!
- Pentru?

- E timpul să vii acasă. Pentru tine e Timpul.

- Am înţeles.

M-am relaxat cu ochii închişi. Era Timpul. Numai Frăţia Florii de Argint putea înţelege ce însemna acest lucru.

Acasă! Asta fusese marea noastră greşeală. Nu trebuia să plecăm niciodată de pe pământul nostru. De acolo, din Varanha, trebuia să înceapă eliberarea planetei Pământ.

Dimineaţa, am primit vizita simpaticei doctoriţe. Era însoţită de un tip solid, cu părul sur. Ochii inteligenţi, limbajul elevat şi siguranţa de sine mi-a dat de ştire că era unul dintre cei mari. Un bub'ul de categoria forte. Un tip care ştia exact care era situaţia pe frontul din umbră. Mi-a vorbit deschis, calm, ca la un partener de afaceri.

- Domnule Varain!

- Eu sunt tipul, l-am asigurat eu pentru a-l deruta. Eram sigur că-şi pregătise un speech ca la carte. Trebuia să-l scot din joc.

Tipul m-a privit un pic contrariat şi a reluat:

- Domnule Varain, numele meu nu are importanţă. Nu mă voi prezenta în nici un fel. Trebuie să tratăm.

Am tăcut. Pe bubuli, e bine să-i laşi să-şi cânte întreaga piesă. În această situaţie, ai o şansă: poţi ghici cam ce vor. A continuat:

- Vă propunem un armistiţiu reciproc avantajos: România ţară cu neutralitate perpetuă. Desigur, în schimb, dorim retragerea în ţară a tuturor octogonarilor de pe planetă.

Era modest tipul. Nu voia decât să ne retragem de pe poziţii. Să-i lăsăm de capul lor.

- Interesant, am replicat eu tărăgănat. Semănaţi uimitor de mult cu frăţiorii noştri, sovieticii.

- Cum adică? s-a burzuluit bubulul.

- Păi, sovieticilor, noi le dădeam grâul, iar ei, în schimb, ne luau porumbul. Reciproc avantajos, nu?

Bubulul a stat un pic pe gânduri. Rumega ideea. A reluat:

- De ce nu vă convine propunerea noastră?

- Chiar nu ştiţi?

- Să presupunem că avem unele idei. Vrem, însă, să auzim argumentele dumneavoastră.

- Simplu, domnule fără nume. Tăria unei naţiuni stă în Credinţă, avere, informaţie, putere armată şi relaţii externe. Aţi

lăsat ceva neatins din toate acestea? Aţi omis să loviţi măcar unul din stâlpii de boltă ai naţiunii mele?

- Domnule Varain, nu fiţi pătimaş! Viaţa nu e o plimbare printr-o grădină paradisiacă. 'Ne~am confruntat, fiecare purtând interesele proprii. Acum, vă propunem un armistiţiu.

- România-ţară cu neutralitate perpetuă nu înseamnă mare lucru domnule bubul. Ne dorim o astfel de ţară. Şi o vom avea! Cu sau fără voia voastră! Ne mulţumim numai cu voia Cerului. Pe lângă situaţia formală, denumită convenţional neutralitate perpetuă, avem'nevoie de încă multe chestiuni. Neutri şi izolaţi politic, ne vom sufoca. Neutri şi fără informaţii, vom ajunge tâmpiţii planetei. Neutri şi săraci, va trebui să cerşim. Şi neamul meu nu e format din cerşetori; cei care cerşesc în România nu sunt români. Neutri şi fără forţă armată, vom fi o ţintă uşoară pentru flămânzii cuceritori care bântuie Europa. Iar, fără Credinţă, domnule bubul, n-am mai fi noi înşine. Nu întâmplător vă zbateţi de secole să ne sfărâmaţi Credinţa. Asta vă sperie mai mult'decât toate celelalte la un loc: Credinţa. Şi faptul că a venit Timpul. Ştiţi care...

- Ce vreţi, în concret, românule?

- Să ne lăsaţi în pace Credinţa, averea naţională, informaţiile, puterea armată şi relaţiile internaţionale. Să ieşiţi din calea noastră!

- Nu e prea mult ce vreţi?

- Nu, nu e mult. Mai 'am încă destule. Vrem să putem respira şi noi după secole de ocupaţie făţişă ori deghizată! Avem cea mai bogată ţară de pe glob. De nouăsprezece secole se fură din ea şi încă e bogată. Nimeni n-a adus nimic în ea de nouăsprezece secole. Toţi au luat. Vă învităm politicos să nu mai luaţi nimic! Nici un ac. Şi să aduceţi înapoi ce aţi luat!

- Sunteţi obraznici! Vreţi prea mult! Pe planetă trebuie să existe o ordine! Aţi deranjat' destul ordinea. V-aţi amestecat în probleme în care nu aveaţi dreptul.

- Ordinea cui? Noi nu recunoaştem decât ordinea Cerului şi Pământului. Ordinea împotriva căreia vă ridicaţi voi.

-Cerul e doar cosmos şi vid, domnule Varain! Stele, constelaţii, galaxii, imensitate, eternitate. Nimic mai mult. Sunteţi un om inteligent şi instruit. Mă aşteptam să fiţi şi ceva mai realist.

Am stat o clipă în cumpănă. Să-i amintesc, oare, Marele Adevăr?

- Dacă în Cer nu e nimic, de ce vă temeţi de noi?

M-a privit plin de răutate. Asta îi era adevărata fire. Adevărata faţă. Nu aia de protocol, pe care o aborda la tratative. Ştia că am dreptate. Şi înţelesese că le aflasem tehnica de manipulare a populaţiei planetare: negau existenţa oricărei Forţe pe care nu o posedau ori nu o cunoşteau. încercau să minimalizeze pericolul care se adunase asupra capetelor lor.

- Noi nu ne temem de voi, a fost răspunsul. Vrem să evităm complicaţii inutile. Sunteţi fanatici şi diabolic de inteligenţi!

- Noi' nu suntem diabolici, bubulule! Nu suntem nici divini! Suntem Oameni din neamul Oamenilor. Ştiţi ce înseamnă asta! Dumnezeu există! N-a murit niciodată! în trufia voastră, aţi strigat odată, prin gura unuia dintre voi, că Dumnezeu e mort. ştiţi ce a urmat?! Dumnezeu există, bubulule! Nu aşa cum îl prezintă unele culte şi secte crea’te şi controlate de voi. Cu totul altfel...

- Dumnezeu e o ficţiune, a continuat bubulul băţos.

- Şi asta tot un bubul de-al vostru a inventat-o. Un slogan sângeros. Dar voi, cei mari, ştiţi exact că Dumnezeul strămoşilor noştri există. Nu de noi vă temeţi. De El. Şi de darurile Lui cu care vom elibera planeta. Şi de'cei din Spaţiu, aflaţi la limita atmosferei. Gata să intervină. Ştiţi şi vă temeţi, bubulule!

- Deci, vreţi război? a şuierat printre dinţi bubulul. Nu uitaţi cine suntem noi! Ce avem în posesia noastră! Ce forţe ne sprijină...

- Noi vrem pace, bubulule. Şi-o vom avea. Dar, o pace dreaptă. Nu vrem război. Nici voi nu-l veţi mai dori. Destul de curând. Veţi fi bucuroşi să vi se lase măcar viaţa.

- Ce vrei să spui?

Bubulul era sincer interesat. Un pic şi derutat. Era bine.

- Bubulule, eu sunt spion român. Un realist rece ca un calculator. Nu sunt mistic. Nu povestesc basme. Nu scriu romane ştiinţifico-fantastice. Puneţi astronomii voştri să studieze insistent direcţiile către trei constelaţii. Numai către trei.

Faţa i s-a contractat de ură. Ochii i-au lucit dementţial. Ştia. A scrâşnit:

- Care constelaţii, românule?

- Carul Mare, Lira, Lebăda. Ajunge, nu? Căci voi ştiţi de zeci de ani ce urmează. Ştiţi Destinul planetei. Şi al Neamului meu. în îngâmfarea voastră de feudali pământeni aţi crezut că puteţi schimba Legile Universului. Veţi mai trăi Încă odată osânda luciferică!

Bubulul era bine documentat. Pregătit pentru tot. A întrebat rânjind:

- Dacă Cerul şi Pământul te ocrotesc, cum de ai trupul sfâşiat de gloanţe?

Ştia răspunsul. Spera, fără temei, că eu nu-l cunoşteam. L-am deziluzionat:

- Bubulule, trupul meu, pe care-l vezi tu, nu e decât o haină. Una din miile de haine pe care le schimbăm mereu. Abia murind, noi ne naştem în Lumea noastră. A înaltei civilizaţii spirituale.

- Varain, spui povestiri ştiinţifico-fantastice. Exact ceea ce ai promis să nu faci. Iar cărţile declarate de voi sfinte sunt simple legende.

Am început să râd în cascade. Mă dureau rănile de pe faţă, dar râdeam. Bubulul mă privea nedumerit. Roşcata doctoriţă stătea cuminte şi înregistra discuţia. Avea şi ea o misiune.
Voiau să ştie ce mâna în viaţă şi moarte un ţugulan român. Le-am spus-o. Direct şi clar. Să'înţeleagă până şi ei:

- Bubulule, dacă un cristal deosebit de valoros este ascuns într-un morman de bălegar, îşi pierde valoarea?

Tipul socotea ceva. încerca să-mi ghicească raţionamentul. Nu reuşea. A trebuit să recunoască:

- Nu ştiu unde vrei să ajungi. Desigur, valoarea cristalului nu scade funcţie de modul în care este ambalat, ori conservat.

- Ei bine, bubulule, Cristalul acesta există. Este Credinţa în Dumnezeul strămoşilor noştri. Mai are importanţă în ce cărţi este ascunsă? Nu cărţile sunt sfinte! Dumnezeu este sfânt! Credinţa este sfântă! Ştiu că aţi falsificat majoritatea scrierilor religioase ale planetei. Ştiu că aţi vrut să vă subordonaţi toate religiile. Aţi reuşit destul de multe. Totul, însă, numai formal. La Credinţă n-aţi ajuns niciodată. Şi nici nu veţi ajunge!

- Eşti un mistic, Varain! Un simplu fanatic religios. Asta eşti.

Era timpul să-i dea o lecţie pe limba lui:

- Bubulule, eu nu sunt specialist în religie. Eu sunt spion. Tu ştii asta. Şi mai ştii că unul ca mine nu crede până nu vede

manifestarea Forţei Cerului în planul fizic. Eu am văzut-o! Şi tu ai văzut-o. De aceea te temi. De aceea, eu nu mă tem.

- Probe, Varain! Probe!

- Sunt multe, bubulule! O imensitate. Multe le ştiţi şi voi. Şi le ascundeţi. Voi remarca câteva pe care nu le poţi' nega. De exemplu, în urmă cu treisprezece ani, un american, Robert Ludlum, a scris o carte, Cercul matares. Nu ştia nimic de noi, de daci. Nici de Credinţa noastră. Nici de Lupul Alb, nici de Şarpele dacic. Ei, bine, în cartea sa, americanul a prognozat că omenirea va fi salvată de către doi superspioni ale căror nume conspirative sunt Şarpele şi Lupul Dublu de Agat. Dintre milioane de nume conspirative posibile, americanul a ales simbolurile din steagul nostru: Înţelepciunea şi cutezanţa. Cum se explică aceasta, bubulule? Nu-i aşa că Cerul vorbeşte oamenilor prin gânduri? Verificaţi pe calculatoarele voastre probabilitatea de alegere a celor două nume, împreună. înţelegi? împreună! Verifică şi vei înţelege!

Bubulul calcula ceva. Nu era informat cu situaţia în care îl pusesem. A încercat să scape în sloganele general-'bubule:

- încerci să reiei miturile primitive, păgâne. Să renaşti nazismul.

- Bubulule, mă deziluzionezi. Bazele nazismului le-a pus unul de-ai voştri. Aici nu e vorba de un mit păgân. E vorba de ceva de care mă îndoiesc că vei înţelege.

- încearcă, Varain!

Tipul încercă să înţeleagă. Iar eu trebuia să-i explic. Aşa era porunca care venea din adâncuri. Din inima Daciei.

- Bubulule, îţi voi spune balada Lupului Alb. O voi traduce din limba noastră. Vei înţelege că nu-i nici nazism, nici mit păgân. E bine să o înregistraţi. Să o ţineţi minte. Căci, trebuie să ţineţi cont de ea. Să ţineţi cont de ea, bubulule!

Roşcata a ridicat minicasetofonul. Bubulul a dat din cap. Fără vorbe. Era de acord să afle. Urma să-i doară. Am închis ochii şi am început. Vorbele veneau de acolo, din munţii Moldovei:

Feciori din dacă mamă, Pribegi ca două cânturi, Trecând din vamă~n vamă, Sub pălmuiri de vânturi,
Mai blânzi ca o poveste Din care lipsă-i vina, Ne-au zămislit din Creste Şi ne-a scăldat Lumina.
Spălaţi de ploi şi moine, Curaţi'ca două schituri, Ne-au botezat în doine Şi ne-au sfinţit în mituri.

Mai plânşi ca două lacrimi, Cuminţi ca două stele, Noi dezlegăm de patimi Şi descântăm de jele.
Din tâmple ningem vise, Din Inimă dureri, Speranţele nezise La porţi de învieri.
Ne-am îmbrăcat în soartă Cumpliţi ca o osândă, La daca noastră poartă, Ca lupii, stând la pândă.
Vom însera cu anul Şi-om deveni pământuri. Ne-o ţine minte neamul Frumoşi ca două cânturi.
Ne vom zidi-n Credinţă, în bolta Casei noastre, Vom ninge cu voinţă Şi vom ploua cu as'tre.
Vom asfinţi cu veacul Şi-om deveni zăpadă. Ne-o pomeni săracul în plânset de baladă...
Ne-o creşte foc din Suflet, Ne-or plânge-n palme macii, Când ne-om opri din umblet, Feciori ai Sfintei Dacii...

Bubulul era cutremurat. Nu reuşea să-şi păstreze aerul de superioritate. Pentru un neiniţiat, versurile nu însemnau mare lucru. Pentru el, care studiase'mersul vremurilor, era cumplit. A încercat să-şi revină:

- Deci, Lupul Alb e dublu.

- Da. E dublu. Cu o singură Inimă: Şi un singur Suflet.

Străinul a încercat să braveze:

- E o legendă, românule.

- O legendă, am confirmat eu. însă, foarte vie. Forţa care ne ocroteşte influenţează minţile oamenilor de pe întreaga planetă. Asta o ştiţi şi voi. Aşa cum o ştim şi noi.

- Cum ai ajuns, Varain, la Lupul Alb?

- Nu ştiu. Nu mă pot lăuda că-L ştiu. Simt însă prezenţa Lui. E un sol ceresc. Atâta trebuie să ştiu eu. Noi, spionii, nu ne amestecăm în religie. Creştem, acolo, în Carpaţii noştri, după legi vechi de când neamul. Nu le punem la îndoială. Nici voi n-ar trebui să vă îndoiţi.

- Noi ştim tot! a afirmat cu trufie bubulul. în băncile noastre de da’te, avem totul. Şi vechile scrieri, şi cele mai noi descoperiri ale ştiinţei actuale. Vom continua! Căci, pe planetă, trebuie să existe o'ordine. Ordinea noastră!

Nu mai era nimic de spus. Bubulii îşi hotărâseră soarta. Tipul a ieşit călcând voit apăsat. Juca rolul omului tare. Pe mine nu mă putea înşela. Era cutremurat şi derutat. M-am întins relaxat în patul meu de spital.

Sperasem că bubulul înţelesese exact cum stăteau lucrurile pe planeta Pământ. M-am înşelat. Educaţia lor nu le permitea să înţeleagă exact. Nici chiar atunci când adevărul era foarte evident. Când se manifesta în plan fizic. Nu puteau să creadă că un Om nu putea fi zdrobit şi modelat în formele dorite de ei. Ostilităţile au fost reluate a doua zi.

Doctoriţa a apărut mai devreme ca de obicei. Tăcută şi supărată, poate şi speriată. îmi curăţa rănile cu gândul dus aiurea. Am încercat să o înveselesc:

- Prinţeso, eşti cam tristă. Să nu-mi spui că iubitul tău a roit-o c-o artistă şi te-a lăsat cu burta la gură! Nu te-aş crede.

A replicat agresiv. Neaşteptat de agresiv:

- Mă, gură mare şi spurcată, când ai de gând să taci?

- Să tac? Nu prea am de gând să fac aşa ceva. Nu ştiu dacă şi şefii tăi sunt de acord. Aş putea să-i scot din mohoreală. Ştiu nişte bancuri...

- Te vor face ei să taci! Fii sigur de asta!

Era furioasă pe mine. Personal, nu-i făcusem nimic. Nu că n-aş fi dorit să-i fac ceva anume. Dar, nu era loc de întors. Am încercat să mă disculp în stilul meu:

- Prinţeso, poate că şefii tăi te-au indus în eroare. Eu n-am păpat niciodată prinţese fripte. Nici nu le-am răpit. Mă rog, nu le-am răpit fără voia lor.

- Taci! a şuierat roşcata.

M-am prefăcut că n-auzisem nimic, continuând:

- Dacă vrei să ştii, am fost şi pionier. Am făcut cuiburi pentru rândunici şi vrăbiuţe. Am adunat fier vechi. Am spart lemne pentru bătrâni...

- Eşti un mare ticălos! a ţipat disperată Lou.

- Ba nu sunt deloc bau-bau. I-am ajutat şi pe unii de-ai voştri. De exemplu, pe unii i-am ajutat să urce în avioane. E drept, dânşii nu voiau să zboare nicăieri, dar buna intenţie contează.

- Taaacii! a urlat roşcata. O scosesem din sărite. Era bine. Am continuat:

- Unora de-ai voştri, sărmani şi fără adăpost, le-am asigurat adăposturi sigure şi hrană. Toate plătite de stat. Să nu spui că n-aş putea fi numit binefăcător!

- I-ai băgat în puşcării, nu?

- Exact, prinţeso. Adăposturi sigure, plătite de stat.

Lou a ridicat privirea de pe pansamente, fixându-mă atent. Exact în ochi. Privirea şarpelui din Cartea junglei. Cunoşteam trucul, aşa că i-am zâmbit fermecător:

- Mai lipseşte o propunere. Să-mi oferi o banană, ca să-ţi spun taina focului.

- A zâmbit triumfătoare. Credea că tocmai câştigase lozul cel mare:

- ţi-e frică, spaiule! De-aia vorbeşti mult. Toţi laşii vorbesc mult. Pentru a-şi ascunde neliniştea.

Pe bune, nu câştigase nici un loz. Nici unul. Am început să râd. La început mai încet, apoi tot mai tare. Tipa mă privea atentă. Bănuia că decolasem către zone patologice. Am asigurat-o:

- Şăzi cuminte, fată mare! N-am făcut bubiţă la cap. Râd de un gând al meu. Iar de vorbit mult, vorbesc 'din cu totul alte motive. Unul ar fi că am şi strămoşi latini.

Roşcata a întrerupt treaba. Şi-a tras un scaun lângă pat. Mi-a aruncat o privire de tipul vezi tu pe dracul şi-a trecut la chestionări:

- Şi mai cum sunteţi voi, latinii?

- Muieratici. Focoşi', de nu poţi lăsa nici o sfântă în custodia noastră. Pe tipul de fată, însă,' să nu pui bază. E corcit. Gargariseşte ca un latin, dar trosneşte ca un dac.

- Dac? Ce e aia dac?

- Ceva măreţ, prinţeso. Ceva de care se tem şefii tăi, ca dracul de tămâie.' Nu ca am mirosi noi prea tare a tămâie, dar aşa vine vorba.

- Ce e dac, domnule Varain?

Hopa! Tipa devenise oficială. Ceva nu suna ca în scheme, îngeraşul meu păzitor mi-a dat de veste că era timpul să reiau prelucrarea psihologică:

- Prinţeso, dacii sunt românii, uşor latinizaţi. Dacă ne latinizau mai mult, nu se mai temeau şefii tăi de 'noi. Aşa, se tem. Şi nu puţin.

Lou stătea pe gânduri. Cugeta. Şi nu făcea numai asta. îngeraşul meu păzitor îmi şoptea că pregătea scena aia grande. Aia cu Dallila. în care tipa îl tunde pe Samson cu o maşină numărul zero, de-l lasă fără nădragi şi fără franci. Chiar aşa a şi fost:

- în concret, în ce constă tăria voastră?

Am cugetat o clipă. în urechi, îmi sunau sloganele cu care handicapaţii mintali din ţară şi străinătate ne batjocoriseră. Era timpu[să le-o plătesc:

- în mămăligă, prinţeso. Are culoarea Soarelui. Şi e fierbinte ca Soarele. De acolo ne tragem forţa şi inteligenţa.

Mititica s-a prins. Şi i-a sărit muştarul:

- Eşti un ţărănoi! Mojic şi îngâmfat. îmi pierd timpul cu tine.

- Chiar aşa, prinţeso! Nu ţi-a spus mămica să nu te joci cu spaii prost crescuţi?

S-a ridicat furioasă:

- Plec să mă plimb. Dacă ai nevoie de ceva, sună după infirmieră!

- Plimbare plăcută, prinţeso! Atenţie la prăpăstii! Stâncoşii ăştia sunt teribil de accidentat!.

S-a oprit cu nasu-n uşă. Şocată. Şi-a întors încet faţa către mine:

- Ce-ai spus?

- La patruzeci de kilometri de Cheyenne, munţii Stâncoşi sunt cam prea accidentaţi pentru toculeţele tale. Sunt sincer îngrijorat de faimoasele tale picioruşe. Mai pot fi folosite cu succes încă vreo două decenii.

Lou a revenit tiptil către pat. Mergea pe vârfuri. Parcă ducea o tavă pe care se afla un pahar cu apă. Ori o lumânare la care ţinea să nu se stingă. S-a aşezat atentă pe scaun, privindu-mă fix, cu ochii lărgiţi. Parcă eram un anaconda care îi înghiţise exploratorul ei preferat. Se temea deja. Era însă şi femeie. Adică, curioasă.

- De unde ştii?

- Ce, prinţeso? Tabla înmulţirii? am învăţat-o la şcoala primară.

- Nu. Unde te afli. Ştii unde eşti.

în muieruşca din faţa mea se dădea o luptă. Una mare. Văzuse destule în nobila breaslă. Scamatorii de soiul prezentat, încă nu. Şi voia să se lămurească. Să afle cum ieşise iepuraşul din joben. Căci, pentru cei crescuţi în sistem bubul, totul era explicabil. Fie prin tehnică, fie prin alte ştiinţe pe care le stăpâneau.

- Cum ghiceşti? a întrebat poruncitor.

- Ce capăt, dacă-ţi spun?

începusem tratativele în joacă. Eram convins că întreaga scenă era urmărită pe un ecran cât un perete. Iar fiecare vorbă, înregistrată şi analizată pe calculatoare.

- Ce vrei în schimb? a devenit roşcata serioasă.

- De la tine, nimic. Nu poţi să-mi dai nimic, Eşti o simplă unealtă în mâna şefilor tăi.

A strâns din botic de i s-au albit buzele. Nu putea replica. Era adevărat. Şi nu era atât de proastă încât să nu ştie. îmi părea rău să o supăr inutil. Am continuat;

- De asta se tem şefii tăi. De ghicit şi descântece.

- Descânţi? a întrebat ea moale.

- Da. Un obicei mai vechi al ţugulanilor. Bun pentru adormit copiii obraznici, prinţesele roşcate şi bubulii agresivi.

- Nu cred! m-a anunţat ea, ceva mai fermă.

Am lăsat-o să creadă ce dorea. Cu mâna dreaptă ridicată, i-am trimis pasa adormitoare. A trecut la nani fără împotrivire. O priveam cum respira cuminte. îşi lăsase capul pe patul meu. Mă întrebam ce naiba căutau fetele astea frumoase în branşă. M-am întins şi eu. Să dorm, să mă încarc cu energie.

Peste vreo două ore, m-a trezit Dallila. Părea convertită la gânduri mai bune:

- Te rog! Te rog să-mi explici cum ai făcut!

Era scumpă foc. în minte, mi-a venit o replică de-a lui Şoni, un secui de-al nostru, din Octogon: Ni la ea! Nici gura pe slană n-o pus, nici borbat n-o mirosât.

Ce să-i fi explicat? Ar fi înţeles? Am spus într-o doară:

- Din punctul vostru de vedere, noi suntem un fel de extratereştri. Putem face tot felul de minuni. Nici una pe înţelesul vostru. Nici una pe care s-o puteţi reproduce în laboratoarele voastre. Cam asta-i, prinţeso.

Nu era tot. înţelegea şi ea că nimeni nu putea scoate dintr-un octogonar'decât cel mult un car de vorbe. O grămadă de vorbe cu care te puteai îmbăta. Dar din care nu puteai afla nimic. După câteva clipe de tăcere, m-a anunţat cu voce albă:

- începând de azi, vei fi anchetat de către un specialist. Va trebui să-l ajut. Voi fi obligată să fac anumite lucruri pe care, ca doctor, nu le accept.

Am dat înţelegător din cap. Un medic bubul, nu putea fi, la urma urmei, decât un simplu bubul. Am lăsat-o să plece cu îndoielile ei. Eu aveam altă treabă.

Am închis ochii. în faţă au apărut crestele Carpaţilor. Am început ruga:

- Zamolxe! Stăpâne! Ajută-mă să nu pot fi citit de bubuli!

Camera centrală a Templului Dac a apărut clară, luminoasă. Demian şi Bătrânul stăteau la masa lungă cu palmele întinse pe lemnul aspru. Primul a grăit părintele Demian:

- Varain, să nu ucizi! Eşti înconjurat de un scut de forţă pe care nu-l vor putea străpunge. Nici o otravă din lume nu te va putea distruge. Nu-ţi fă griji! Nu te frământa pentru răspunsuri! Ele vor veni de la sine, aşa cum a fost sortit. Ascultă ce spune Cerul şi Pământul! Eşti Om din neamul Oamenilor. Luptă pentru neam şi omenire!

Bătrânul a fost profesional:

- Află tot ce îi interesează! Seamănă între ei floarea neagră a deznădejdii! Anunţă-i că marele lor comandament extern din Geneva e sub controlul nostru! Spune-le că centrele din România, Ungaria, Franţa, Italia, Spania, Suedia, SUA, Rusia, America de Sud, Japonia şi Australia sunt infiltrate cu oamenii noştri. Cu oamenii Florii de Argint. Să înţeleagă că nu au scăpare. Cere-le ultimativ să întrerupă orice'fel de ostilităţi pe planetă! Atât! Deocamdată. Restul, mai târziu! Ţine-te tare, Varain!

Bătrânii mei din munţi au dispărut. Am rămas liniştit, cu sufletul împăcat. Priveam'la tavanul alb şi-mi rosteam ruga de luptător:

- Doamne, Stăpân al Universului! Ţi-am fost credincioşi! Dă-ne un semn de tărie, să învingem oastea bubulă!

Am continuat cu rugăciunea către Dumnezeul strămoşilor noştri:

- Zamolxe, Stăpâne iubit! Apleacă-ţi privirea către neamul Tău!-Suntem în mâna Ta, Stăpâne! Facă-se voia Ta!

Pentru prima dată în viaţă, fără să gândesc, din adâncurile fiinţei mele, a izbucnit ruga către strămoşul stelar. Către misteriosul Incer:

- Strămoş al meu din timpurile uitate! întinde-ţi pavăza către copilul copiilor tăi! Către Varain! Dă-i forţă să lupte şi să învingă!

Mulţumit şi uşor ca un fulg, am început să aştept ancheta bubulilor. Nu mă temeam de nimic. Eram o statuie rece cu suflet cald. Şi cu o minte limpede, clară ca seninul cerului.

ÎNTRE CIA ŞI BUBULI.

Interogatoriul a început către ora patru după amiază. Roşcata stătea lângă mine, iar anchetatorul nevăzut vorbea de departe. Prin radio, adică.. Avantaj Varain. Tipul nu suporta ideea de a ne privi în ochi. îi auzeam vocea metalică în difuzorul mascat în perete:

- Varain, trebuie să stăm de vorbă în mod serios! Trebuie! Mă auzi?

- Da, buby, te aud. Şi te invit la o cafea. La mine în cameră. Nu muşc.

Tăcere. Anchetatorul bubul calcula răspunsul. Nu era, deci singur. Exista o comisie de studiu a „marţianului" care le căzuse în plasă. Nu reacţionau fără a calcula. Au avantaj. în orice duel verbal, învinge spontanul. Vocea metalică a reluat:

- Varain, cu toată forţa ta spirituală neobişnuită, eşti om. Poţi fi distrus prin mijloace clasice. Poţi fi împuşcat, sfărâmat în mii'de părţi prin explozie, ars...

Era pregătirea psihologică pentru anchetă. înmuierea psihică a prizonierului. Şi noi procedam cam la fel. L-am lăsat să-şi depene arsenalul psihologic. Mintea mea se sprijinea ferm pe crestele Carpaţilor.

- Ştim că ai aflat unde eşti. Asta nu înseamnă că poţi primi ajutor. Eşti singur în mâna noastră. Ai tăi sunt departe. Putem face din tine orice. Inclusiv un cadavru anonim.

Tăceam. îl lăsam să-şi depene povestea. Asta nu era în calculatorul lor. Teoretic, Varain cel slobod la gură ar fi trebuit să răspundă la provocări. Ordinul părintelui Demian era însă clar: Calm! Ascultă ce spune Cerul şi Pământul! Ascultam. Tăceam.

- Varain, te previn! a continuat vocea. Dacă îndrăzneşti să faci cel mai mic rău fetei, distrugem camera cu tot cu tine.

Am privit către Lou:

- Auzi, scumpo, ce vor să-ţi facă amicii? Să te îngroape sub dărâmături.

Roşcata tăcea. încerca să pară nepăsătoare. Cu Varain, nu ţinea. La baza părului îi apăruseră mici, broboane de transpiraţie. îi era frică. Era, totuşi, o bubulă. Ăsta era cel mai mare avantaj: ei se temeau de mine. Eu nu mă temeam de ei. Se apropia momentul să le torn pe gât sacul cu gulgute amare.

Vocea a continuat insinuoasă. Şerpuitoare. îngerul meu păzitor mi-a comunicat: E un hipnotizator foarte puternic,

încearcă să te sugestioneze, să te deschizi către ei. E timpul să-i „mângâi" puţin, l-am „mângâiat".

- Ia zice-ţi, flăcăi, ce vă doare?

Bubulul s-a grăbit. Credea că i-a picat para mălăiaţă:

- Comandamentul Octogonului. Unde e ' actualul comandament? Şi unde sunt centrele din munţii voştri?

în gând mi-am frecat mulţumit pal'mele. Şi m-am recompensat cu o Coca Cola:

- Sunteţi modeşti. Numai atât vreţi să ştiţi? Nimic altceva?

Derută în tabăra anchetatorilor.' Nu le ieşise pasienţa. Răspunsul a venit cam nesigur:

- Vrem mai multe. Şi-o să le obţinem. Ştii şi tu că le vom obţine.

'- Pe moaş-ta! l-am asigurat eu. Te scalzi în erori ca malacu-n noroi. Voi nu mă puteţi ucide. Puteţi, cel mult, să-mi sfărâmaţi trupul muritor. Spiritul meu, însă, niciodată! De spiritul meu vă temeţi, rebelilor. Căci, acest spirit poate îmbrăca mii de trupuri. Unele mai puternice decât cel actual. Abia murind, noi ne naştem, rebelule!

Bubulii tăceau. Am prins-o pe Lou de mână, şoptindu-i protector:

- Nu te teme, prinţeso! Nu-ţi fac nici un rău. în ţara mea, am învăţat să ne batem numai cu bărbaţii. Cu muierile facem cu totul altceva.

- Ai tăi sunt departe, Varain, a reluat bubulul tentativa de atac.

- Din nou, greşit! Noi suntem pretutindeni. Nu e loc pe planetă în care să nu avem prieteni.

- Sunteţi puţini, Varain! Şi foarte săraci. Noi vă putem da bogăţie şi putere'.

-' Voi nu ne puteţi da decât robie, mizerie şi umilinţă, bubulule. Nu primim!'Iar dacă vreţi comandamentul nostru, căutaţi-l! Câştigaţi-vă cinstit pileala şi 'haleala!

- Eşti un îngâmfat, Varain! Şi un fanatic. Tot arsenalul tău psihic va fi demolat de tehnica noastră. Te vom aduce la stadiul de animal. Vei linge»lături. Vei cerşi o picătură de apă. Vei fi un animal inferior. Căci asta eşti tu şi neamul tău: animale inferioare. Facem ce vrem noi. Ori de câte ori vrem.

Tăceam. Aşteptam momentul propice să-l croiesc în numele „animalelor inferioare". Al neamului meu. Al neamului din Carpaţi.

- Auzi, Varain?! Dacă vrem, vă punem să vă sfâşiaţi între voi ca fiarele. Vă punem să vă bateţi ca chiorii. Să ne 'daţi şi haina de pe voi. Şi femeile. Şi copiii.

Simţeam cum creştea în mine furia rece. îmi aminteam cum ne lichidaseră oamenii. Cum ne puseseră să ne lichidăm între noi. Cum ne determinaseră să urlăm sloganurile lor internaţionaliste. Cum ne bătusem între noi. Cum ne uram între noi, datorită urii semănate de ei şi de oamenii lor. N-am mai rezistat. Am murmurat: Iertare, Stăpâne! Şi am tras.

I-am servit bubulului o săgeată energetică direct prin instalaţie, i-am poruncit să facă el exact ce spunea că vom face noi. Tot ce promisese că ne va face nouă, să le facă colegilor săi. Să înveţe el şi ai lui ce înseamnă să-ţi baţi joc de Oameni. Să înveţe umilinţa, durerea, disperarea, să guste şi ei floarea neagră a discordiei pe care o prăsiseră printre noi. Apoi, cu o altă săgeată, le-am făcut praf instalaţia de spionat. Eram singur în cameră şi nu mă mai puteau observa. Ba nu. Eram cu Lou. Uitasem cu totul de ea.

M-am întors către fată. Era albă ca hârtia. Şi tremura ca varga. înţelegea perfect ce se întâmplase. Era îngrozită. Stătea ca Ileana Cosânzeana în faţa zmeului. Am asigurat-o că nu eram zmeu. Şi că nu intenţionam s-o consum la cina din seara respectivă. Nu putea scoate o vorbă. Dădea numai din cap şi privea cu ochii mari, rugători. îi era groaznic de frică.

Nici madam Varain, nici Octogonul nu mă învăţaseră cum să calmez femei înspăimântate. Nu făceau parte din linia mea de muncă. La început, am fost tentat să-i aplic metoda Varain. Aia forte. Ceva îmi spunea că nu era cazul. Am mers la inspiraţie:

- Prinţeso, nu mai tremura. Poţi pleca liniştită.

- Nu poooot! a izbucnit ea în'lacrimi. Uşa e închisă. Şi e blindată.

- Atunci, prinţeso, până desfac meşterii uşa, ce-ar fi să-ţi spun poveşti? Ori poezii?

Mă privea de parcă picasem de pe Lună. Un spai să spună poveşti şi poezii?! Asta după ce trăsnise în mod cu totul inexplicabil pe un mare expert bubul? Fetei îi căzuse ceru-n cap. Nu mai reacţiona.

N-aveam nimic pregătit. I-am spus basmul cu Ileana Cosânzeana. Ăsta îmi venise în minte, prin conexiune. S-a mai luminat o ţâră la faţă. Era chiar uimită de fantezia ţugulanilor din Carpaţi. Până atunci, crezuse că eram un trib 'de sălbateci, numai'bun de dus în rezervaţii. Muieruşca era un produs tipic al asfaltului, zgârie norilor, maşinilor de servit cafea ori plăceri. De Tibet, auzise. De celălalt centru - Carpaţii - mai vechi cu zeci de milenii, nu avea habar, i-am povestit eu. A început să înţeleagă de ce era atâta vînzoleală în jurul României.

' Câştigasem câteva puncte bune în mintea fetei, când bubulii au reuşit să-şi pună în funcţiune jucăriile electronice:

- Varain, te joci cu focul. Răbdarea noastră are o limită.

- Buby boy, îmi spune mie inima că voi vă jucaţi cu focul. Şi-o să vă cam ardeţi.

- Va trebui să tratezi cu noi! Eşti închis în cuşcă.

- Vax! Voi sunteţi obligaţi să trataţi cu noi. Comandamentul vostru extern din Geneva e sub lupa noastră. Dacă mor, flăcăii mei vor face din el teren de fotbal. Mă auziţi? Teren de fotbal.

- Varain, să nu...

Am continuat, smulgându-i vorba din gură:

- V-aţi repezit ca nişte calici la pomană pe câţiva octogonari din Paris.' Aţi lăsat descoperit comandamentul vostru mondial. Asta o să vă coste.

Pauză. Tipul raporta cuiva ceva. Eram sigur că în câteva minute toate circuitele posibile vor lua foc. Telefon, fax, telex... Toate-către Geneva. Alarmă mare în rândul bubulilor. Se întâmplau lucruri noi pe planetă. Din vânători, bubulii ajunseseră vânaţi. Şi nu oricum. Pe toate fronturile. Începând cu centrul lor mondial.

Vocea a revenit. Nu prea sigură:

- Varain, nu întinde coarda! în anumite conjuncturi, chiar şi noi uităm că suntem oameni civilizaţi.

- în care conjucturi, bubulule?' Când declanşaţi războaie pentru a vă putea vinde armamentul şi tehnica de luptă? Când menţineţi la putere cele mai crunte dictaturi, pentru a vă promova interesele voastre? Când faceţi revoluţii ori daţi lovituri de stat pentru a vă ridica la putere' oamenii voştri'? Când inventaţi religii pentru drogarea unor întregi naţiuni? Când răspândiţi boli şi molime crea’te în laboratoarele voastre? Când îngenuncheaţi naţiuni libere? Când furaţi cu neruşinare munca

unor popoare? Când faceţi experienţe pe naţiuni şi popoare, de parcă ar fi animale de 'laborator?' Când strângeţi ca nişte hârciogi averea şi cele mai importante descoperiri ştiinţifice ale lumii? Când distrugeţi imense cantităţi de mărfuri,' lăsând omenirea goală şi flămândă? Totul, pentru a menţine înaltul vostru profit? Când uneltiţi zi şi noapte împotriva întregii omeniri?

M-am oprit. Trebuia să-l aduc la dialog. Să-i semăn floarea deznădejdii în suflet. Bubulul tăcea. Primea indicaţii. într-un târziu^a revenit pe post:

- în definitiv, cine sunteţi voi? Cavalerii dreptăţii? Nu se mai poartă! Sunteţi nişte ţărănoi' ridicoli! Cu tot cu ritualurile voastre anacronice, cu credinţele voastre bizare, cu fanatismul vostru mistic.

Am început să râd. Rău de tot. Aşa cum râdeam când mă enervam cu adevărat. Lou mă privea îngrozită. începuse să înţeleagă cine era Varain. Şi cine era Forţa care îl ocrotea. Era timpul să le mai dau o lecţie:

- Bubulule, de unde ştii tu ce e modern şi ce e anacronic în Credinţă? Iar misticismul vă va cuprinde pe voi. Chiar acum!

Le-am trântit trei săgeţi energetice. Exact unde trebuia. Cu una, am chiorât şi amuţit instalaţia de supraveghere din cameră. Cu a doua, am pus pe'interlocutorul nevăzut să lămurească pe şefii săi că lupta cu noi nu mai avea rost. Iar a treia, am înfipt-o delicat în subconştientul doctoriţei bubule. Să mă asculte. Să mă apere. Să nu execu’te ordinele primite de la superiorii ei. Am mângâiat-o apoi pe păr, liniştind-o:

- Nu te teme, prinţeso! Ţărănoiul din Carpaţi nu-ţi face nici un rău. Stau cuminte pe pat, departe de tine.

Na scos o vorbă. Era şocată. Nu-i strica să cugete la cât de complicată putea deveni viaţa pe planeta Pământ. M-am întins relaxat şi am trecut la reîncărcarea cu energie. Pe ziua respectivă, nu mai era nimic de aşteptat. Bubulii aveau prea multe dureri de cap. Nu erau chiar atât de dobitoci încât să nu ia în seamă cele petrecute.

Abia pe seară, Lou a îndrăznit să-mi vorbească:

- Domnule Varain, sunteţi într-adevăr veniţi din cosmos?

Sinceră. Şi se temea groaznic. Nu era cazul să o mai sperii

şi eu. Putea claca definitiv. Am chibzuit o clipă. Puteam să-i spun anumite lucruri. Nu prea multe. Destule încât să-i schimb atitudinea.

- Da, femeie, purtăm în noi sămânţă cerească. Nu suntem zei. Suntem Oameni. Ceva mai deosebiţi şi mai ocrotiţi decât ceilalţi. Ne ocrotesc Cerul şi Pământul. De acolo ne vin toate calităţile de excepţie de care se tem şefii tăi. Nu suntem deloc răi. Noi nu ucidem'niciodată. Nu umilim, nu provocăm suferinţe. Nu distrugem. Construim. Suntem pozitivişti. Constructivi. Construim cu mintea şi sufletul. Cu braţele şi imaginaţia. Cu fapta şi cu vorba. Construim mereu. Am' prefera să rămânem anonimi. Şi am fi rămas, dacă nu ne-am fi confruntat cu ai voştri. Cu spiritul distructiv materializat în fiinţe decăzute spiritual. Oricâtă ştiinţă aţi acumulat în creier, nimic nu sunteţi fără suflete. Asta trebuie să ştii tu, Lou!

Roşcata dădea înţelegătoare din cap. Căuta să priceapă:

- Cum s-a ajuns la această situaţie?

- N-aş putea să-ţi spun exact,' prinţeso. Nici eu nu ştiu exact. Şi nu vreau să te mint.

- îmi spui şi mie? Atât cât ştii. Ori nu e voie?

Ce-aş fi putut să-i spun? Am început-o ţărăneşte. Aşa cum îmi era firea:

- După câte ştiu eu, şi dacă nu mă înşel, noi, românii, suntem urmaşii unor rebeli din Ursa Mare. Din Lumea celor opt stele. Cam cu douăzeci şi trei de milenii în urmă, orgoliul i-a împins pe strămoşii noştri să încalce Legea Universului. Să se ridice împotriva Adevăratului Dumnezeu."

- De ce au făcut-o? a vrut să ştie Lou.

- Cam din aceleaşi motive pentru care ai voştri vor să domine planeta Pământ. Orgoliul e de multe feluri: personal, de grup, naţional, planetar, constelar, galactic...

- Şi, ce a urmat?

Roşcata îmi sorbea vorbele. Credea. Credea tot.

- Rebelii au fost înfrânţi de forţele fidele Lui. După câte ştiu, forţele au fost din Lumea Lirei şi Lumea Lebedei. Pedeapsa a fost dreaptă: nici un ucis, nici un mort. Rebelii au fost trimişi să-şi ispăşească faptele pe planeta Pământ. Să se reîncarneze de mii de ori. Să sufere durerea cărnii. Să înţeleagă necesitatea Ordinii şi Legii.

- Deci, voi sunteţi urmaşii lui Lucifer?

- Nu, prinţeso, nu noi. Aia e altă poveste, din altă Lume. Nu ne priveşte pe noi, pe români. Noi suntem urmaşii rebelilor din Lumea celor opt stele. Şi a învingătorilor din Lebăda şi Lira. Căci, unii învingători au rămas alături de rebeli, împărtăşindu-le soarta.

Doctoriţa a rămas un timp pe gânduri. O frământa ceva şi nu reuşea să se decidă. Am îndemnat-o:

- Spune, femeie! Nimic nu ţi se va întâmpla.

- Şi asta e o poveste de pe'la voi, din Carpaţii, nu-i aşa?

- Ar putea fi şi o poveste, am încheiat eu. Numai că ai voştri nu se tem de poveşti. Ei se tem de lucruri reale, cu manifestare în planul fizic. De fenomene perceptibile prin simţurile obişnuite ale oamenilor.

- Atunci, ce s-a întâmplat?

- Nu ştiu. Poate că bătrânii noştri din munţi cunosc. Eu nu ştiu răspunsul.

- în planul fizic, ce se întâmplă? a vrut să ştie doctoriţa.

- Cam ce-ai văzut, prinţeso. Şi încă multe altele. La fel de inexplicabile.

- Şi baza acestor fenomene? Care e baza lor?

- Nu ştiu. Nici nu mă străduiesc să ştiu. Cred că, la Timpul hotărât cu milenii în urmă, calităţile semănate de străbuni au început să iasă la suprafaţă. Simţim legăturile cu Lumile de origine. Simţim că din toate trei direcţiile vin către noi mesageri. Simţim că-i vom întâlni. Aici, pe planeta Pământ.

- Crezi că Lumile voastre vă mai ţin minte?

- Ce credem noi nu are importanţă. Noi vedem fenomene care sunt definite de omenire ca minuni. Am fi tâmpiţi să le negăm. Te-ai întrebat vreodată de ce omul foloseşte ambele braţe, ambii ochi, ambele picioare, întreg stomacul, întreg ficatul, dar mai puţin de o zecime din creier?

Medicul din Lou şi-a spus cuvântul:

- Nu m-am întrebat. Acum cred că înţeleg. Acolo e zestrea ancestrală.

- Exact! Vom avea acces la ea numai după ce vom fi în stare s-o folosim corect, conform Legii. Unii dintre noi am început s-o folosim deja.

Am păstrat, un timp, tăcere. Gândeam fiecare la ale lui. Lou a încercat timidă să reia discuţia:

- Şi restul oamenilor? De unde vin?

- Nu ştiu. Nici nu încerc să aflu. Fiecare neam cu istoria lui.

- Domnule Varain, asta nu se poate. Din punct de vedere medical, toţi oamenii seamănă între ei. Ce puteam să răspund la aşa argument?

- Domnişoară doctor, vă rog să aduceţi aici un tip care să semene cu Varain. Să facă ce face el, acum, când s-a trezit. Căci, acesta este secretul: trezirea forţelor moştenite de la străbunii celeşti. în această trezire e totul: ocrotirea Cerului şi a Pământului, puterea de a şti dincolo de aparenţe, legătura cu civilizaţiile de bază.

- Atunci, m-a întrebat ea, de ce nu plecaţi înapoi?

Era o întrebare. Una dureroasă. La care nu găsisem personal răspunsul.

- Unde femeie? Unde? în Lumea Lirei? A Lebedei? A celor opt stele? Sau în Varanha, prima patrie planetară a strămoşilor?

A dat din cap înţelegătoare. înţelesese drama noastră. Mintea omenească nu putea găsi soluţia.

- Şi, în această situaţie, ce veţi face?

- Ce va vrea Dumnezeu. Numai El poate hotărî cum e bine.

Am stat în tăcere mult timp. Eu, gândindu-mă la munţii mei, la Demian, la sfatul său. De sfatul său aveam nevoie. Căci, pe lângă multele probleme din confruntarea cu bubulii, mai apăruse una nouă: aripa morţii îmi arătase patru Lumi diferite. Nu ştiam cui aparţineam. Un dor nelămurit mă chema către toate. Era un dor neomenesc. Numai Demian putea să l vindece.

Lou avea spirit practic:

- Domnule Varain, de ce nu spuneţi lumii cine sunteţi? De ce nu faceţi publică această fenomenală situaţie?

Era o întrebare grea. De mii de ani, omenirea aştepta o salvare. Aşa fusese educată la primul început planetar. La sosirea exilaţilor pe Pământ. în zeci de milenii, pământenii uitaseră ce aşteptau. Nu uitaseră însă să aştepte. Solii celeşti soseau mereu. Sondau situaţia. Mişcau omenirea înainte . O ridicau din primitivism. O a'duceau încet către nivelul de spiritualitate potrivit pentru comunicare. Asta se putea spune:

- Domnişoară doctor, priviţi istoria omenirii! Câţi şarlatani au promis tot felul de salvări? Câţi au pretins că vin în numele Cerului? Şi cât de puţini au fost cu adevărat soli celeşti? Noi nu

putem proceda aşa! Noi nu vrem să creem religii şi secte. Noi suntem Oameni din neamul Oamenilor.

- O ieşire trebuie să existe, domnule Varain!

- La timpul potrivit, toate se vor rezolva de la sine, fără zgomot. Până atunci, noi creştem în munţii Varanhei. Şi ne aducem aminte, frântură cu frântură, cine' suntem. Cerul şi Pământul ne alege după Inimă. Ce va urma, e greu de prevăzut. Oricum, nu ne vom supune voinţei voastre! Din contră, voi va trebui să vă supuneţi Cerului şi Pământului! Căci, aşa simt eu: în următorii opt ani,' problema planetei Pământ va fi rezolvată. Definitiv!

Pierdută în gânduri, Lou a şoptit visătoare:

- Ce splendid film ştiinţifico-fantastic ar ieşi după acest scenariu! încep însă să cred'că nu e deloc un scenariu. Când vorbeşti de Lumile stelare nu mai semeni deloc cu spionul guraliv şi obraznic. Aş zice că în tine sunt doi oameni total diferiţi.

Am zâmbit calm, înţelegător:

- Chiar aşa stă' situaţia. Spiritul rebelului barbarizat convieţuieşte în bună înţelegere cu spiritul învingătorilor din Vega şi Deneb. Căci, cred eu, părinţii mei se trag din cele trei neamuri.

- Credeţi? Ori aveţi o istorie, o evidenţă exactă?

Spiritul practic, crescut pe asfalt nu înţelegea.

- Da, avem o istorie. E scrisă în subconştientul fiecăruia. în momente grele, mai ales în faţa morţii, ne aducem aminte cine suntem. Nu ştiu dacă ar fi bine să 'ne amintim mai des. Am suferi după paradisul pierdut. Greu ne va fi şi dacă vom pleca în Lumea celor opt stele. Sau în Lumea Lirei. Ori a Lebedei. Generaţii de-a rândul vom purta în noi dorul neostoit după planeta Pământ. Aşa cum repatriaţii născuţi în diferite ţări nu-şi pot uita niciodată patriile adoptive, focurile în care s-au născut.

- Visezi să pleci acolo, în Lumile stelare?

- Nu ştiu, prinţeso. Eu am fost crescut în spiritul datoriei. Va trebui să fac aşa cum va dicta datoria. Pământul ne-a dat viaţă şi ocrotire, mii de ani. Cerul ne-a dat puterea minţii şi inimii. Numai Dumnezeu ştie care va fi soarta noastră.

Ceva anume frământa pe doctoriţa roşcată. Am mângâiat-o pe păr şi nu s-a mai ferit. A ridicat ochii trişti, înlăcrimaţi către mine:

- Dar cu noi, ce aveţi?

Nu mă îndoiam de faptul că nu ştia exact cu ce se ocupa organizaţia lor. Anumite lucruri erau cunoscute numai de şefi. Mulţi bubuli de rând credeau că lucrează pentru o mare corporaţie mondială, specializată în spionaj economic şi afaceri comerciale. Normal era să-i spun fetei adevărul. Chiar dacă nu erau şanse să-l creadă. I-am povestit despre visurile demente de stăpânire a lumii. Despre provocarea de războaie şi revoluţii. Despre menţinerea la putere a unor dictaturi, i-am povestit multe, cu probe concrete, pe care bănuiam că trebuia să le fi cunoscut. N-am uitat să-i înfig adânc în subconştient ideea că Frăţia Florii de Argint luase deja iniţiativa. Că puterea bubulă urma să apună.

Lou nu era deloc o fată rea. Educaţia de ani de zile o împiedica să creadă chiar tot ce-i spuneam. Fusese crescută în spiritul gloriei bubule. Foarte probabil', întreaga ei familie făcea parte din organizaţie. Posibil să fi avut un prieten, logodnic ori amant în această organizaţie criminală mondială. De zeci de ori, m-a întrerupt. De zeci de ori a încercat să pledeze cauza lor. De zeci de ori, a trebuit să închidă gura. în ochii mei, nu era de condamnat, ci de plâns. îşi apăra dreptul la viaţă. La lumea în care se născuse şi crescuse. A plâns mult. Atât de mult încât mi-a înmuiat şi mie inima. Mă bucuram că nu era Bălaiul de faţă, să mă ia în tărbacă.

' Peste noapte, am dormit adânc. Nu am simţit când bubulii au scos-o pe Lou din cameră. Nici nu mă interesa. Ştiam că nu puteau să-mi facă nici un rău. A doua zi, a apărut bubulul fără nume. Cel care mă anchetase în prima zi. Era un bărbat întreg. Nu se temea de moarte. Ştiam că şi printre bubuli existau bărbaţi. Mai ales în clasa spionilor. O branşă similară cu a noastră. Mi-a vorbit deschis:

- Varain, poţi face multe împotriva noastră. Viu eşti un mare pericol pentru noi. Dacă te omorâm, oamenii tăi ne vor provoca grele pierderi. Poate că e mai bine că exişti şi eşti viu. Ştim că tu impui un mod nonviolent de rezolvare a problemelor.

Un bubul care să aprecieze făţiş un octogonar era un lucru mai greu de crezut. Confruntarea'din umbră cunoştea evoluţii spectaculoase. Nu putea fi mai rău decât înainte. De asta eram sigur. Priveam întrebător la bubulul fără nume. Aşteptam propuneri concrete. N-au întârziat să apară:

- Vin cu o nouă propunere: armistiţiu general între noi şi Floarea de Argint. Să hotărască şefii condiţiile păcii.

Era o idee deosebit de interesantă. Prima de acest fel, în mai mult de un secol. Presiunea pe comandamentul din Geneva îi adusese pe bubuli la gânduri mai bune. De asta eram sigur. Nu amărâtul de Varain, cotonogit şi plin de jale, determinase schimbarea de atitudine. Probabil, ai noştri făcuseră ceva demonstraţii de forţă. Mai erau de pus la punct unele detalii:

- La ce nivel se vor purta tratativele, domnule fără nume?

- Numai la cel mai înalt nivel! Consiliul mondial al organizaţiei noastre şi şefii centralelor naţionale ale Florii de Argint.

- Cine garantează că nu e o capcană?

- Domnule Varain, trăim în secolul douăzeci. în secolul în care nici un fel de garanţie nu mai are valoare. întâlnirea va fi un risc. Fiecare parte îşi va lua măsurile pe care le crede de cuviinţă.

- Locul propus de voi?

- Andora.

- Negociatorii ambelor părţi?

- Iniţial doi - Varain şi Haggard. Eu sunt Haggard.

- Când aveţi nevoie de răspuns? Şi unde?

- Îl aşteptăm aici. Iei imediat legătura cu Bătrânul' îi transmiţi propunerile noastre! Dânsul va contacta pe ceilalţi şefi din Frăţia Florii de Argint. Aşteptăm numai trei zile. După asta, te lichidăm. Cu toate consecinţele negative care vor rezulta din această faptă. Va trebui să te lichidăm. Nu ne putem permite să te mai lăsăm liber.

Părea o treabă cinstită. Am acceptat fără rezerve. Haggard a părăsit încăperea fără un cuvânt. Eram, totuşi, adversari.

Am transmis mesajul către Bătrân. L-a primit fără comentarii. Mi-a amintit că trebuia să mă ţin tare. Nu uitasem. M-am culcat liniştit şi fără griji. Cam ăsta era principiul: numai cei slabi îşi fac griji. Iar grijile sunt absolut inutile. Din calea sorţii nu te poţi feri.

Pe la prânz, a sosit Lou. Un pic abătută şi' cam nedormită. M-a pansat atentă, vorbindu-mi în şoaptă, ca o conspiratoare.

- Ştii că te vor lichida?

- Cunosc această nobilă intenţie. Mă îndoiesc sincer că s-a născut bubulul care s-o traducă în practică.

- Aş suferi să te văd mort, a şoptit ea.

Altă dandana! Una din alea din filme cu spioni cuceritori şi spioane care îşi trădează stăpânii de dragul lor. Din filmele în care nu credeam o iotă. Văzusem în copilărie zeci de filme din astea. Toate pe un calapod: spioana se îndrăgosteşte de ostatec şi etc. Vax! Bune pentru stors lacrimi din puştoaice romantice şi din gâsculiţe zdrobite de dragoste neîmplinită. Nu era cu certitudine cazul de faţă. Aici era un nou joc. Trebuia să intru în el, să-i aflu punctul slab.

Am tras-o încet pe Lou către mine. Instinctul nu mă înşela. Nu mai era cea de ieri. Bubulii descoperiseră că o influenţasem. Şi-i aplicaseră o şedinţă de hipnoză pentru contracararea sugestiilor mele. Mă rog, ştiam pe ce front luptam. Am reînceput prelucrarea psihologică. Una menită să dea exact rezultatul invers decât cel exprimat în cuvinte:

- Fetiţo, nu-i cazul să te ambalezi! Nu uita că eu sunt unul dintre cei care vă contestă dreptul la stăpânire planetară. Poate că şi dreptul la bunăstare. Şi nu face asta în stradă, gargarisind sloganuri. O face în cel mai periculos mod posibil: direct, în principalele voastre afaceri. Chiar în bârlogul vostru.

Lou a rostit destul de artistic:

- Şi noi vă contestăm dreptul la existenţă.

Asta era adevărat. Bubulii contestau 'dreptul la existenţă oricărei naţiuni libere. Numai că ea nu credea acest lucru. Îl afirma pentru că aşa fusese instruită. N-am ezitat să atac la punct fix:

- De unde ştii asta? Noi credeam că numai câţiva mari şefi nu cunosc adevărata ideologie a organizaţiei voastre.

Lou privea la un punct fix din spatele meu. Părea transfigurată. Nu era. Vorbea sub hipnoză. Ca din altă lume:

- Sunt medic. Am tratat pe mulţi din organizaţia noastră. Am aflat destule. M-am minţit că nu e 'adevărat. Că anumite lucruri nu sunt adevărate.

Era un joc deschis. Bubulii porniseră pe o pistă care nu le era caracteristică. Mi-a căzut fisa şi am replicat:

- N-ai mai participat la lichidări, nu-i aşa? Te frământă ideea că vei contribui la distrugerea unei vieţi omeneşti. Nu-ţi fă griji! Nu voi avea resentimente la adresa ta. Şi, cred eu, nu va fi nevoie. Ai noştri vor accepta armistiţiul propus de voi.

în timp ce-mi debitam gogoaşa' mă gândeam cât de naivi erau uneori cei mai mari profesionişti. Cum putuseră să creadă că n-aş fi mirosit făcătura lor?

Lou m-a atins uşor cu degetele mâinii drepte. Îmi mângâia rănile de pe obraz. Simţeam în ea o încordare cu totul ieşită din comun. Era gata să plesnească. Ştiam de ce:

- Tu eşti cea destinată să mă lichidezi, nu-i aşa? Nu te mai frământa. Nu va fi cazul s-o faci.

Ochii îi înotau în lacrimi. Juca bine. Ar fi putut fi mare actriţă. S-a aplecat şi mi-a sărutat rana de pe frunte. A pornit, apoi, cu paşi şovăielnici către uşă. Mergea ca în transă. Era hipnotizată rău. I-am repetat:

- Nu fi îngrijorată inutil! Va fi un armistiţiu.

Desigur, jucam teatru. Ştiam deja că armistiţiul nu va avea şanse de izbândă. Bubulii pregătiseră o capcană. Şi jucau murdar de tot. Aşa cum le era firea. Făceam însă tot ce trebuia ca sonda optică să înregistreze _ optimismul lui Varain, încrederea lui în reuşita armistiţiului. În branşă, nu e deloc rău să fii luat de prost. Ba aş zice că e foarte bine.

După plecarea roşcatei, am început să-mi verific pe ascuns starea organismului. Îngerul meu păzitor îmi comunicase deja că urmau fapte mari. Am încordat muşchii de la picioare. Răspundeau la comandă. Stângul durea un pic, dar nu conta. Muşchii braţelor erau ceva mai moleşiţi, i-am exersat sub pătură câteva zeci'de minute. Flexare, încordare, flexare, încordare... Restul muşchilor au trecut printr-un examen la fel de sever. Concluzia finală: întregul organism răspundea la apel. Nu era tocmai în formă, dar se putea conta pe o reacţie medie. Presupuneam că bubulii nu-mi acordau chiar acest calificativ.

După vreo două ore de autoexaminare medicală, am trecut la somn. Mi l-am provocat prin autosugestie. Trebuia să mă încarc. Ştiam că voi avea nevoie de energie.

M-a trezit senzaţia că ceva neobişnuit se întâmpla în cameră. N-am deschis ochii. _ N-am mişcat. Educaţia Octogonului îşi spunea cuvântul. înainte de a face un singur gest, trebuia să verific care era situaţia. Nu de altceva, dar exista pericolul să fie şi ultimul gest.

Instinctul îmi funcţiona fără greş. Simţeam în cameră două persoane. Ambele cu intenţii ostile. Ambele hipnotizate cu un singur ordin: lichidarea lui Varain. Ciudat mod de a termina

tratativele cu un adversar prins! am gândit eu. Imediat mi-am dat seama ce se întâmplase. După ce le răsucisem atâţia oameni, bubulii găsiseră soluţia: trimiteau roboţi umani fixaţi pe o singură idee. Bănuiau că pe aceştia nu-i puteam descânta. Sincer, nici eu nu eram tocmai sigur că-i puteam anihila. Mai ales în starea în care mă aflam.

Am început metodic, conform legilor deja identificate de însuşi conştiinţa mea:

- Zamolxe, Stăpâne! dă-mi forţa să lupt! Dă-mi forţa să învinge!

M-am concentrat o clipă. în faţa ochilor mei a apărut camera în care eram prizonier. Ca într-unfilm. Puternic luminată. Lângă fereastră, stătea un bărbat necunoscut. Foarte solid. Echipat de luptă. Cu mitraliera în braţe şi un şirag de grenade defensive la cingătoare. M-am lămurit imediat. Era un sinucigaş. Un tip care trebuia să moară odată cu mine, explodând grămada de grenade. Nimic din el nu arăta că e în viaţă. Stătea cu ochii închişi, cu mâinile lipite de mitralieră. Scaunul pe care era aşezat părea ceva mai uman decât el. Unu, am numărat eu în gând.

Am rotit încet camera, să-l văd pe cel'de-al doilea. Nu m-am mirat deloc să o văd pe simpatica muieruşcă roşcată. Era chiar la capul meu. Şi ea stătea pe scaun. Avea însă ochii deschişi şi o privire stranie. Privire de drogat. De zombie aflat pe drumul ordonat de stăpân. Deşi purta halatul de doctoriţă, nu avea niciun fel de instrumente medicale. Şefii ei erau deja siguri că Varain putea fi distrus prin arme de foc. Asta avea Lou în mână: un pistol de calibrul 9 milimetri. O sculă care se „potrivea" de minune cu fragilitatea ei. Mă rog, asta era lumea din umbră. Te puteai aştepta la orice. Şi de la oricine.

Nu înţelegeam de ce nu mă lichidaseră în somn. Am încercat să-mi mişc degetele de la mână pentru o figură pe care o plănuisem. Nu le puteam mişca. Aveam mâinile legate. Fără să mă agit am trecut la verificarea restului. Eram legat ca o mumie. Zeci de metri de bandaj înconjurau trupul, ţintuindu-l de pat. Asta semăna a sacrificiu ritual. Aşa ceva nu mai întâlnisem la bubuli. Era evident că se ţicniseră de-a binelea.

Am început să acţionez pe „automat". Adică fără să trec fiecare acţiune prin filtrul raţional. învăţămintele lui Demian îmi dădeau soluţiile, iar eu le executam.' Pentru început, mi-am

imaginat un paralelipiped de forţă de forma camerei. Am început să-l măresc în imaginaţia mea pentru a ocupa întreaga cameră, îmi construiam un mic imperiu, în care legile general valabile pe planeta Pământ urmau să nu mai acţioneze. O mică surpriză pentru bubuli.

Paralelipipedul creştea mereu. Acoperise deja patul în care zăceam. O atingea pe Lou. în acel moment, am auzit un bâzâit distinct. Auzul nu mă înşela. Era un elicopter, instinctiv am simţit nevoia să mă grăbesc cu dilatarea paralelipipedului de energie. Porunca din subconştient a fost scurtă:

- Păstrează ritmul! Nu te grăbi!

Am continuat cu urechea ciulită la zgomotul elicopterului. Se amplifica. Ori se apropia, ori erau mai multe. Paralelipipedul de energie o înglobase deja pe Lou. O încorporase complet în voinţa mea. Continua să se întindă sigur şi lent în toate trei direcţiile.

Am simţit mişcare în cameră. într-o fracţiune de secundă, am ştiut că bubulul de la fereastră se ridicase să treacă în acţiune. Îl auzeam deschizând fereastra. Paralelipipedul de forţă se apropia de el. Mai aveam cel mult un metru. Am poruncit în gând roşcatei să lase pistolul jos şi să pună mâinile pe spătarul scaunului. S-a executat fără împotrivire. Acţiunea de anihilare decurgea conform planului.

Odată cu deschiderea ferestrei, am înţeles exact ce se întâmpla. Nu era un singur elicopter. Erau mai multe. Nu puteam preciza numărul* lor. Se apropiau de clădire. Câteva erau foarte aproape. Bubulul s-a răsucit către noi. îl vedeam prin întuneric. A urlat cu voce răguşită:

- Invazie! Trage!

Paralelipipedul de energie îi atingea deja piciorul şi o parte din şold. Nu mai era mult. Tipul se zbătea să înţeleagă ce se petrecuse. îi comandase roşcatei să mă lichideze şi nu auzise focul de armă. Era normal. Lou stătea total supusă voinţei mele.

- Trage, căţea afurisită!

în timp ce urla la roşcată, bubulul ridică mitraliera. Foarte furios. Şi foarte decis. Paralelipipedul de forţă îi cuprinsese o parte din corp şi ţeava armei îndreptate spre 'mine. Nu mă mai grăbeam. Dilatam'ritmic câmpul de forţă.

Mai aveam puţin şi cuprindeam întreaga încăpere.

Bubulul se zbătea spasmodic. Probabil încercase să tragă şi arma nu-i luase foc. Era speriat de rezultat. A dat să arunce arma. Să apuce grenada. Era bine programat. Ca o maşină. Numai că era prea târziu. Intrase cu totul în câmpul meu de forţă. Aşa a rămas. încremenit. Cu o mână, pe grenadă, cu alta ridicată în aer. Ca o statuie caraghioasă. îmi întuneca câmpul de observare, i-am poruncit să se culce pe burtă. S-a executat fără şovăire. Bun executant, i-am ordonat apoi să adoarmă. Să scap de grija lui.

întreaga încăpere era plină de forţă pozitivă. Acesta era scutul de forţă de care îmi vorbise părintele Demian. M-am relaxat şi am ascultat atent. încercam să culeg informaţii exacte. Să aflu în ce situaţie eram. Afară se auzeau deja clănţănit de mitraliere şi zgomote de explozii. Cineva invada tabăra bubulă din Stâncoşi. Prieten ori adversar? Răspunsul a venit din adâncuri: Prieten! Nu era cazul să-mi fac griji.

Era timpul să intru în acţiune. Am rugat-o pe Lou să mă dezlege. A trecut la treabă într-un mod foarte natural. Parcă nici nu fusese programată să mă trimită dincolo de frontieră. Moale, amabilă. Vorbea natural. Nici eu nu înţelegeam ce se întâmplase cu ea. Am lăsat rezolvarea nedumeririlor pentru mai târziu. Eram gol puşcă. Aşa mă ţinuseră bubulii tot timpul. Trebuia să-mi încropesc nişte haine. Simţeam că urma să-mi fac apariţia în public. Nu era frumos să mă prezint chiar în costumul 'lui Adam.

Am făcut un pas către bubulul adormit şi camera a explodat. La propriu. în timp ce mă rostogoleam către zidul de care era lipită Lou, am realizat ce se întâmplase. Bubulii observaseră ce se petrecuse în cameră. Nu pricepuseră chiar de la început. Ori aşteptaseră ordine de sus. Cert e că explozia venea cam târziu. Afecta numai pereţii. Nu şi interiorul. Câmpul de forţă constituia un scut invizibil. Greu de explicat pentru mine. Greu de înţeles pentru ei. Am început să râd:

- Varain, primul care trebuie să înceteze a se speria de forţa pe care ţi-a dat-o Cerul eşti tu!

Asta făcusem. Mă speriasem de explozie. Mai bine zis, acţionasem reflex, potrivit instruirii, aruncându-mă la pământ în faţa exploziei. M-am ridicat calm şi am luat-o şchiopătând către bubulul de lângă fereastră. L-am dezbrăcat fără menajamente. Nădragii îmi erau cam mari, dar cămaşa îmi venea scrisă. Cămaşă şi pantaloni. A trebuit să mă mulţumesc numai cu atât.

Tipul avea un picior de neam prost. Cel puţin mărimea patruzeci şi şase. Oricum, mă simţeam în stare de fapte mari. Chestie de psihologie. Dezbrăcaţi pe cel mai viteaz bărbat şi veţi înţelege ce spun.

Am admirat pentru o clipă teatrul de operaţii. Peretele din partea de vest a camerei era făcut "fărâme. Prin spărtură se vedea o altă cameră, o uşă dată de perete şi un hol. Nu era direcţia care mă interesa. Lătratul mitralierelor şi icniturile de bazooka se auzeau în cu totul altă direcţie. în zona de nord-est. Bubulii se confruntau teribil cu nişte tipi bine înarmaţi. E cazul să-mi spun şi eu cuvântul în spectacol. Nu de altceva! dar, cam de mult timp, nimeni nu-i întrebase pe români cum văd ei soluţionate anumite probleme.

M-am îndreptat şchiopătând către fereastră. Lou mi-a adus aminte că nu eram chiar singur.

- Să nu mă laşi aici! Te rog!

Glasul ei era implorator. Şi natural. îi trecuse hipnoza. M-am întors o clipă către ea:

- Cine crezi că atacă?

- Probabil, ai voştri. Numai tu ştiai că suntem aici. Nimeni altcineva.

- Şezi liniştită, atunci! Ai noştri nu papă prinţese roşcate. Sunt oameni civilizaţi.

Mi-am continuat drumul către fereastra deschisă. Piciorul stâng mă cam ţinea. Mă cam durea ca să fiu cinstit. Pentru o clipă, am fost tentat să renunţ la durere. Pe calea pe care o ştiam deja. Ceva m-a oprit. Un gând dintre cele implantate în subconştientul meu:

- Durerea e omenească, Varain. Trebuie să o suporţi! Aşa simţi că trăieşti. Fără durere, nu vei şti niciodată dacă trupul ţi-e întreg ori vătămat.

Foarte logic, am apreciat eu. Ajuns la fereastră am aruncat o privire afară. Fără să-mi scot nasul. Mă păstram în scutul de energie oferit de Demian. Spectacolul era grandios. Cam prea grandios după părerea mea. Adică prea sângeros.

Patru elicoptere se învârteau deasupra clădirii. Nu din pură distracţie. Ori din interes ştiinţific. Mitraliau zona. Mai trăgeau şi câte o' rachetă. Din poziţia în care eram, nu vedeam în ce. Bănuiam că nu aiurea. La'sol, către est, zăream două elicoptere. Unul ardea. Mogâldeţele care se strecurau şerpeşte printre

stâncile platoului pe care era amplasată vila mi-au dat de ştire că trupele de comando luau cu asalt cartierul bubul. Nu mă îndoiam că erau flăcăii unchiului Sam. Zgomotul era mult prea mare pentru a fi vorba de octogonari. M-am întors către roşcată:

- Lou, situaţia e cam albastră. Pentru voi. Dacă ţii un pic la viaţă, trebuie să'colaborezi cu mine. Numai eu te mai'pot scoate vie'de aici.

A dat din cap ascultătoare:

- Ce trebuie să fac?

- Hârtie şi creion! am ordonat scurt: Desenează-mi planul clădirii în care ne aflăm! Să găsesc ieşirea secretă. Suntem între focuri. între ai voştri şi comandoşii yankei.

S-a executat foarte prompt. A întors pe dos o foaie de observaţie medicală şi a trecut la mâzgălit. Nu se prea pricepea, dar era'plină de râvnă. Oricum, înţelegeam cam cum era construit cartierul bubul. O adevărată citadelă. Bine mascată într-o staţiune turistică.

Cartierul propriu-zis, în care eram în acel moment, funcţiona ca hotel. Un hotel cu patru etaje, piscină, cabinete medicale... Mă rog, tot dichisul. Bine gândit. Orice_ bubul de pe planetă putea veni ca turist la ordinele şefilor săi. în plus, orice prizonier putea deveni un turist bolnav, aflat în tratament. în lateral de hotel, se întindea un platou folosit pentru parcarea autoturismelor. Ocazional şi pentru aterizarea elicopterelor. Către sud, se aflau restaurantul, barul şi sala de jocuri. O acoperire excelentă. Nici noi n-am fi găsit alta mai bună Numai că acoperirea în cauză cam crăpase pe la colţuri. Rangerii unchiului Sam făcuseră un foc de artificii pe cinste. în parcare. Se vedea ca ziua. Şi se auzea ca în infern: Bubulii nu erau chiar nişte prunci de grădiniţă. Trăgeau vârtos. în jurul elicopterului care ardea, zăream trupurile inerte ale unor flăcăi din comandoul de asalt.

Ceva îmi spunea că era timpul să intervin. Curgea prea mult sânge. I-am făcut roşcatei semn să se îndepărteze. Trebuia să fiu singur. Am început:

- Zarnolxe! Stăpâne! Dă-mi Forţa cea mare!

Aşteptam neclintit. Aşteptam să aud cântecul Lupului Alb. Să simt forţa celestă. Aşteptam, murmurând ruga străbunilor mei.

Crestele sure ale munţilor Moldovei au apărut în imagine. Clare, luminate. Lumina le scălda de sus în jos. Acolo, pe cea

mai înaltă creastă, înveşmântat în lumină, L-am văzut. Pentru prima dată în viaţa mea. L-am văzut dar. Era aşa cum îmi închipuisem. Lupul Alb nu era fiară, ci Spirit. Spiritul Daciei libere. Două statui de lumină acoperea întregul orizont. Erau omeneşti şi totuşi neomeneşti. Fiinţele întrupate din Spirit erau uriaşe. Radiau lumină şi forţă. De acolo, venea marea forţă a dacilor liberi. Cerul şi Pământul făcuseră posibilă această minune. Venise Timpul.

Am simţit din nou forţa stranie care mă salvase anterior. Trebuia să salvez, cu ajutorul ei, alte vieţi. Am întins palmele, cu degetele desfăcute în formă de stea cu zece colţuri. Încet, încet, mi-am rotit corpul în jurul axei sale. Când am 'terminat, m-am sprijinit de fereastră. Eram ameţit. Extenuat. Urechea mi-a dat de veste că lupta încetase. Era o linişte de templu. O linişte de munţi singuratici. Singurul sunet pe care îl mai auzeam era cântecul Lupului Alb. Cu imaginea Lui, m-am culcat pe pat.*^ Trebuia să mă odihnesc. Ştiam că nimic nu se putea întâmpla. Totul în jur încremenise. Inclusiv gloanţele aflate în aer.

Am zăcut vreo jumătate de oră. Mă încărcam încet. Nu-mi puteam desprinde sufletul de munţii mei şi de imensele lumi celeste, materializate în cele două fiinţe uriaşe, aşezate spate în spate, cuprinzând întreg orizontul cu privirile. Stăpânul îmi permisese să aflu Marea Taină a neamului meu. Să văd Lupul Alb. Să văd materializat spiritul Daciei Libere. De la această limită încolo, Varain era cu adevărat un Om liber. Am mulţumit în cuvinte simple Dumnezeului strămoşilor mei pentru această supremă dezlegare. Mă simţeam uşor ca un fulg, puternic ca un Om, limpede la minte ca strămoşul din vis. Puteam merge mai departe. Aşa cum îmi fusese sortit în noaptea în care mama mă adusese în lumea planetei Pământ.

Am prins-o pe Lou de mână şi am început să înaintez. în camera alăturată, am găsit doi bubuli zdrobiţi de explozie. Nenorociţii îşi omorâseră propriii oameni. Pe holul către ieşire zăceau de-a valma morţi, răniţi şi adormiţi. Toţi înarmaţi până-n dinţi. Cam greu de crezut că'erau simpli turişti, veniţi să ia o gură de aer. Pe platoul central, aterizaseră cele patru elicoptere. Exact cum le poruncisem eu. Stăteau cuminţi, cu elicele pleoştite. Luptătorii de comando, cu feţele mascate, stăteau încremeniţi, ca într-un muzeu al figurilor de ceară. Lou răsufla precipitată lângă mine. Putea face o criză. Spectacolul era atât

de extraterestru, încât până şi eu simţeam o oarecare irealitate. Deşi ştiam că era perfect real. O lume încremenită aştepta o dezlegare.

Am trecut printre statuile umane privindu-le cu atenţie. Căutam ceva anume. Căutam pe cei care veniseră cu scopul 'de a-l recupera pe Varain. îl căutam pe Garrick. Pe omul cu Floarea de Argint. Nu mă îndoiam că el era la mijloc. Nu-l găseam şi asta mă nedumerea. Trebuia să procedez în alt mod. Am început să şoptesc încetişor:

- Garrick! Garrick! Mă auzi?

în sfârşit, vocea yankeului. Inconfundabilă. Foarte texană.

- Varain, lasă scamatoriile!

Am mers către voce. Sub unul dintre elicoptere, îmbrăcat în uniformă de comando, stătea Garrick. Mişca. Pentru că aşa era porunca. Şi-mi cerea să încetez. Mu ştiam încă dacă era cazul. Mai trebuia să lămuresc anumite probleme:

- Ce faci aici, Garrick.?

- Figuraţie. Film de desene animate. Sau ceva asemănător.

S-a ridicat, scuturându-se de praf. Şeful Serviciului Operaţiuni Neconvenţionale din CI'A, Garrick, era foarte elegant. Echipat într-un costum de comando nou. Nu semăna deloc cu fermierul pe care îl cunoscusem la prima mea arestare pe moşia unchiului Sam. M-a atenţionat rece:

- Iar ai uitat să dai bună ziua.

- Da, am fost eu de acord. Numai că, de data asta, nu prea am avut de ales. Nu ştiu cum am fost adus aici.

Garrick mă studia cu ochi critici:

- Eşti cam pavoazat, Varain. Nu era cazul să-i laşi să-şi exerseze talentele pe tine.

- Aveţi dreptate, domnule colonel, am confirmat. Şi eu gândesc là fel. Acum. Atunci, nu prea am avut timp de cugetări.

- A fost trosneală mare, a apreciat yankeul. Vuieşte presa pe tot globul. Nu-i nici o urmă. Marele mister al secolului.

- Are vreun rost să-l dezlegăm? am întrebat eu.

- Nu cred. Fiecare avem destule pe cap. Tu, în primul rând. Nu te dezminţi. Ori de câte ori dau de tine, eşti într-o companie feminină de invidiat. Nu mă mir că uiţi să dai bună ziua.

- Soarta, Garrick. O damă taré cumsecade. E bună cu mine. Ştie că şi eu o iubesc. Mă recompensează cum poate. Cam cu ce-mi place.

Faţa yankeului a devenit serioasă:

- De femeie, nu mi s-a comunicat nimic. E în plus. Cine e?

Am privit către Lou. Murdară de praf şi fum, cu halatul sfâşiat, arăta ca un pui de bogdaproste. Mă privea cu nişte ochi mari, speriaţi. Nu-i plăceau obiceiurile americane. Scaunul electric în primul rând. Şi, pentru trosneala din noaptea respectivă, cam asta se arăta la orizont: scaunul electric. Am răspuns tărăgănat:

- O norvegiancă. Medic. O iau cu mine. îmi trebuie.

- OK! a agreat Garrick. Şi aşa avem prea mulţi oaspeţi. Am prefera să mai reducem numărul lor.

- Cum facem, Garrick?

Yankeul era calculat şi plin de bunăvoinţă. învăţase ceva:

- Varain, trebuie să dispari. Eu nu te-am văzut aici. Ia-ţi nişte haine ca lumea, caută o maşină şi şterge-o! Repede! Până nu vin alte forţe. Nu uita să-i trezeşti pe ăştia!

Era o idee! Nu ştiu, n-am văzut, nici pe-acolo n-am trecut. Am tras-o pe Lou de mână către hotel. Către ce mai rămăsese din el.

- Fă-ţi valiza, fetiţo! Urgent!

- Camera mea e distrusă, a făcut ea disperată. Cu tot ce era în ea. Inclusiv actele.

Iată ce înseamnă să fii spion de casă mare, am cugetat eu. Te vaiţi pentru nişte ţoale, pentru nişte acte. De parcă falsificatorii de documente trebuie să moară de foame! Ori nu sunt ţoale de furgăsit peste tot!

Am trecut ca o furtună prin camere. Ne-am însuşit tot ce ni s-a părut potrivit. Două valize, una de damă şi alta de bărbat. Costume asortate pentru mine şi Lou. Bani. Mulţi. Câteva zeci de mii de dolari. Numai cash. Cu actele am pierdut câteva minute. Am ales un paşaport de mexican al unui bubul. Semăna cu mine numai privit din avion. Hârţoaga nu-mi trebuia pentru mult timp. L-am luat. Pentru Lou,' am luat paşaportul unei blonde, nemţoaice. Eram gata de decolare. La ieşire, Garrick ne aştepta cu o Yoyota:

- Varain, ultimul serviciu pe care ţi-l fac. Pe ziua de azi. Şterge-o!

- Mulţumesc, Garrick! Nu te voi uita. Noi ştim ce înseamnă recunoştinţa.

- Dă-i drumul, băiete! Nu garantez pentru libertatea ta.

Am privit la momâile adormite din jur. Căutam soluţia. Nu era pe deplin non-violentă:

- Garrick, dacă se trezesc toţi deodată, iese măciuceală. Arată-mi câţiva de-ai tăi. Să-i trezesc în primele zece minute.

Yankeul'a dat din cap. Tip practic şi eficient. ,în elicopterul său, era un comandou întreg, neatins. Doisprezece oameni. Mi i-a indicat cu privirea. Am ridicat palma în semn de înţeles! şi am pornit către maşină. Curăţenia generală cădea în sarcina lui Garrick. Avea de arestat peste o sută de bubuli. I-am precizat:

- Bubulii nu se trezesc mai devreme de o oră. I-ai aşa adormiţi!

- OK, Varain!

- La volan, prinţeso! am ordonat eu scurt.

Lou a dat să protesteze. S-a reţinut. Şi-a adus aminte că piciorul meu stâng era cam paradit.'Nici cu braţul nu stăteam tocmai bine. A trecut ascultătoare la volan şi a demarat.

- încotro? a cerut ea indicaţia, ca un soldat conştiincios.

- Casper! am precizat eu sigur.

Nu ştiam încă nimic despre Casper. îngerul meu păzitor mă trimitea acolo. însemna că aşa trebuia să fie.

Lou conducea în tăcere. Eu analizam critic situaţia. Primul poliţist care s-ar fi înfipt serios în noi putea să ne'aresteze. Speram să dăm numai peste poliţişti superficiali. în Casper, nu cunoşteam pe nimeni. Singura legătură în toată zona era Rogoz din rezidenţa Nord-Americană. El şi ai lui erau însă departe. Foarte departe. În Winnipeg, Canada. Dincolo de o frontieră. Una care îmi dădea anumite bătăi de cap. Şi de inimă.

După vreo oră de stat în poziţie incomodă, au început să mă doară rănile. Mai ales cea din pulpa stângă. Răbdăm. Odată cu răsăritul soarelui, a început şi căldura. Una zdravănă. Căldură de iulie. Transpiraţia curgea pe rănile încă vii. Ustura teribil. Răbdam. Lou simţea şi tăcea? Eram doi adversari legaţi printr-o situaţie mai deosebită. Nu aveam îndoieli că îşi calcula'şansele. Nu era proastă să nu-şi dea seama că nu prea le avea. Cu mine, putea scăpa către patria ei. Sinioura, era o pradă uşoară pentru FBI ori CI'A.

La prânz, eram la Casper. I-am ordonat aspru:

- Caută un hotel discret! Unul cam între două străzi. Cu etaje puţine.

M-a privit scurt. Mă ştiuse politicos. Apoi a înţeles:

- Te doare tare, nu-i aşa? De ce nu aplici metoda din prima zi? De ce nu elimini durerea?

Era ea doctoriţă, dar nu cunoştea multe. Nu era treaba mea să i le explic. Exista o limită peste care ea şi ai ei nu trebuiau să treacă. I-am ordonat din nou:

-- Hotelul, păpuşo! Şi nu vorbi prea mult! Face rău la ten.

N-a mai mârâit nimic. A pornit să facă pase prin faţa hotelurilor. La fiecare, se uita la mine. Iar eu refuzam printr-u'n simplu semn făcut cu capul. A trebuit să ieşim către periferie, la un motel. Nici un hotel nu corespunsese condiţiilor de siguranţă pe care mi le impunea situaţia noastră.

La motel, ne-am înregistrat ca soţ şi soţie. O singură cameră. Simţeam că Lou creştea ceva urât în sufleţelul ei roşcat. Nu-mi păsa. Era sub ochii mei. Cum mişca, cum o linişteam. Ca să fiu sigur, i-am şi spus:

- Prinţeso, îmi spune mie cineva că nu eşti cuminte. Te sfătuiesc să-ţi aduci aminte cam ce-ai văzut de când eşti cu mine. Atât!

A dat să nege, apoi s-a oprit. înţelesese că ştiam.

Ajuns în cameră, m-am repezit direct sub duş. Şuvoiul de apă curgea peste răni ca un balsam. N-aveam nimic pentru a le dezinfecta. Cel mult spray af’ter shave. în lipsă de altceva, am încercat cu spray. Lou privea şi protesta:

- Te infectezi mai rău.

Simţeam că asta şi spera. Ciudate mai sunt„ câteodată muierile! Cât fusesem în munţi, mă simpatizase, în anumite limite, desigur. Acum, mă ura. Sau, dacă nu mă ura, pregătea ceva urât. Ar fi fost inutil să încerc să lămuresc situaţia. M-ar fi minţit cu nonşalanţa specific feminină. M-am întins în pat, spunându-i:

- Nu-ţi fă griji, prinţeso! Ţugulanii mei tratează rănile cu pământ amestecat cu scuipat. Şi se vindecă.

A strâmbat din nas şi a intrat în baie. Să se dichisească. Am profitat de ocazie să dau un telefon. Unul scurt. Rogoz nu era la numărul indicat. Mi-a răspuns altcineva. Un bărbat. Poate de-al lui. Poate de-al altora. I-am lăsat o parolă neutră: Domnul Smith îi propunea o întâlnire de afaceri pentru a doua zi, la orele unsprezece. Eu eram domnul Smith. Dacă Rogoz era liber şi „curat", urma să fie la telefon, la ora indicată. Dacă nu...

Lou s-a întors în cameră cam goluţă. Mult spus cam. Era goală. Şi nu arăta deloc rău. Ba aş zice că arăta exagerat de bine.

O admiram în tăcere. Aşteptam să-şi înceapă repertoriul. Chiar şi cele mai inteligente femei au repertoriul lor. Nu renunţă niciodată la ideea că ar putea trage pe sfoară un mascul, numai pentru faptul că mămicile lor au fost o ţâră mai inspirate când le- au zămislit. Lou nu făcea excepţie. Asta vedeam eu. Să fi crezut că-i căzusem cu tronc, ar fi însemnat să nu mă fi chemat Varain. Şi să nu fi trecut prin câteva sute de fuste de toate culorile şi mărimile. Nu ştiam exact ce urmărea. A început atacul:

- Îţi plac?

- Teribil! am asigurat-o eu. Mai ales după un aşa post îndelungat.

- Bem ceva? a sugerat ea.

- Sigur. Eu, Coca-Cola. Tu, orice-ţi trăsneşte prin minte. Bani avem berechet. Bubulii sunt pricopsiţi. Dacă stau şi mă gândesc bine, s-ar fi cuvenit să curăţ tot. Erau acolo, în sala de joc, cel puţin un milion.

- Şi de ce n-ai făcut-o? s-a interesat ea.

- Mintea ţugulanului cea de pe urmă. Poate şi decenţa profesionistului.

Lou părea satisfăcută. îşi prezentase marfa. Fusese acceptată. Şi-a tras pe ea o pereche de blugi şi m-a anunţat:

- Mă duc să comand mâncare şi băutură. Nu ţi-ar strica şi ţie ceva mai tare. Poate un vin. Eşti anemiat.

- OK! am intrat eu în joc.

A ieşit. Iar eu am urmărit-o cu privirea. Cu simţul meu. Ăla special. Nu m-am mirat deloc că a plecat glonţ la cabina telefonică. M-aş fi mirat să n-o fi făcut. Două lucruri căuta acolo: convorbirea mea cu Canada şi legătura cu rezidenţa ei. în taină, am admirat-o. Iată o muiere care nu-şi trăda idealurile. Care îşi învinsese frica şi ieşea pe baricade. Nu era prima de acest fel din viaţa mea. De aceea m-am înţeles eu bine cu damele: le respectăm pe cele care meritau.

M-am relaxat şi am trecut la ritual:

- Zamolxe! Stăpâne! Dă-mi energie!

Simţeam cum mă încarc. Rapid, energia intra în mine. Un şuvoi care se răspândea în tot corpul. Când m-am simţit perfect

încărcat, am făcut saltul către miezul nopţii. Mai 'făcusem destule în viaţa mea. Ceea ce am văzut nu mi-a plăcut deloc. Varain era legat fedeleş, între două gorile categoria grea. Iar Lou îmi zâmbea. Deloc fermecător. Triumfător. Avea curaj tipesa. Nu se juca. Ce o fi apucat-o? M-am întrebat eu. Are toate şansele în mână şi se aruncă cu disperare într-un asemenea joc... Mare mister e femeia! a încheiat Varain cugetarea.

Pentru prima dată în viaţă, eram confruntat cu o problemă: Se putea schimba Destinul unui Om? Răspunsul era în mâna Stăpânului. M-am rugat câteva minute în gând. Am cerut Stăpânului să-mi permită să schimb Destinul. Să nu încap din nou în mâna bubulilor. Am simţit că mă liniştesc. Totul urma să fie bine. Am trecut la cugetări ceva mai terestre. Raţionam ce ar fi putut pune la cale o minune roşcată din tagma bubulilor. Putea face multe. Dar şi eu puteam face destule. M-am decis să-i fac jocul. Să aflu detalii.

Lou a intrat în cameră. Veselă şi sprinţară ca o puştoaică. Eu „dormeam". Adică jucam rolul somnorosului. M-a trezit cu un sărut. Avea şcoală tipa. Nu era la prima fraiereală. E drept, nici eu nu eram un prunc nevinovat. Doi excroci sentimentali, creaţi de două şcoli diferite, se confruntau. Unul trebuia să câştige. Bănuiam cine. Nu mi se părea că ar fi fost cazul să trâmbiţez vestea. Am păstrat secretul.

A fost o seară pe cinste. în timp ce Lou mă dezmierda de mama focului, eu gândeam că armistiţiul planetar ar fi fost uşor de realizat. Simplu: agenţii noştri şi 'agentele lor. Ori, invers: agentele noastre şi agenţii'lor. Era, desigur, o glumă. Varain ştia să aprecieze o glumă bună. N-aveam nici cea mai mică îndoială că tipa pregătea o fraiereală pe cinste. Şi totuşi, am fost gentleman. I-am aplicat tratamentul special. Tratament de zile mari. Piesa de rezistenţă a ţugulanului Varain. Piesă cu care „lămurise" şi alte tipe.

Lou a răspuns pe măsura aşteptărilor. Juca una din marile cărţi ale vieţii ei. Poate că-i şi plăcea genul respectiv de con'fruntare. Asta nu însemna că uitase cine eram. Şi ce urma să-mi facă.

Muieruşca roşcată mă chinuia ca pe hoţii de cai. Spaiul din mine înţelegea şi de ce: voia să mă adoarmă. Nimic nou sub Soare, de la madam Eva şi până la domnişoara Lou. Când camera a început să se îmbrace în umbră, semn că Soarele se

pregătea să apună, am decis să trec la acţiune. Cu o singură pasă, am trecut-o pe Lou în braţele lui Morfeu. Am întins-o frumos în pat. Am acoperit-o grijuliu. N-am uitat să-i las şi un bileţel. Să nu creadă că nu-i apreciasem tratamentul:

'Mulţumesc pentru partida din această zi. Ai talent. Ai putea să şi profesezi cu mult succes. E o sugestie de la un specialist în materie. Te rog să mă ierţi că a trebuit să plec cam în pripă. Am primit o moştenire cu termen. Nu pot scăpa ocazia. Pa!

M-am echipat în grabă şi am dat să ies. Un gând de ultimă clipă m-a întors. Nu-i frumos să scotoceşti în poşetele damelor. Ei, bine, am făcut ceea ce nu-i frumos. în poşeta frumoasei Lou am găsit încă un rând de chei de maşină. Isteaţă fată: mai închiriase încă o maşină. Am stat o clipă pe gânduri, apoi i-am luat poşeta cu totul. Am încărcat în valize toate hainele. Şi ale ei. Inclusiv halatul de baie. I-am creat, cum se zice, o problemă, Era cam dificil să dispară din motel fără bani şi fără haine. Mânat de şugubăţul din mine, i-am adăugat un PS pe bileţel:

Ţi-am creat toate condiţiile să te apuci de meseria pentru care ai înclinaţii. Salută pe cele două gorile din partea mea. Sarea de pus pe coadă o găseşti la bucătărie.

Am lăsat valizele lângă fereastra deschisă. Am ieşit calm, cu mâinile în buzunare. Recepţionerul m-a salutat politicos. Am cumpărat un pachet de ţigări'şi i-am lăsat un bacşiş gras. L-am uns. Dădea din coadă ca un căţeluş bine dresat. Am ieşit să mă „plimb". De îndată ce am ieşit din raza de vizibilitate a recepţionerului, m-am îndreptat glonţ către fereastra camerei în care dormea Lou. Am luat valizele cu haine, le-am aruncat în maşină şi-am demarat.

N-aveam hartă, dar ştiam încotro trebuia s-o iau. Calculasem că orice bubul m-ar căuta către est, către Mineapolis. Ei, bine, eu am luat direcţia nord - Glendive. Piciorul stâng mă jena serios, dar nu aveam altă ieşire. Trebuia să conduc zdravăn, pentru a mă depărta de bubuli. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că tipa îi chemase la un mare spectacol. Dacă stăteam strâmb şi judecam drept, oleacă de spectacol urma să iasă. Streeptease, dans apaş şi alte chestii din astea... Numai că unul din actori urma să lipsească.

Către miezul nopţii, am oprit la un promontoriu. Piciorul stâng mă durea cumplit. Mi l-am frecţionat îndelung. Tot nu trecea. Atunci am hotărât că, în condiţiile excepţionale în care mă

aflam, se putea face o excepţie.!Am trecut la invocarea strămoşului şi am răsuflat uşurat. Durerea s-a muiat ca prin farmec. M-am descotorosit de valiza cu hainele roşcatei. Şi de poşeta cu cheile maşinii închiriate. Am stat un timp, să respir în linişte aer curat. Era o noapte splendidă, cu cer înstelat. Foarte înstelat. Priveam miliardele de stele. O gânga'nie nesemnificativă admira stelele. Erau atât de măreţe şi eu atât de mic, de neînsemnat! Am şoptit pentru mine:

- Varain, ai visat! în pragul morţii, ai visat ceva. Tu eşti un simplu pământean, legat de această planetă. Restul e vis! Ţine minte Varain! E vis! Pentru o secundă, durerea din piciorul stâng a revenit. Atroce. Apoi, la fel de fulgerător, a dispărut. Nu era vis. Dar nici ceva pe care să-l poată înţelege un muritor.

Am condus întins până către ziuă. La primele raze de soare, am intrat pe o potecă din pădure. Am mascat bine maşina sub lăstăriş şi m-am culcat fără grijă. Cine ar fi reuşit să găsească o maşină în imensa pădure din, nordul Stâncoşilor? Am dormit profund şi fără vise. Foamea m-a trezit. Zadarnic! Nimic de înghiţit de jur împrejur. Nici de băut. Ceasul arăta ora cinci după amiază. Mai trebuia să aştept minim trei ore. Le-an] aşteptat ca indienii. Stând pe pământul gol. Mestecând frunze verzi. Ameţeau şi foamea şi setea.

La primul motel, către Glendive, am mâncat pe săturate. Şi am băut ca o cămilă. La plecare, mi-am umplut portbagajul cu alimente şi apă. învăţasem o lecţie simplă, dar tare omenească: Indiferent cât de mare spai e cineva nu poate trăi fără apă şi mâncare.

Către miezul nopţii, eram la un telefon din Glendive. Vorbeam cu Canada. Scurt şi convenţional. Pentru că firul era controlat. Chiar de la primul apel, Rogoz a ieşit la iveală. Era îngrijorat. Făcuse de planton la telefon. Se reţinea, însă:

- Da, domnule Smith! Hansen la telefon.

- Am o marfă, domnule Hansen. Perisabilă. Foarte valoroasă.

- Cumpăr! a fost răspunsul. Mă recunoscuse. Unde faceţi livrarea?

- Ce-aţi zice de Minot. Peste patru ore?

- S-a făcut! Peste patru ore?

- S-a făcut! Cumpăr!

Atât. Era şi aşa prea mult. Dacă eram interceptaţi. Am sărit în maşină, cu disperarea celui care a văzut libertatea. Direcţia

Minot. Am condus din carnea şi din sângele meu. Nu mai simţeam durerea. Nu aveam decât un singur gând: Lou îi anunţase pe bubuli că vorbisem cu Canada. Probabil, cumpărase de la telefonista din motel şi numărul la care vorbisem. Asta însemna că rezistenţele bubule din SU'A şi Canada erau pe coada lui Rogoz. Ieşirea de sub nasul lor depindea de câteva minute. Pentru asta fixasem un termen atât de scurt. Calculasem că bubulii aveau nevoie de cel puţin zece-cincisprezece minute să se trezească. Şi să ţâşnească către Minot.

Am ajuns în Minot înaintea lui Rogoz. Nu stabilisem cum să ne recunoaştem, aşa că am traversat oraşul. La ieşirea către Winnipeg, am tras maşina în afara autostrăzii,„.Am deschis fereastra şi am trecut la „scrutat". Cheltuiam energie în disperare. Priveam prin fiecare maşină care venea din Canada. Şi nu erau puţine. Altă soluţie nu era.

Au trecut cele patru ore şi Rogoz nu se arăta. Se iveau zorile. începuse să mă prindă îndoiala. Nu mai aveam energie pentru un salt, să-l văd pe Rogoz. Atunci a apărut jeepul. Inima mi-a spus că ei erau. Ai mei, adică. Rogoz şi oamenii lui. Am făcut semne cu luminile. Litera O, în alfabetul Morse. Repetată de opt ori. Octogon, adică. Au tras lângă mine, sărind din mers. Rogoz m-a prins de braţ, strigând româneşte:

- Măi ţărane, credeam că n-o să te mai văd!

- Şezi'ghinişor, ţugulane, că-s cârpit ca vai de mama mea! M-au cam otânjit bubulii.

Ceilalţi patru aşteptau respectuoşi. Eram şef. Eu trebuia să-i salut primul. Livadaru, Balaş, Cristescu şi Munteanu. Le-am strâns mâinile şi am ordonat scurt:

- Balaş şi Cristescu, cu mine! Cristescu, la volan! Ceilalţi, în maşina voastră. Direcţia - Duluth! Bubulii sunt pe urmele mele. Şi ale voastre.

N-au fost vorbe. Octogonarii ştiau ce înseamnă secunda. Au sărit la posturi şi-am dispărut ca un fum. Direcţia - Duluth, la limita Lacului Superior. Calculasem că bubulii n'e vor căuta pe drumul către Canada. Sau către SUA. Adică pe drumurile pe care venisem noi. "M-am întins în spate, pe banchetă şi am spus:

- Măi fraţilor, bine e să mai vezi şi pe unul de-ai tăi!

Balaş, secuiul, s-a întors zâmbitor.

- Ca să vezi pe cine prinde câteodată dorul! La drept vorbind şi noi ne simţeam cam singuri fără tine.

Şoni Balaş începuse viaţa de octogonar după mine. Tot la Operaţiuni Speciale. Era valoros în trosnelile pe SUA, Canada şi Australia. Vorbea la perfecţie maghiara şi franceza. Era, după caz, refugiat maghiar ori francez. Blond, cu ochi albaştri, deosebit de pedant. Se îmbrăca atât de elegant, încât ai fi crezut că merge în fiecare zi la recepţii. încolo, era un băiat de zahăr. Pontos, curajos, inteligent.' Cristescu venise din rezistenţa europeană. În Octogon, lucrase numai în informativ. Om de 'calcule şi scheme, de informaţii şi planuri. îi mergea mintea brici. Nu era însă potrivit pentru trosneli. Nu trecuse prin sectorul muşchi-Operaţiuni Speciale.

După câţiva kilometri, am îndrăznit să pun întrebarea care mă frământa:

- Ştiţi ceva de nevasta mea?
- Nimic, a fost răspunsul.
- De Bălai?
- Care?
- Colonelul Ursu.
- Rănit. în ţară. Ţi-a trimis o scrisoare. E la Rogoz.

Totul era în' regulă. Am început să admir pădurea splendidă pe care o străbăteam, eram un om fără griji. Viaţa intrase în normal.

Vă VOR FURA Pământul DE Sub TALPĂ...

Pe la prânz, am oprit. Ne-am afundat în pădure, pentru o pauză. în timp ce băieţii aranjau o gustare, am trecut la sfat cu Rogoz. Mă ardea să-i cer scrisoarea de la Bălai. Misiunea, însă, prima.

- Ştiai că eraţi deja sub control? l-am întrebat eu.
- Nu. Chiar dacă aş fi ştiut, nu te-aş fi părăsit. Trebuia să aştept mesajul tău. Eşti cam străin pe aici.
- Aşa-i. Greşeala mea. Am lăsat o tipă să alerteze rezidenţele bubule. Poate că era mai bine să o fi anihilat.
- Mai bine sau mai rău? Cine ştie? Acum, suntem liberi. Putem alege.
- Cum, maestre Rogoz? Presupun că bubulii sunt deja pe sediul vostru din Winnipeg.
- Şi Ce vor găsi? Două fişete goale, patru scaune, patru birouri? Să se spele pe cap cu ele. Pe post de şampon.

- Adică, comandamentul nu-i acolo?
- Bineînţeles! Acolo era o tabără înaintată. Pentru recuperat agenţii aflaţi'la înghesuială. Pentru primit ponturi. Ştii tu...

Ştiam. Stăteam ceva mai bine decât crezusem. Trebuia să luăm o hotărâre:

- Ce facem?
- Depinde, a spus Rogoz. Dacă vrei să trecem în Canada, mergem înainte. Avem conexiunile necesare. Dacă vrei să te strecori prin SUA, trebuie să aşteptăm două-trei zile. Până mobilizez oamenii din zonă.
- Canada, am decis eu. Trebuie să ajung rapid acasă. Mă aşteaptă Bătrânu.
- OK! Canada. Hai să mâncăm!
- Scrisoarea, mai întâi! Soţia mi-a dispărut în Paris. La marea trosneală. Ţi-au povestit băieţii cum a fost?
- Îhî! Dar, dacă te iei după dânşii, poţi trage şi concluzii greşite. S-au cam înfierbântat. Au cam tras, nu?
- Destul de zdravăn. Vreau scrisoarea.

Rogoz mi-a întins petecul de hârtie. N-aş putea spune că-mi tremura inima. Dar nici că eram perfect calm. Bălaiul rămăsese neschimbat. Scrisoarea suna astfel:

Piciule, să nu te sperii. N-am ajuns fantomă. Deşi am fost pe aproape, i-am reclamat pe bubuli la ONU. Am asentimentul tuturor lipovenilor din Deltă. Auzi, măgărie! Să împuşte un lipovean în gât! Să nu mai poată brojdi nimicuţa! ce sadism din partea lui buby! Las' că le-o coc eu! O să mă ţină minte până la al nouălea neam. Dacă vor mai exista.

Cu prinţesa araucană treburile stau binişor. E sănătoasă, dar face nazuri. Cică nu mai vrea să te vadă. Poţi crede aşa poveste? Subsemnatul, deloc. Pare întreagă la bilu'ţă, numai că i-a intrat o idee fixă: nu trebuie să te mai vadă. Cică îţi poartă ghinion. Am încercat s-o lămuresc, dar nu ţine. Numai un tratament forte, clasa Varain, ar putea-o scoate din bărdaca cu melancolie.

Odraslele barosanului din Gliboca sunt cât se poate de bine. Şi de obraznice. Ceva mă îndeamnă să le aplic bubulilor cam tot ce-mi fac plozii mie. Au mai multă fantezie decât noi toţi la un loc. Ninette e aşa cum o ştii.

Ai fost măreţ în spectacolul ăla, Adio, Paris! Nu te credeam aşa belicos. Păcat că n-o să mai pot lucra într-un târg aşa valabil. Prea ne cunosc multe hahalere. Nici pentru tine nu e tocmai sănătos să-ţi fâţâi mutriţa pe toate străzile Parisului. Deşi se spune că te-au aranjat'bubulii de nu te cunoaşte nici madam Varain. Sper să ajungi rapid în ţară, să mă vizitezi la spital. Să mă vezi bând lapte. Ai mai pomenit tu lipovean să bea lapte? Dacă m-ar vedea lotcaru' cel bătrân, m-ar dezmoşteni. Te aştept.

Nen'tu Bălaiul. Ăsta a fost singurul comentariu la scrisoare. M-am întins pe iarbă, lângă ceilalţi. La gustare. Sau prânz, căci era trecut de miezul zilei. Mâncam şi sporovăiam fără grijă. Pădurile sunt elementul nostru. Ne simţeam şi noi liberi. Scăpaţi de grija poterelor.

Livadaru şi Balaş fuseseră cu mine, în Paris. Un fel de a spune că fuseseră. Fiecare acţionasem în alt sector, cu altă misiune. Ne intersectasem numai ocazional.

- Ce mai scărmăneală a fost, maică, măiculiţă! a început Livadaru. Nu cred să mai prind în viaţa mea aşa ceva.

- Da, ne-au cam bumbăcit, am confirmat eu laconic. Putea fi şi mult mai rău.

Spiritul războinic al secuiului se simţea ofensat. A sărit ca ars:

- Dar ei? Cam cum stau ei, te-ai gândit? Săreau din bârloguri cu nădragii-n vine, mai ceva ca muppeţii. Cred c-am umplut un spital de mărime medie. Şi-o să le mai trag câteva rânduri, de-o să-i apuce twistul.

- Măi fecior al pustei, l-am întrerupt eu, nu te aprinde!

- Care pustă, şefu? s-a îmbăţoşat secuiul. Neam de neamul meu n-a călcat în pustă. Eu sunt secui, nu ungur! Noi suntem oameni de munte.

- Oi fi fost şi tu vreodată om de pustă, l-am zgândărit eu din nou.

- Eu? Exclus! Secuii se trag din secui, nu din unguri. Unde aţi mai văzut ungur blond cu ochi albaştri? Unguru-i smolit, îndesat şi cu faţă de mongoloid.

Avea oleacă de dreptate. O problemă delicată care nu fusese încă rezolvată de ştiinţă.

- Dacă eşti secui, de ce'vorbeşti ungureşte? l-am întrebat eu, între două înghiţituri.

Secuiul s-a aprins. Asta era una dintre slăbiciunile sale. Se aprindea când era vorba de origini. încolo, era băiat liniştit. A început să depene pe degete:

- Cum să fim unguri, şefu'? Nu suntem mongoloizi, unu. Avem alfabet propriu. Vechi de aproape două mii de ani. Ungurii n-au alfabet. L-au luat pe cel latin. Şi asta destul de recent, când au învăţat carte. Doi. de când ne ştim, am stat lângă munţi, lângă Carpaţi. Trei. De când ne ştim, ungurii ne-au recunoscut oficial, în documente, ca naţionalitate separată. Patru. Acum, în ultimii ani, au lansat teoria că suntem unguri. Din motive parşive.

- Şoni! l-am întrerupt eu din nou. Nu mi-ai răspuns. De ce vorbiţi maghiara?

Secuiul era foc de deştept:

- Şefu', ce limbă vorbiţi voi, românii?

- Latina vulgară, am' răspuns eu neatent, preocupat de potolirea foamei.

- Şi, sunteţi cumva latini vulgari? Neee! Sunteţi români. Daci latinizaţi la limbă. Ei, bine, peste noi au venit maghiarii şi ne-au maghiarizat. Numai în limbă. Că, în rest, noi ne ştim cine suntem. Alte obiceiuri, alt mod de a privi lumea...

Putea avea şi dreptate. Oricum, eu trăisem cu ideea că secuii erau maghiari. Asta până îl întâlnisem pe Şoni cu cele o mie de argumente contrare, ideii mele. Unele meritau atenţie. Chiar foarte multă.

- Bine, bine, am încercat eu să închei discuţia. Hai să mâncăm!

Secuiul nu se lăsa:

- Şefu', nu eşti primul care cade în eroare. Pentru că nimeni nu s-a interesat de noi. Uite, aici, o întrebare: Care-i pedeapsa pentru nobilii maghiari care încălcau legea?

Asta n-o ştiam.

- Le tăia capul! a anunţat triumfător Şoni. Nu-i spânzura. Nu-i schingiuia.

- Şi ce-i cu asta? a intervenit Rogoz.

- Păi, simplu! Dacă Gheorghe Doja ar fi fost ungur, i-ar fi tăiat capul. Atât! Era, doar, nobil. Or, nu s-a întâmplat aşa. L-au chinuit ca pe Isus Cristos. Pentru că era secui. Pentru că secuii nu sunt unguri!

- Interesant, am murmurat eu, aprinzându-mi o ţigară. Raţionamentul e fără fisură. Atunci, cine sunteţi voi?

Noi? Noi suntem foarte vechi. Poate'că suntem suci maghiarizaţi. Tribul sucilor a locuit la izvoarele Oltului. Asta o ştiu şi copiii. Iar noi tot acolo trăim. Dacă nu suntem suci, aşa cum arată numele nostru maghiarizat, atunci descindem dintr-un trib germanic. în orice caz, nu din maghiari. Suntem mult mai vechi decât ei. Avem probe. Sute. Mii.

- Şi maghiarii? Ce au cu voi? De ce se ţin de voi?

- Istoria, şefu'! Aia e! Noi suntem buni războinici, ei nu. Ne scot în faţă. Studiaţi istoria Ardealului şi-o să vedeţi! Unde a fost mare bătălie, secuii au fost. Nu ungurii.

- Şoni, nu cumva suferi de un complex? Că nu eşti etnic român? Nu e cazul. Şi Kalman e maghiar. Sau şvab, cine-l ştie? Nici că-i pasă.

- Nu-i complex, şefu'. E istorie. Noi suntem cineva. Alţi secui nu găseşti în toată lumea. Maghiari mai afli, dar secui, nu. Suntem dintr-un popor misterios. Avem alfabet asemănător cu scrierile cuneiforme. Avem dovezi că trăim în munţi înainte de venirea ungurilor.

- Las-o moale, bărbate! l-am sfătuit eu. Oricum, e greu să mai faci deosebire acum.

- Pentru cine-i greu? Poate pentru alţii. Pentru noi, nu! Noi ne ştim exact. Cine-i secui e secui şi cine-i ungur e ungur!

- Bine, bine, l-am calmat eu. Te cred. Ia şi mănâncă! Acum, cât ai ocazia.

- Şefu', uite-aici! Ce e asta?

Balaş îmi arăta un borcan cu muştar.

- Ce să fie, Şoni baci? Un borcan cu muştar.

- Ba nu! E un dublu argument! în limba secuilor găseşti cuvântul borcan. La unguri, nu. Iar când ne sare nouă muştarul, odată spunem: Mă, nu te pune cu mine, că sunt secui! Şi ungurul tace. Ştie el ce înseamnă acest argument.

L-am lăsat în plata Domnului. Numai de dezbateri istorice nu-mi ardea în situaţia dată. Oricum, problema^ridicată de Balaş era interesantă. Merita analizată pe îndelete. într-o conjunctură mai favorabilă. M-am tras deoparte, cu Rogoz, să stabilim detaliile:

- Cum trecem lacul? a fost prima mea curiozitate.

- Ca orice alţi turişti, m-a asigurat Rogoz. Cu şalupa.

- Ne putem aştepta la necazuri?

- Mai puţine decât din altă direcţie. Am în maşină acte în regulă pentru tine. Eşti din nou sud-american. Ţi-am schimbat numai numele şi ţara. Panama şi Argentina erau deja cunoscute de bubuli. E-n regulă?

- Destulde. Merg cu tine. îmi mai spui şi pe drum.

- Bine. îi dăm drumul. Cel mai potrivit ar fi să ajungem la Lacul Superior pe seară. Cu bani buni, trecem frontiera chiar în noaptea asta. Bani avem. Noroc, să_sperăm.

Am reluat marşul către Duluth. în coloană. Uşor disimulată, să nu bată la ochi. Un singur post de poliţie ne-a verificat pe traseu. Căutau un tip care uşurase o bancă. Le-am urat poliţiştilor să-l prindă. La ora nouă seara, eram în Duluth. Mersesem, nu glumă!

Ajuns în oraş, Rogoz s-a topit. Ne-a lăsat la un restaurant şi a plecat să aranjeze trecerea. Singur. Anumite chestii din branşă se fac de unul singur. Chiar fără ştirea şefilor. Metoda reduce considerabil riscul. Şi trecerea prin frontiera lacustră era un risc. Ne-am întins la vorbă în restaurant. Femei, fotbal, pescuit, maşini. Nimic profesional. După ani petrecuţi în branşă, învеţi să-ţi închizi gura, ori de câte ori te afli sub un acoperiş. Instinctiv. Fără măcar să realizezi că o faci. Şi de ce o faci.

Pe la unsprezece noaptea, a apărut Rogoz. Luminat la faţă. Reuşise.

- Facem treaba? am întrebat eu.

- Da, dar ne costă.

- Ai văzut tu pipiţe să nu coste? am trecut eu pe cifrat.

- Astea costă greu. Da-s faine. Prima calitate. Mergem?

Ne-am ridicat ca nişte oameni care schimbă locul de petrecere. Staţiunea era plină. Mai greu de presupus că era cineva cu ochii pe noi. Totuşi, paza bună nu strica. Am golit frumos maşinile. N-am lăsat măcar un petec de hârtie. Le-am parcat regulamentar şi am plătit taxa. O maşină parcată bate mai puţin la ochi decât una abandonată. Cel puţin o zi, eram asiguraţi.

Cu puţinul nostru avut, ne-am prezentat la cheul de est. Şalupele se legănau domol în noaptea curată. Am simţit o adiere de' nostalgie. Ce viaţă dusesem eu la mare! în tinereţe. Când nu eram nici hăituit, 'nici hăitaş. Eram un om fără griji. M-am controlat brusc. Doamna aia, soarta, hotărâse. Nu era cazul să-

mi pară rău. La drept vorbind, puteam să ajung o epavă. Un beţiv, un ratat din dragoste. Noroc de soartă. Şi de instrumentul ei, Alistar. Omul care mă adusese în Octogon.

Trei oameni formau echipajul şalupei. Doi desculţi, cu pantalonii suflecaţi şi cu tricouri bălţate pe ei. Marinari de apă dulce. Al treilea, proprietarul, era şi comandant. Răi sau buni ca oameni, ca parteneri de afaceri erau eficienţi. N-au scos o vorbă. Au trecut la treabă cu viteză de mari specialişti. Ne-am îngrămădit la pupa, sub o tendă cam jerpelită şi au pornit motoarele. Se grăbeau. Aveam mai puţin de cinci ore de întuneric pentru a trece frontiera.

Am profitat de momentele de respiro pentru a-mi,face toaleta rănilor. Munteanu o făcea pe infirmierul. Avea cam tot ce trebuia. Mi-a dezinfectat rănile de la braţ şi picior. Le-a uns metodic cu un antibiotic şi le-a pansat cu pricepere.

- Până la nuntă trece, m-a anunţat el. Poate şi mai devreme. , ,

Capătul de discuţie n-a prins. Tăceam cu toţii. Fumam şi tăceam. Fiecare cu gândurile lui. Aşa se întâmplă'noaptea, sub bolta clară. Te apucă gândurile.

în jurul orei trei, ne-au somat sirenele grănicerilor americani. Erau două vedete. Veneau cu mare viteză. Prindeau cel puţin dublul vitezei noastre. Să fi fugit din calea lor ar fi fost o prostie, începeam să mă pregătesc de descântec. Rogoz a simţit ceva. M-a oprit cu o uşoară apăsare pe braţ. Treaba era aranjată.

- În apă! a poruncit el.

Unul dintre matrozi lăsase o scară de pisică în tribord. în bordul opus celui din care veneau vedetele grăniceresti. Ne-am dat drumul în apă, de-a lungul unei parâme. în timp ce încercam apa, i-am şoptit lui Rogoz:

- Dacă taie parâma?

- Exclus! m-a asigurat el. Banii sunt la mine. Douăzeci de mii. Mai mult decât face şalupa.

Căpitanul a oprit motorul. Ne proteja. Să nu ne atingă elicele în mişcare. Pentru grăniceri, gestul său nu era deloc suspect. Mai degrabă normal. Se supusese somaţiei. Era un cetăţean onest. Aşa credeau ei. Noi aveam unele îndoieli. Nu ţineam să le facem publice.

Grănicerii yankei erau puşi pe treabă. Stăteam în apa rece, cu rănile zvâcnind. Ascultam interogatoriul:

- încotro, bătrâne?

- Fort William, a fost răspunsul comandantului.

- iarba unde-o ţii? a fost curios militarul Iarba însemna droguri. Aşa era argoul băştinaş.

- N-am. Sunt în regulă, omule. în regulă, înţelegi?

- Ce duci?

- Nimic. Am contract să iau marfă din Fort William. Uite hârtia!

Grănicerii studiau hârtia. Nu păreau prea convinşi. Au trecut la control. Ca la carte. Din măr, la chilă, cum spun marinarii. Ne încurcau socotelile.

Controlul a durat cam o oră. Cu mult peste ceea ce ne permiteam. Ne prindea ziua pe lac, în partea americană. Trebuia să apelez la mijloacele noastre. La descântece. Asta am şi făcut. Abia când am ajuns din nou la bord, cu apa şiroind pe noi, l-am atenţionat pe Rogoz:

- Pe viitor, să mă consulţi! Nu vei regreta.

- OK! a fost el de acord. Oricum, am scos-o la vopsea. Ne putem considera trecuţi în ţara frunzelor. În Canada.

Răcoarea dimineţii' ne'cam strângea. Ne-am dezbrăcat la piele şi am stors hainele. Fiecare „criticând" după obiceiul propriu. Singurul fericit eram eu. Aveam haine de schimb. Nu şi pansamente. Căci, în viteză, Munteanu luase^ cu el în apă şi trusa de prim ajutor. A trebuit să mă mulţumesc cu refacerea pansamentelor stoarse. Abia când a dat soarele, ne-am putut întinde, să dormim. Atât cât se putea dormi pe şezlonguri. Dormisem noi şi în condiţii mult mai proaste.

Fort William ne-a primit ospitalier. Poliţiştii canadieni aveau alte treburi. Nu părea să-i deranjeze faptul că nişte tipi cam boţiţi fuseseră lăsaţi pe un mal, departe de portul propriu-zis. Am 'plătit şi am luat-o la picior. Pentru a bate mai puţin la ochi, ne-am scos hainele şi încălţările. Păream nişte turişti. La sugestia mea, ne-am împărţit în trei grupe: eu cu Rogoz, în frunte. Secuiul, singur, ultimul. Cam aşa am intrat în oraş. Stil oastea lui Papuc.

Ne-am oploşit sub o umbrelă, la un bistro. Să bem bere.şi să pălăvrăgim. în franceză. Toţi vorbeau, eu tăceam. Simţeam ceva plutind. Rogoz plecase să-şi cheme ajutoarele. Balş, pedant cum îi era felul, se lansase prin magazine. Nu-i convenea să umble ca un hippy. Norocul lor. Căci, pe restul, ne- a înşfăcat poliţia

canadiană. Direct de sub umbrelă. Cu paharele de bere în mâini. Şi fără prea multe fasoane. Ne-au dus pe gratis la secţie. Cu maşina lor. Băieţi amabili. Oleacă cam prea discreţi. Nu scoteau o vorbă despre motivul arestării. Bănuiam noi ceva. .Ceva mai mult. Pe paşapoartele noastre nu figurau două vize: una de ieşire din SU'A şi alta de intrare în Canada. Ne aştepta o mică judecată. Şi câţiva ani de odihnă.. Dacă eram şi noi de acord. Ceea ce nu se prea potrivea cu intenţiile noastre.

Arestul poliţiei din Port Wil'iam arăta mai bine decât o cameră de hotel. Avea televizor, paturi moi şi curate. O minunăţie. în timp ce îi treceam pragul, m-am scărpinat vizibil. Să vadă ceilalţi doi Ploşniţe! Adică: Nu vorbiţi că ne ascultă!
Ne-am întins în paturi de parcă tocmai asta aşteptam. Nu aveam dubii că vom fi lăsaţi la fiert. Adică, la întins nervii. Să ne frământăm. Să fim gata să mărturisim. Mi-am adus aminte de istoria Bălaiului cu puşcăria din Orient şi am zâmbit. Asta era soluţia: umorul. Aveam şi de ce face. Poliţiştii ne lăsaseră fără un şfanţ, fără acte şi fără curelele de la pantaloni. Regulamentar. Eram uşori şi fără identitate ca porumbeii.

Chibzuiam întins în pat. Ancheta nu putea întârzia mai mult de o zi. Până a doua zi. Aveam la dispoziţie o noapte pentru a renunţa la ospitalitatea guvernului canadian. Destul. Pentru cazul 'de faţă. Un singur lucru mă deranja. Rogoz şi Balş erau prin oraş. Nu ştiau de ghinionul nostru. Erau în stare să facă noi greşeli. Şi nici nu-i puteam anunţa. Nu erau instruiţi în telepatie. Ajuns aici, am constatat că-mi făceam griji inutile. Ambii erau meseriaşi. Ştiau ei ce aveau de făcut. M-am cufundat într-un somn adevărat. Nu înainte de a-mi comanda să mă trezesc la miezul nopţii.

La ora fixată, am făcut ochi. Dincolo de gratii, era lumină. Nu se vedea nici un poliţist. Probabil, am gândit eu, e unul singur pe tot holul. în celula'din dreapta noastră, un tip făcea gălăgie. Protesta. Invoca. Nu-l asculta nimeni. Cristescu şi Munteanu dormeau duşi. I-am trezit încetişor. S-au orientat cu rapiditate. Gata de acţiune.

M-am apropiat de grilajul metalic al celulei să studiez terenul. Nu era rău. Nici foarte bine. Doi poliţişti jucau şah la o masă din capul holului. Totul era luminat ca ziua. Mă frământam în dilemă. Dacă făceam întuneric, speriam tot stabilimentul. Dacă evadam pe lumină, ne vedeau arestaţii. Căci, de poliţişti urma să am

grijă. Cine frământă o dilemă în cap poate fi sigur că găseşte a treia soluţie. Cea justă. Am luat hotărârea să dau adormirea generală. Şi la poliţişti şi la arestaţi. I-am prins pe colegii mei de mână şi am trecut la ritual. în două minute dormeau de-a valma cu toţii. Ca pruncii nevinovaţi. Mai aveam o problemă. Uşa. '

-

Era o încuietoare destul de simplă. Solidă, însă. Trebuia s-o deschid prin metode mai puţin clasice. Nu aveam la noi măcar un cui. M-am concentrat. Când am auzit zăvorul răsucindu-se, am răsuflat uşurat. Eram liberi. Urmat de cei doi colegi, am pornit tiptil pe hol. Am urcat la parter, lăsând subsolul cu celule în spate. în faţă, era uşa centrală, în laterale, mai multe birouri, în cel din stânga, se auzeau voci. Erau mai multe. Până la uşa de ieşire, aveam vreo zece metri, I-am străbătut în vârful picioarelor. Cheia era în broască. Răsucită. Am deschis cu maximum de precauţie şi ne-am luat zborul.

Abia după vreo ci'nci-şase sute de metri, am întrebat:

- încotro, flăcăi? Unde i-am putea găsi pe norocoşi?

- Greu de spus, a fost răspunsul lui Munteanu. Poate chiar în locul de unde ne-au umflat.

Era o idee. Singurul loc comun între noi şi cei liberi era bistroul. Acolo ne-am dus. Cu mare viteză. Pe jos. Eu, parţial şi pe sus. Când am simţit că mă trage prea tare piciorul, am apelat la colegi. M-au cărat pe străzile semipustii ca la cursa de o mie de metri.

Bistroul era încă deschis. Afară, se strânseseră umbrelele. Şi mesele. Ne-am oprit să studiem situaţia. Câteva maşini parcate. Nici un om.

- Rateu? a făcut dezamăgit Cristescu.

- Greu de crezut, am răspuns. Băieţii ştiu ce-i aia treabă serioasă.

O maşină ieşea încet din parcare. îşi încerca farurile. Ce mai lumină, mamă dragă! Bătea în Morse litera noastră:O - Octogon. Ne-am repezit. Din fugă, ne-am înghesuit în ea, Şoni la volan cu Rogoz alături. Ştiusem eu că erau luptători de calibru. A demarat ca din puşcă. Fără să întoarcă capul, Şoni a remarcat sarcastic:

- N-aţi ştiut că muierile băştinaşe vă iau şi chiloţii de pe voi? Uite în ce'hal sunteţi!

- Ba am fost la poliţie, a protestat Munteanu. Arestaţi.

- Ştim, a confirmat Rogoz. Şi e cam putredă situaţia. Depinde când se dă alerta.

- Cam multe ghinioane, maestre Rogoz, am remarcat eu caustic.

- De la o anumită tipă se trag, mi-a servit-o el. Măcar era ceva de capul ei?

- Era, am răspuns eu ceva mai domolit. Acum, nu cred că mai este. Nu ştiu ce răspunsuri poate da şefilor ei.

- Cam bănuiam. Dar nu ne mai interesează. Mergem la un bârlog. Stăm acolo cuminţi. Ca sfinţii. Cel puţin o săptămână. Până se liniştesc presarii.

O săptămână era mult. Dar, cu poliţia canadiană nu era de glumit. Am acceptat fără să murmur sugestia lui Rogoz. Am trecut săptămâna în cauză la capitolul concedii nefăcute în ultimii zece ani. Căci, a fost concediu. Şi încă unul plăcut. La o fermă. Aer curat. Linişte. Sănătate. M-am pus şi eu pe picioare. Mi s-au mai liniştit rănile.

Joi, 23 iulie 1992, mă aflam în cursa Canadian Air Lines, cu direcţia Londra. Doi flăcăi de-ai lui Rogoz mă acompaniau. Pe post de doici. De mămici de ocazie. Foarte grijulii. O treabă la care nu era tocmai experţi. De la înfiinţarea sa, Octogonul nu gardase pe nimeni. Ai noştri îşi purtau singuri de grijă. Inclusiv şefii cei mari. După atâtea ghinioane succesive, Rogoz considera că trebuia să rupă tradiţia, iar eu acceptasem. Oricum, chiar fără voia mea, tot mi-ar fi plantat flăcăii în avion.

La Heathrow, pe aeroport, nu mă aştepta nimeni. Nici nu era cazul. Trebuia să trec prin Londra cât mai anonim cu putinţă. Un singur om trebuia să afle că Varain trecuse pe acolo: domnul Parsons. Un bun prieten al românilor. O relaţie sigură a Bătrânului. M-am cazat la micul hotel The Globe din City, zâmbind amuzant. în timp ce completam formularul de cazare, mă gândeam cam câte biografii îmbrăcasem în trei ani. Pentru prima dată de la pătrunderea în Malta, aveam acte româneşti, perfect valabile. Pe numele de Sântimbrean Vasile, comerciant.

întâlnirea cu simpaticul domn Parsons a fost deosebit de interesantă.-Locuia singur, într-o vilişoară din periferie. O casă cu grădină verde, tipic englezească. M-a primit ca la carte: fix la cinci după amiază, cu ceai şi prăjituri. Toate servite de el însuşi.

- Ei, tinere, ce mai e prin ţară?

Prin ţară. Adică prin România. Parsons lucrase mulţi ani în România. Ca inginer în petrol şi gaze. Cunoştea despre ţară mai multe decât o bună parte a băştinaşilor. - O bătuse' cu piciorul de la un cap la altul. Şi o îndrăgise.

• - Greu, domnule Parsons. Ofensiva bubulă a reuşit parţial. Ne-au uşurat de multe miliarde. Ne-au făcut zob bruma'de economie. Ne-au distrus complet sistemul de relaţii economice.

- Ce-aţi fi vrut să „vă facă? a replicat englezul tăios. Să vă mângâie pe creştet? Ăsta e visul lor: să lase goi toţi planetarii. Şi-or~să-i lase. Dacă nu se vor trezi.

- Sunteţi destul de departe de evenimente, domnule Parsons. Treburile evoluaseră urât de tot. Acum, se pare, au luat o direcţie ceva mai favorabilă.

- Tinere, nu fi naiv! Bubulii sunt cameleonici. îi ştiu de-o viaţă. Se adaptează cu viteză neobişnuită. Unde, nu pot,cu forţa, intră cu alte metode. Corupţie, în primul rând. Vă vor lua' şi pământu! de sub talpă. Veţi ajunge o naţiune aeriană. Va trebui 'să plătiţi chirie pentru a călca pe propriul pământ. Aşa cum aţi plătit, pe vremuri, biruri pe fumul de pe casă. Sau pe dreptul de a primi lumina Soarelui prin fereastră.

- Mai greu să se bage la pământ." Nu-i interesează. Nu-l iubesc. Lucrul pământului e greu şi dă profit mic.

- Ba vor intra! Mai precis, au şi intrat. Prin interpuşi. Ceea ce nu au reuşit să cucerească direct, ocupă deghizat. Ca ciuma.
Ca foamea. Căci, românii nu pot fi supuşi atâta timp cât au pământ.

Am stat o clipă pe gânduri. Parsons cunoştea cam multe pentru un inginer pensionar. Era foarte instruit în direcţia noastră.

- Domnule Parsons, l-am abordat eu direct. Cunoaşteţi multe. Informaţia. Informaţia e pasiunea dumneavoastră?

- Tinere, la vârsta mea de 83 de ani, pot să-ţi spun că nu e numai pasiune. E deformaţie. Căci, mai mult de patruzeci de ani, a fost şi profesie.

Era clar. Un profesionist nu se retrage niciodată. Parsons luptase pe frontul din umbră. Şi nu încetase să fie interesat în" problemă.

- Ce credeţi că-i de făcut? am întrebat eu.

- Ce cred eu nu are importanţă. Noi am scăpat. Am rezistat multor atacuri. Şi vom rezista la orice alt atac. îi cunoaştem bine pe bubuli. Ce credeţi voi că interesează acum?

- Noi nu mai emitem ipoteze. Am trecut la confruntare directă. E periculos. Şi sângeros. Dar nu avem de ales. Ori ei, ori noi!

Parsons şi-a mângâiat gânditor splendida barbă albă.

- Da, cam ăştia sunt termenii problemei. Ori ei, ori voi. Căci au decis să vă desfiinţeze ca stat şi naţiune. Aţi încurcat prea multe jocuri. Au şi trecut la treabă;,

- Cum credeţi că vor merge? în ce direcţie?

- în nici un caz, frontal. Nu le convine. Nu le place lumina. Vor acţiona ca ciuma. Prin spate. Corupţie şi şantaj, îndoctrinare şi manipulare. Dezbinare şi conflicte interne. Vă vor lovi credinţele, idealurile, tradiţiile. Aici staţi slab: la tradiţii. Noi am rezistat graţie tradiţiilor. Un popor cu tradiţii solide nu poate fi distrus. Trebuie să vă reînviaţi tradiţiile! Căci, cred că ştii, voi aveaţi tradiţii puternice. Cum mulţi alţi pământeni nu au. Numai că au reuşit să le acopere cu un strat de uitare.

- Asta ştiu, domnule Parsons. Ştiu că aproape întreaga Europă îşi trage seva din Carpaţi. Şi nu numai Europa. Multe alte civilizaţii din Asia.

- A, Sumerul? Aşa-i. Civilizaţia militară a Sumerului e mai tânără cu câteva secole decât civilizaţia dacă. Probele scrise de la voi, de la Tăria aia, sunt edificatoare. Dar cine ştie de aceste scrieri? Câţiva arheologi americani. Poate şi câţiva români. Atât. Restul ştiu de Olimp, de Vede, de Upanişade, de Mahabharata, de Ramayana. Da Cartea legilor lui Manu, de Biblie. Faptul că toate acestea îşi au rădăcinile în Hiperborea este trecut sub tăcere. Anume.

- Dar dumneavoastră ştiţi. Şi nu treceţi sub tăcere.

- Tinere, eu nu numai că ştiu. Eu sunt un implicat. Şi nu de astăzi. Eram cu mult mai tânăr decât tine când am aflat de Hiperborea. Şi m-am simţit un hiperborean. Apoi am căutat şi am găsit probele. Ăsta e adevărul: leagănul civilizaţiei omeneşti se află în Carpaţi.

- Domnule Parsons, eu sunt ceea ce ştiţi. Nu mă joc cu vorbele. Vreau probe. Solide. Să reziste în faţa celor mai mari calomniatori ai neamului meu. Poate că şi ai neamului nostru. Căci aţi spus că sunteţi hiperborean.

- Da, sunt. Şi sunt mândru de asta. Probe vrei? Probe vei căpăta. îţi dau o bibliotecă întreagă. Să studiezi până la adânci bătrâneţi.'

- O vreau, domnule Parsons! O plătesc. Oricât mi-ai cere...

Parsons a început să râdă înţelegător. M-a bătut protector pe umăr.

- Tinere, tinere... Nu-s bani pe lumea asta să plătească ce am eu. Eşti pătimaş şi cutezător. Ţi le dau pentru că tu vei învinge. îţi vor trebui ani. Dar vei învinge. Vei demonstra ceea ce eu n-a'm reuşit. Ţara Mu din Pacific a dispărut. Atlantida s-a scufundat. Lemuria nu se poate găsi. Hiperborea există încă. E aici. Se numeşte Europa. Iar centrul de roire a civilizaţiilor hiperborene au fost Carpaţii.

- E prea frumos, domnule Parsons. Câteodată cred că visez. După atâţia ani de la latinizare, sângele dac să iasă la suprafaţă...

- Tinere, m-a oprit Parsons cu un gest. Eşti în gravă eroare. Dacii nu au fost latinizaţi niciodată. Niciodată, pricepi? Limba latină e limba unei ramuri a hiperborenilor. Dacii vorbeau aproximativ aceeaşi limbă cu romanii. Romanii au revenit în calitate de cuceritori în vechiul lor leagăn. Atât!

- Nu se poate! Probe, domnule Parsons!

- Probe? Câte vrei. Roma a cucerit cam o şeptime din Dacia şi a stăpânit-o numai 165 de ani. Putea s-o latinizeze în acest scurt timp? Nu! Dar zonele dacilor liberi? Nici atât! Mai mult, Roma a stăpânit Malta timp de 1088 de ani. Care sunt cuvintele latine din limba malteză? Nu-s! Peninsula italică este leagănul latinităţii, nu?

- Sigur. Asta nu sé poate contesta.

- Atunci, cum se explică faptul că italienii nu vorbesc latina? Şi, mai curios, că nu vorbesc o limbă unitară? Că dialectul din Lombardia se deosebeşte net de cel din Toscana, Calabria, Sardinia, Venetto, Regio Emilia? Şi cum se explică faptul că, la voi, moldovenii, ardelenii, oltenii, muntenii, bănăţenii, dobrogenii se înţeleg perfect? Că nu aveţi dialecte? Că diferenţele locale sunt nesemnificative?

- E o probă, am spus eu dus pe gânduri. Una serioasă. Normal era ca latinizarea să se facă în primul rând acasă. Sau aproape, în Malta. Nu la depărtare de 1 500 de kilometri, în Dacia. Şi v-aş mai putea spune eu ceva: în Moldova de peste

Nistru, până la Bug, au existat daci. Care nu au văzut niciodată picior de ocupant roman. Şi au fost cunoscuţi nu ca moldoveni, ci ca daci.

- Asta n-o cunoşteam. De unde e?
- Cronicile poloneze. De Bogdan Hmelniţki aţi auzit?
- Da. Am câteva da'te. Nu destule.
- Ei, bine, cronicile poloneze menţionează că în oastea sa cele mai viteze erau cohortele de veterani ale dacilor transnistreni. în secolul 17 ne mai numeam încă daci!
- Da, tinere, dar au venit fanarioţii să vă şteargă memoria naţională. Să vă distrugă zestrea genetică. Să vă transforme în rotii... Şi aşa, secol după secol, aţi fost educaţi în contra intereselor voastre!
- Vedeţi mult mai departe ca mine, domnule Parsons. De Varanha ce cunoaşteţi?

Parsons m-a privit câteva clipe în ochi. eram cântarea cu o privire de spion. Şi de luptător anti-bubul.

- Tinere, tu vrei să umbli la fructul oprit. Eu n-am avut curajul s-o fac. Uneori îmi imput această lipsă de curaj. Ai un motiv serios să mergi până la capăt? Să afli secretul Varanhei?
- Foarte serios, domnule Parsons. Numele meu adevărat este Varain, Sântimbrean este nume conspirativ.

Parsons a întins mâna peste masă. Să mă pipăie. Să se convingă de ceva. Ceva care ştia numai el. Apoi, a cerut cu voce neobişnuită să-i dau o ţigară. Nu-l înţelegeam. Ştiam că nu fumează, i-am dat ţigara şi' i-am aprins-o. Priveam la el cam prostit. Fuma cu sete. Mă şi speriase.

- Domnule Parsons, s-a întâmplat ceva?

Parsons privea departe, departe... A răspuns într-un târziu, cu o voce din altă lume:

- Da, s-a întâmplat. îmi pare rău că am 83 de ani. Şi că Radu Boureanu nu mi-a spus mai devreme că exişti.

Mă simţeam prost. Cam cum se simte orice ţugulan român când cade' într-o societate simandicoasă. Simţeam că ceva neobişnuit era legat de persoana mea. Educaţia 'mea de spion, de om total anonim, ţipa disperată. Nu ştiam cum să mai acţionez. Parsons s-a ridicat şi a încălcat tradiţia răcelii britanice: m-a prins în braţe strâns, murmurând:

- Tinere, te-am aşteptat ca pe copilul meu. Te-am căutat ani de zile, prin toată România. Am fost sigur că exişti. Că eşti născut. N-am greşit decât cu câţiva ani. Maxim douăzeci.

M-am recules. Trebuia să lămurim problema:

- Domnule Parsons, m-aţi speriat. Nu credeţi că-mi sunteţi dator cu o explicaţie?

- Cu una? Cu' multe, tinere. Cu multe. Cam câţi crezi că te caută? Crezi că numai bubulii?

- Domnule Parsons, mă faceţi să mă simt prost. Şi eu nu sunt. Dar, ori de câte ori cineva încearcă să-mi sugereze ideea că aş fi o persoană importantă, mă alertează. Ba chiar mă sperie.

- Deştept lucrat! Stilul Serviciului Secret de Informaţii al României. Stilul lui Radu Boureanu. Vocaţia anonimatului apără teribil. La unele persoane, la Varain de pildă, se şi poate dezvolta o astfel de vocaţie.

- Domnule Parsons, am pus eu capăt divagaţiei, ce se întâmplă? eu sunt spion. Unul bun. Cunoscut de bubuli. Şi cam temut. Atât!

- Şi aici e deştept lucrat. Dacii nu se dezmint. Pentru că, tinere, Varanha a existat. Era imposibil să fi dispărut cu totul. Trebuia să fi rămas o urmă. Asta am căutat eu: urma Varanhei. Şi-n Vrancea, şi-n Valahia...

- Era important?

- Foarte important! Varanha e calea către Hiperborea. Către paradisul pierdut. Căci paradisul din legende a existat. Dar nu acolo unde-l plasează Biblia, ci în Carpaţi.

Am cumpănit o clipă dacă să-i spun 'mai multe. Îngerul meu păzitor mi-a dictat să ascult. Şi am ascultat. Am şi înţeles.

- Deci, Varanha s-a ascuns în oameni. În daci! Tu trebuie să ai în memoria ancestrală ceva de-a dreptul fantastic. Ceva care va răsturna puterea bubulă.

- Cred că exageraţi. în satul meu, sunt zeci de Varaini. Unii nici nu ne mai ţinem de neamuri Majoritatea sunt ţărani. Abia au învăţat să scrie şi să citească.

- Nu asta contează, tinere. Celula informativă ancestrală nu are nevoie de cultură. La termenul programat, se deschide şi scoate la iveală informaţiile. Informaţiile pe care le caut de zeci de ani.

- Domnule Parsons, ne flataţi. Dar, sincer să fiu, cred că problema nu stă chiar aşa.

- Ba stă exact cum spun eu! Sunt specialist în problema asta. Am luptat pentru ea aproape şaizeci de ani. Ar fi fost nedrept să nu ajung la ea. Destinul a fost corect cu mine. Am ajuns la ea.

Parsons se avântase. Nu prea mai părea englez. în sinea mea, gândeam că, datorită vârstei, făcuse o fixaţie. Mă pregăteam să găsesc o scuză plauzibilă pentru a scurta vizita. Nimic nu poate fi mai obositor decât un tip cu fixaţii. N-a fost să fie aşa. Parsons m-a condus aproape forţat în biblioteca sa. Una mare. O cameră întreagă plină de 'cărţi. Atât erau în cameră: rafturi cu cărţi, o masă şi un scaun.

- Priveşte tinere, aici! Vezi? Probe! Asta mi-ai cerut. Ale tale sunt! Ale voastre, că sunteţi mai mulţi. Am măsurat gânditor rafturile:

- Cam cincizeci de mii de volume...

- Priveşte, tinere, aici! Istoria triburilor britanice, conduse de ' regina Boadiceea. Confruntarea lor cu ocupanţii romani. Sinuciderea mândrei regine pentru a nu cădea 'în mâinile invadatorilor. Nu ţi se pare ciudată soarta ei? Nu seamănă cam mult cu soarta marelui rege Decebal?

- Domnule Parsons, cunosc aceste evenimente. M-a frapat şi pe mine similitudinea.

- Uite, aici! Istoria lui William Cuceritorul, duce' de Normandia. Unul dintre strămoşii noştri! Ce descendenţă îşi revendică normanzii?

- Greu de spus, domnule Parsons. După amestecul cu anglo-saxonii...

- Deloc. Uite probe! îşi revendică descendenţa dacică. Din Dacia, înţelegi?

Mi se'părea că plutesc, i-am şi spus-o:

- Domnule Parsons, nu mă băgaţi în narcoză! Abia am scăpat cu viaţă dintr-o ciocnire cu bubulii.

- Nu te bag, tinere, în narcoză. îţi arăt probe. Asta ai cerut, ca Toma: Vreau să văd rănile! ţi le arăt. Nu sunt ale mele. Sunt ale europenilor. Căci, majoritatea europenilor sunt un singur neam. Neamul hiperborean.

- Domnule Parsons, vă daţi seama ce simte un carpatic când află că e neam cu aproape toţi europenii? Că nu mai e singur, în munţii lui?

- îmi dau.'Am trăit aceste sentimente. Ce zici de studiul acesta? E făcut de un român Argumentele sunt acceptate de toţi oamenii de ştiinţă.

' Era un studiu lingvistic. Demonstra, cu probe, că limba franceză, numită în vechime limba romanescă, avea aceeaşi rădăcină cu limba dacilor, a hiperborenilor. Avalanşa de informaţii mă uluia, mă deruta. Omul din faţa mea muncise o viaţă pentru a dezgropa comoara Hiperborenilor. Nu se putea s-o fi făcut întâmplător. Cineva mai presus de înţelegerea şi voinţa omenească îi călăuzise paşii. Am îndrăznit să-l întreb:

- Atunci, scrierile considerate sacre de ce nu menţionează nimic? De ce se plasează leagănul civilizaţiei- umane între Tigru şi Eufrat?

Parsons s-a oprit câteva clipe. Era un subiect delicat, cu implicaţii greu previzibile. M-a întrebat preventiv:

- Ce religie, ai, Varain?

Era greu de spus. Şi, totuşi, foarte uşor:

- Sunt credincios prin faptul naşterii. Creştin, prin botez. Nu sunt habotnic, nu sunt mistic. îmi este suficient să ştiu că Dumnezeul există şi are grijă de noi.

Parsons m-a prins de mână:

- Varain, să-mi răspunzi cinstit la întrebări! în Credinţă nu există subterfugii. Ce crezi de Vechiul Testament?

- E istoria triburilor ebraice. O compilaţie dintre credinţele şi miturile hiperborene, receptate din zona Mediteranei şi a ritualurilor indiano-tibetane. Tot hiperborene. Plus câteva contacte cu o civilizaţie extraterestră, percepută de băştinaşi ca o divinitate. Peste ele, s-a grefat istoria triburilor ebraice. S-a sacralizat istoria unui popor. Nu reprezintă purul adevăr! Nici istoric, nici religios. Nu rezistă la verificări. Are însă şi adevăruri mascate în eL Multe.

- Şi Dumnezeu?

- În Vechiul Testament nu se vorbeşte de Adevăratul Dumnezeu. De Stăpânul Universului. Se vorbeşte de un zeu ebraic, copiat după Upanişadele indiene. Vă pot arăta citate întregi copiate din Upanişade. însăşi afirmaţia că omul e creat după chipul şi asemănarea Lui este o blasfemie. C manifestare a orgoliului primitiv. Noi, oamenii, nu ne putem asemăna cu Dumnezeu. Sunt mii şi mii de înfăţişări ale Adevăratului

Dumnezeu. Nici măcar nu-l putem intui ori defini complet. Putem intui şi defini numai unele dintre manifestările Lui.

- Atunci, de ce eşti creştin?

- Domnule Parsons, Adevăratul Dumnezeu a trimis mulţi soli pe Pământ. Unii religioşi, alţii cu misiuni de luminare ştiinţifică. Nici un sol ceresc nu-şi'arogă drepturi pământeşti. Pentru hiperboreni, au fost mai mulţi. Eu îl ştiu pe Zamolxe, trimis de Cer în Carpaţi. Mai ştiu de Cel numit de Biserică Iisus Cristos. Cel venit cu dragoste şi întâmpinat cu ură. Cel sacrificat de dogmaticii conaţionali. Cel interpretat greşit de multe culte şi secte. Cel care a'învăţat şi pe cel mai umil pământean să spună: Tatăl Nostru care eşti în Ceruri. Cel care a readus speranţa că fiecare om curat are dreptul să spună Adevăratului Dumnezeu, Tată. Aţi înţeles de ce îl recunosc pe Iisus Cristos?

- Da. Eşti Varain. Eşti hiperborean. Dacă Iisus Cristos s-ar fi născut în Dacia, omenirea ar fi urmat alt drum. Pentru că, pentru daci, învăţămintele Sale nu ar fi fost o noutate şocantă. Le mai primiseră'înainte, în forme asemănătoare, de la alţi soli creştini:

Aveam şi eu un gând. Bun, speram eu:

- Domnule Parsons, ce ştiţi despre Lupul Alb?

Parsons m-a condus către un colţ al bibliotecii sale. Pergamente, manuscrise, cărţi vechi şi noi:'

- Tinere, legenda Lupului Alb şi Luminos a existat în toată Europa. în tot bazinul mediteranean. Dacă ai timp, poţi să-ţi lămureşti nedumeririle. Eu n-am reuşit. Pot să spun numai că nu e vorba de o legendă păgână. E foarte spiritualizată. Poate că nu suntem destui de înţelepţi şi instruiţi pentru a o înţelege.

- în ce direcţie aţi mers dumneavoastră pentru a lămuri mitul?

- Hiperborea. Bazinul mediteranian. Legenda lui Apollo Hiperboreanul, conducătorul Muzelor. Nouă muze, nouă planete în sistemul solar. Nu şapte, cum au crezut triburile necunoscătoare ale tainelor Cerului. Apollo Luminosul, Apollo Lupul, adică Apollo Lupul Luminos. Aici vei găsi toate scrierile vechi cu privire la mitul lui Apollo Lupul Luminos. Nu ştiu dacă vei izbuti să te lămureşti. Problema e mult mai încurcată decât o crezi. Vei descoperi că zeii olimpieni coborau din Hiperborea, din Carpaţi. Manseas din Patrae, Diogenes_ Laertios şi Kesycnius sunt în deplin acord când afirmă că Zamolxis este însuşi Kronos

(Saturn). Strabo îl numeşte pe Saturn, Zeul Daciei - Omul. Nu ţi se pare că ceva sună foarte misterios? Silaba sacră din Upanişade - OM? Silaba 'cu care se şterg păcatele, se atinge eliberare şi se obţine bogăţia?

- Cunosc pasajul din Upanişade, l-am întrerupt eu:
Din OM au luat fiinţă zeii, Din Om au luat fiinţă aştrii Din Om - tot acest'Univers...

- Exact! Hesios ne spune că Saturn-Omul s-a născut din unirea zeiţei Geea (Pământul), cu Cerul (Uranus). Acesta e secretul pe care trebuie să-l pătrunzi. Căci, e un mesaj cifrat privind originile Hiperborei. Voi trebuie să lămuriţi secretul! Voi, carpaticii. Singurii care aţi păstrat silaba OM neal'terată pentru a vă desemna pe voi înşivă. Voi care aveţi un munte denumit Omul. Voi care sunteţi coborâtori din Varanha. Voi care trăiţi în leagănul civilizaţiei umane. Nu uita, că există o lege a întoarcerii la origini! Acolo unde e comoara, puterea, forţa, inteligenţa, intuiţia. Acolo e totul. Primul mesaj al Cerului...

Eram scos din matcă. Am încercat să-mi apăr bruma de certitudini:

- Perioada pre-istorică abundă în zei. Politeismu! nu e specific românilor. A relua asemenea mituri, înseamnă poate, să ne avântăm pe o cale greşită.

Parsons a început să râdă încetişor:

- Şi pe tine te-au prelucrat bubulii. Deşi nu eşti conştient de acest lucru. Ei au inventat legenda fructului oprit. Dumnezeu cel Adevărat nu a inventat interdicţia de a cunoaşte. Mai mult, ne-a dotat în mod excepţional pe'ntru a cunoaşte. Atât pe cale intuitivă cât şi pe cale' raţională. Ne-a dat organe de simţ, ne-a dat creier, ne-a dat capacitate de intuiţie. Să cunoaştem. Aceasta a fost porunca: Cunoaşte, omule. Nu uita că şi Iisus Cristos a spus: Cunoaşteţi Adevărul şi Adevărul vă va elibera!

Avea dreptate, ¡-am confirmat:

- în această direcţie, gândesc exact ca dumneavoastră. Credinţe fără acoperire nu pot exista. Dacă Dumnezeu ar fi avut ceva de ascuns faţă de Om, ar fi fost foarte simplu: nu ne-ar fi dat gândul de a cunoaşte.

- Da, tinere, aici am vrut să ajung. Cunoaşterea ca şi Lumina este de natură divină. Necunoaşterea e produsul firilor malefice. Omul a fost creat pentru a cunoaşte, a şti, a se lumina

şi a urca către Cer. Treptat, pe măsura dobândirii calităţilor necesare. Căci, vreau să subliniez, legendele zeilor nu sunt păgâne. Au ascuns în ele mari adevăruri, pe care încă nule putem pătrunde. Kronos-Saturn, Marte, Apollo Lupul Luminos s-au născut pe teritoriul Hiperborei, în Dacia. Aşa spun miturile. Află-mi taina ascunsă în aceste mituri şi vei sparge poarta întunericului!

- Adică, vreţi să spuneţi că, în preistorie, a existat o înaltă civilizaţie pe Pământ? O civilizaţie considerată de băştinaşii primitivi drept de origine divină?

- Poate că a fost de origine divină. Nu ştiu. Şi nu pot afirma că voi apuca să ştiu. Am 83 de ani. Tu vei şti însă Adevărul. | Marele Adevăr.

- Domnule Parsons, dacă leagănul înaltei civilizaţii a fost în ş Hiperborea, cum se face că nu au rămas probe? Ñe căutăm probele prin Tibet şi India.

- Şi asta trebuie să aflaţi voi, varainii. Eu pot să vă dau numai hărţile făcute din satelit Hărţile în care apar construcţiile Hiperborene cufundate la zeci de metri sub pământ. Să afli dé ce au fost cufundate! Să afli dacă legenda potopului nu s-a născut cumva ~ dintr-o realitate hiperboreană. Să afli de ce înţelepţii din Hiperborea au migrat către est şi sud. Când vei afla răspuns la aceste întrebări, vei afla totul. Totul cu privire la-Pământ. Căci, Cerul e încă departe, tare departe...

În faţa nostalgiei bătrânului Parsons, am simţit bucuria de a fi tânăr. 'Aveam în faţa mea ani mulţi. Ani în care urma să aflu, să cunosc. Am revenit la realitatea prozaică:

- Domnule, Parsons, aţi spus ceva de bibliotecă. Ne-o daţi?

- Tinere, am spus! o veţi avea. Eu vă voi trimite-o' în România. Acolo trebuie să ajungă. Aceste cărţi sunt cele mai cumplite arme. Sunt armele Luminii. Cu ele veţi Înfrânge bubulii. Cu ele veţi obţine eliberarea planetei. Căci robia se naşte din necunoaştere. 'Şi nu este rob mai de plâns decât cel care este robul propriei ignoranţe şi propriilor slăbiciuni. Trebuie să eliberaţi omenirea!

Glasul lui Parsons căpătase accente imploratoare. Luptase şi nu voia să fie înfrânt. Preda ştafeta. L-am asigurat:

- Domnule Parsons, m-aţi impresionat profund. Şi eu nu sunt impresionabil. Sunt un spion rece şi calculat. Vă înţeleg şi vă respect mult. Ce-aţi vrea să facem pentru dumneavoastră?

Parsons m-a bătut încet pe umăr:

- îmi ajunge ce faceţi. îmi redaţi identitatea de hiperborean. Identitatea după care am alergat o viaţă.

Ne-am despărţit în linişte. Parsons m-a condus până la poartă. Pe alee, a mângâiat drăgăstos florile. Când să trec pragul, m-a prins de haină. A luat o mână -de pământ de la rădăcina unei flori şi mi-a arătat-o:

- Nu uita, Varain! Vă vor fura şi pământul de sub talpă! Veţi plăti chirie pentru dreptul de a merge pe pământul strămoşilor voştri! Aşa cum aţi plătit bir pe fumul de pe casă. Şi pe dreptul de a primi lumina Soarelui prin ferestre. Dacă nu veţi învinge, veţi fi prima naţiune aeriană. Lipsită de pământ Căci asta vor: să' vă lipsească de legătura cu Geea, cu Maica primordială.

L-am asigurat încrâncenat:

-- Nu vă temeţi, domnule Parsons! Vom lupta şi vom învinge! N-or să ne ia pământul de sub talpă! N-or să ne rupă de Maica primordială! Cerul şi Pământul ne ocrotesc. Vom învinge.

Am plecat la fel de încrâncenat. La colţul străzii, m-am întors. Parsons era tot acolo. Cu pământul în mână. Privind după mine. Nu prea arăta a englez. Semăna uluitor cu ţăranii mei codreni, din nordul Moldovei.

ZIUA În CARE SE FAC CĂRŢILE.

La Otopeni, mă aştepta numai Cernescu. Numai pe el îl anunţasem telefonic de sosire.

- Bun venit, boierule! m-a luat el în primire. Te-au cam şifonat băieţii lui buby. Şi te-au cam cârpit.

Mi-am mângâiat gânditor rana de pe faţă:

- Legea firii, Cernescule. Până n-o încasezi, nu înveţi.

- Aha! Ţi-a trecut pofta de pocăit bubuli. Ai prins, în sfârşit, şpilul. Tipii nu respectă decât trosneala. Şi nu de orice tip. De aia, de categoria Bălai.

- Ba au cam început să ne respecte şi forţa spirituală. Mai precis, au cam început să se teamă de ea.

- Nu-i rău, a apreciat Cernescu. Dar nu-i destul. E loc de mai bine.

M-a condus la maşina sa. Un Fiat 850 de care era tare mândru. Deşi erau cam de aceeaşi vârstă. M-a asigurat că nu-l schimbă cel puţin până la sfârşitul secolului. Pe drum, ne-am

contrafilat serios. Nu era cazul să afle tot Bucureştiul că Varain sosise în ţară. Nici că urma să fie adăpostit la madam Velisar.

Priveam Bucureştiul din fuga maşinii. Se mai luminase oleacă. Nu mult, dar vizibil. Rămânea de văzut dacă omul mediu îşi putea permite să se bucure de mărfurile etalate în magazine. Am încercat să mă lămuresc prin Cernescu:

- Matrozule, treburile au început să meargă, nu-i aşa?

- Merg, a confirmat el. Excelent. Dar nu pentru destui ţugulani. Unii dorm pe ţuhalul cu parale, alţii în Gara de Nord. Ori în W'C-uri publice. Ori pe stradă. Cam nasol. O naţiune nu se poate ridica prin câteva sute de pricopsiţi. Ne trebuiesc mulţi ţugulani întreprinzători. Mai mult de jumătate din populaţie. Altfel, n-am făcut nimic. Ne întoarcem la plugul de lemn şi la fabrica de lumânări. Alea din perioada mult cântată de anumiţi nostalgici. Şi descrise exact de jurnalele vremii.

- Crezi că vom ajunge?

- Sigur! Când vom fi mai pragmatici decât flăcăii unchiului Sam, mai harnici şi mai meticuloşi decât japonezii. Şi mai grijulii cu propriul popor decât suedezii. O să ajungem!

- Startu-i bun, nu-i aşa?

- Nexam! Foarte rău. Lăcomia şi nelegea ridicate la rangul de principiu. Cei care îl înjurau pe nea Nicu pentru vânători, vile, franci şi alte chestii erau nişte vulpiţe. Nu ajunseseră la struguri. Cum au ajuns, cum au făcut exact, absolut exact, ceea ce făcea clanul. Şi-au împărţit vilele, să se simtă şi ei boieri. Tuşeau să rămână în apartamente. Deşi, dacă închiriam aceste vile la străini, . scoteam gologani cu sacul. Verzişori, mărculiţe. Pentru amărâtul nostru de stat. Să nu ajungem să întindem mâna la alţii.

- Şi celelalte? l-am întrerupt eu.

- Celelalte? La fel. Cam toată caracuda a visat să trăiască ca nea Nicu. Să facă petreceri vânătoreşti în rezervaţii. Să primească osanale pe covorul roşu. Cum nu-i cânţi osanaua, cum eşti un destabilizator. Să se plimbe pe tot globul pe banii noştri. Să-şi cumpere maşini luxoase şi gagici scumpe. Asta fac. în timp ce ţugulanul îşi pune probleme cum să cumpere un sac de bara bule pentru iarnă. Sau câteva verze de murat.

- Şi nen'tu Ionică ce zice?

- Greu de ghicit. Dacă şi-ar da seama de situaţie, s-ar retrage la o mănăstire Să-şi ispăşească păcatele. Are destule.

Numai că nu-şi dă seama. A intrat în secta tremuricilor. Se ţine de putere cu dinţii, tremurând din toate mădularele. Cam ştiu de ce tremură: dacă pierde puterea, va trebui să dea răspunsuri la întrebări. Şi nu ştie ce să răspundă.

- Candidează din nou?

- Exact. Un aparatşcik visează întotdeauna vârful ierarhiei. Boală grea. O prind încă de la prima funcţie din organizaţia de pionieri. Şi nu se vindecă niciodată. Nenorocirea-i că o' dată | ajunşi la putere, nu ştiu ce să facă cu ea. Ori o folosesc exact invers de cum au promis. Stă ţugulanul crăcănat şi se miră de aşa situaţie.

- Deci, în politică, lucrurile sunt cam ceţoase?

- Ceţoase? Mai bramburite decât într-o'comedie de situaţie. Umflate la ambele capete. Şi zăpăcite rău. Cei care se dau 'de dreapta sunt internaţionalişti. Majoritatea, nu toţi. Ai mai văzut tu internaţionalişti de dreapta? Ai mai văzut aşa calimeră?

- Greu de crezut că s-a ajuns la aşa ceva. După atâta amar din epoca aia. Şi după avântul revoluţionar din decembrie...

- Şăzi cuminte, fecioraş! Nu-i greu de înţeles. Pecereul n-a dispărut deloc. S-a fracţionat în mai multe partide. Cei mai mari gurişti ai „epocii" au devenit peste noapte serafimi ai democraţiei. Nişte serafimi ceva mai aparte. Trosnesc cu ce-au supt la ţâţa marxist-leninistă: sloganul, eticheta, minciuna, calomnia,' lovitura sub centură. Aceeaşi mazăre de patru lei şi şaizeci de bani cutia. Cu altă etichetă. Şi cu alt preţ. Mult mai mare. Oricum, ţugulanul plăteşte. îl ustură la rărunchi, dar plăteşte. Pentru că nu-l întreabă nimeni dacă e de acord.

- Interesantă viziune!

- interesantă? Crapă calculatorul lui buby-analistul şi tot nu dă răspuns la întrebarea: Ce-i cu vânzoleala asta din România? Bostănelul lui buby nu poate pricepe că nu i-au ieşit pasienţele. Crede c-a găsit soluţia deşteaptă: simplificarea. Adică, cine 'nu-i cu noi, e împotriva noastră. Exact cum i-a instruit'Marx şi Lenin Bubuli şi ei.

- Cum decurge chestia, în concret?

- Păi, cânţi imnul internaţionalist bubul - eşti democrat, civilizat etc. Nu-l cânţi - eşii comunist, securist, extremist,' cioban etc. Simplificarea extremă. Exact ca la bolşevici. Până şi sloganele sunt aceleaşi: Votaţi papucul găurit! Votaţi şperaclul! Votaţi punga goală Votaţi măceşul singuratic! Votaţi tufa! Votaţi

liniştea! Liniştea supremă, adică. Am început-o împreună, s-o sfârşim împreună! Ce pretenţie sadică, nene! S-o sfârşim împreună? Auzi! De parcă ne-am fi înfruptat împreună din caşcavalul galben şi gras numit tezaurul României.

- Cernescule, în ciuda acestor brambureli, noi trebuie să facem ceva. E timpul să facem ceva! Să măturăm ograda de gunoaie, de pildă.

- Cum boierule? Cu şoapte de amor? Cu lozinci, ca bubulii? Cine are puterea?

- Noi avem puterea, Cernescule! puterea reală! Cea formală, de învestitură, nu importă. E trecătoare, ca petalele trandafirilor. Noi, românii, avem puterea! Numai că suntem bolnavi. De ură semănată diabolic şi insistent. De suspiciune între fraţi. De minciună şi dezinformare. De disperare şi foame. De griji mărunte, anume, făcute să îmbolnăvească. Să nu lase timp ţugulanului pentru a gândi. Şi a se deştepta. Trebuie să-l vindecăm! Trebuie!

- Frumos spus, boierule. Numai că oblojeala ţugulanului nu e tocmai specialitatea mea. Nu ştiu dacă-ai observat, dar eu m-am specializat în osăreală. Am un siloz.întreg de torpile. Toate pline. Toate faine. Categoria lux. Lansez câte una. Direct în ţurloiul bubulului. Cotonogesc cu sârg.

- Calitatea încărcăturii lasă de dorit.

- Încărcătura nu-i de calitate? E TNT. Dinamită. Spaima jivinelor bubule. Adevăr şi credinţă. Plus demnitate. Singurul leac pentru ţugulanul prăbuşit, cu nervii făcuţi praştie şi cu credinţa-n pioneze.

- Cam cât crezi că te vor lăsa liber?

- Da'tu crezi că-i întreb? Tactica torpilorului: lansez torpila, las perdeaua de fum şi^o şterg. Până se trezeşte buby, îl trosnesc din altă direcţie. îl apucă damblalele, dar n-are ce face. Trosnesc legal, conform cu drepturile ţugulanului afişate în Constituţie. În plus, nu ies din frontiera morţii. Acolo, neam de neamul lui buby nu intră de bună voie. Se tem de doamna în negru, cu coasa-n mână. De altfel, o fată tare cumsecade.

Madam Velisar ne-a primit încântată. Se plictisea de una singură. Iar, cu nepotul, Iliuţă Orozan, nu putea schimba o vorbă. Era plin de circuite integrate, ploşniţe şi alte chestii. Se tehnicizase complet.

în sinea mea, o suspicionam pe bătrână că, din când în când, mai falsifica câte un document. Aşa, pentru propria plăcere. La fel cum unii hoţi, deja înstăriţi, mai ciordesc câte ceva de amorul artei.

- Unde e fermecătoarea doamnă? m-a interpelat bătrâna. Tare scumpă, mititica!

Inima mi s-a strâns uşor. Carmela era departe. Nu ştiam unde. I-am răspuns, totuşi:

- Doamnă Velisar, Carmela nu a putut veni. Regretă şi ea.

- Păcat! a oftat bătrâna. Mai aveam şi eu cu cine schimba o vorbă. Că voi sunteţi ca poştaşii: veniţi şi plecaţi.

Era o Imagine interesantă. Poştaşii. Putea 'ieşi ceva fain din idee. Am sporovăit cu bătrâna vreo oră. Ne-am cerut, apoi, scuze. Trebuia să mergem la spital, la un prieten. Doamna Velisar ne-a condus nostalgică la poartă. Bănuia că mergem la o acţiune. Fără ea. Nostalgia calului de regiment care aude sunetul goarnei.

Îl văzusem pe Bălai în multe posturi. Niciodată bolnav. Ori deprimat. Până la spital, am căutat să mi-i imaginez şi în aceste situaţii. Toate clişeele construite în mintea mea s-au evaporat în momentul întâlnirii:

- Florile, unde-s mă? nu te-a învăţat mămică-ta să duci flori la bolnavi? Că mutră voit îndurerată văd că ai arborat...

Aşa m-a luat lipoveanul. Mi-a tăiat maul. Când să spun şi eu ceva, a reluat cu vocea-i gâjâită, afectată de rană:

- Să nu-mi spui că te prăpădeai de dorul meu! Ai venit să-ţi spun ceva. Nimic pe gratis, puişor! Unde-i borţoasa cu spirtos? Flori, nu! Trăscău, nu! Ce maniere sunt astea, piciule?

Era minunat, intrasem în lumea plină de amor şi optimism. Lumea de care se înfricoşau bubulii. Ştiau ei că nu vor putea învinge niciodată speranţa în mai bine şi adevărul.

- Bălaiule, am început eu cu glas voit spăşit, ai căzut în boala posluşnicilor reconvertiţi: cum vezi un ţugurlan, cum îl culpabilizezi. Mă faci să mă simt vinovat. încep să cred că sticla aia era singura salvare a vieţii tale. Că, fără ea, o să decolezi către locul acela cu verdeaţă, de care zice taica popa.

- Te-ncearcă cel mai' sigur sentiment, piciule. Nu beau nimic - mor! Auzi? Te lasă pe tine inima să-l laşi pe nen'tu să-şi dea obştescul sfârşit în faţa ochilor tăi? Mai ales că nu moşteneşti nimic?

Soluţia era lângă mine:

- Cernescule, ai tu inima să-l laşi pe Bălai să plece?

Matrozul a ieşit fără cuvinte. Mare talent să înţelegi rapid mişcarea.

Mi-am tras un scaun lângă patul Bălaiului şi l-am întrebat din priviri dacă se putea vorbi:

- Zi-i tare, şoldovene! Pârliţii ăştia a lu' domn' profesor Astalosz n-au văzut ploşniţe decât în filme. Şi nici măcar toţi. O parte, care nu aveau merite deosebite, au ascultat numai o conferinţă despre ele. Unii se şi îndoiesc de faptul că asemenea „minuni"'există.

- Jale mare, Bălaiule! Un serviciu secret nu e mănăstire de maici. Ţara are nevoie de profesionişti. Ce naiba face Virgilică?

Bălaiul a adoptat o moacă tare scârbită:

- Pe moaş-sa pe gheaţă! Ai mai văzut tu spai să mulgă vaci? Ori să vândă elastic de chiloţi? Asta au făcut măgurenii: ferme agricole şi buticuri. Râd şi curcile de ei. Dacă se află. Ceea ce cred că se va întâmpla destul de curând. Să vezi tu reacţii la ţugulani!

-' îmi mchipui. Sute de dame care au cumpărat elastic de la buticurile conspirative vor începe să arunce priviri suspecte în oglinzi. Mii de plozi care s-au înfruptat din ciungamul securist or să-şi ia la filat babacii. Ca să nu mai vorbesc de vigilenţa ridicată a vacilor crescute în sistem: nici un taur aparţinând unui serviciu secret străin nu va rezista farmecelor joianelor măgurene. încep să mă simt mai sigur. Sistemul lucrează. Totul; e sub control: chiloţii, ciungamul şi joianele.

Bălaiul se luminase la faţă:

- Aşa, piciule! Asta analiză pe situaţie operativă. Pune degetul pe rană! Că pe hârtie are cine să-l' pună. Neştiutori de carte-s mulţi. Toţi cu funcţii barosane. Dar să-i lăsăm în bâlbâiala lor! Ia zi-i, cum te-ai'simţit în bârlogul lui buby?

- Ca-n filmele cu bandiţi. Flăcăi mari, plini de gologani, dar lipsiţi de înţelegere pentru ţugulanul român. Se joacă de-a mafioţii. Exagerează.

- I-ai pipăit bine?

- Oleacă. Pe una chiar mai îndeaproape. Apropo, ştiai că ne interceptaseră în casa ta din Paris? Că tipa pe care am pipăit-o ştia tot ce discutasem noi?

Faţa Bălaiului s-a lungit. A scos o mână de sub cearceaf şi a început să se pipăie pe faţă, pe gât, pe corp. în sfârşit, a răsuflat uşurat:

- Nu-i el! Bălaiul n-a pus ploşniţele!

Apoi s-a revoltat:

- Născătoarea mamii lor de bagabonţi! Mi-au încălcat drepturile de cetăţean francez! Mi-au interceptat convorbirile. Mi-au violat domiciliul. îi reclam!

- S'hut ,up, Bălaiule! De când te-a apucat boala lui reclam? Aveai tu sisteme mai sigure de tras linie şi de adunat.

Bălaiul s-a ridicat în capul oaselor.

- Piciule, ştii că ai dreptate? M-am molipsit de la ţugulanul băştinaş: una-două, grevă, protest plângere. Inclusiv la foruri internaţionale. De parcă ăia nu pot înghiţi halbele de Pilsen de durerea ţugulanului.

- Aşa te vreau, Bălaiule! Pe cont propriu!

- Mersi, piciule! Ai crescut. Te-ai copt la biluţă. Mă prinde mândria când te văd.

Dialogul a fost întrerupt de sosirea lui Cernescu. Plus a unei sticle. Whisky scoţian. Bălaiul s-a luminat:

- Ceaiul scoţian e salvarea mea. Cu multă gheaţă.

- Bălaiule, eşti sigur că ai voie să bei? am intervenit eu îngrijorat.

Bălaiul m-a privit lung. De parcă nu mă cunoştea.

- Domnule Varain, a început el să-mi maimuţărească stilul de vorbire, când aţi cerut ultima dată voie să faceţi ceva? Să trosniţi bubuli, de pildă? Ori să luaţi cuvântul lui nea Nelu Cotroceanu în răspăr? Sau să dezvăluiţi ţugulanului secretele cooperativei Trandafir et comp.?

Avea dreptate. Şi încă nu terminase:

- Piciule, ascultă vorba lui moş Darie din Gliboca. Singurul filozof valabil pe planetă. Bei-mori. Nu bei-tot mori. Să bem, să ştim de ce murim!

în loc de răspuns, i-am turnat o porţie generoasă de trotil.

- Gheaţă! a cerut imperativ Bălaiul. Nu-i gheaţă, nu dau bacşiş!

Cernescu a dispărut să caute gheaţă. Trebuie să existe aşa ceva în spital.

Profitând de absenţa matrozului, l-am întrebat pe Bălai de Carmela. Bălaiul a trecut la frunzărit conţinutul sertarelor de la

noptieră. Scotea tot felul de chestii: pilule, bani, chei, articole decupate din jurnale. în sfârşit, a exclamat triumfător:

- Uite-o!

O fotografie. Color. Carmela cu Ninette şi copiii. într-un parc.

- întoarce-o! a ordonat Bălaiul.

Pe spate, era scris ceva de mâna Carmelei. Ceva frumos. Ceea ce nu visam niciodată în viaţă. Eu, un spai hăituit. Câteodată hăitaş.

Dragul meu,

Aştept un copil. Va fi ca tine. Aşa simt eu. Şi va fi băiat. Nu mă lăsa singură! Sună-mă să vin acolo unde eşti tu! Numai cu tine mă simt întreagă.

Carmela

Mai să-mi dea lacrimile. Un copil! Varain să aibă un copil! Un fiu! Dumnezeule mare şi drept! Eram năucit. Poate că în adâncurile inimii mele visam tainic la un aşa eveniment. Raţional, însă era o imposibilitate. Situaţia confruntării cu bubulii nu 'permitea. Noroc de Bălai. M-a luat tare:

- Ce-i guriţă? Te-ai mămăligit? Ai căzut în putina cu vise roze? Un prunc e o lumină în casă, ai? Lumină e, nu zic ba. Da' să vezi tu scutece! Să vezi tu concerte de zi şi de noapte! Să vezi tu plantoane la pătuc! Că nu mă îndoiesc, n-o să iei doică. Prea eşti un ţugulan înapoiat.

Cernescu a sosit cu o casoletă medicală plină cu gheaţă. A făcut oficiul de ospătar, împărţind, provizia între el şi Bălai. Lipoveanu l-a îndemnat politicos:

- Dă-i şi lu' domnişoru' un gât! Trăieşte clipe măreţe, i-a promis nevastă-sa un moştenitor.

Am acceptat fără proteste un deget de whisky. Am ciocnit fără cuvinte şi am băut în tăcere. Situaţia era jenantă. Nu ştiam ce să mai spunem. Bălaiul a făcut mutarea impusă de moment:

- Gata distracţia! La muncă, fii ai Marelui Octogon! Mâna pe coase, c-a intrat buruiana până-n tinda casei!

- Ordine? l-am întrebat eu.

- Te prezinţi în munţi. La Demian şi Bătrân. îl iei şi pe Cernescu. A venit Timpul." Vom acţiona surprinzător. Cum nu se aşteaptă bubulii. " ,

- în regulă! am răspuns. Altceva?

- Dă un telefon micii doamne! Se topeşte de dorul ţugulanului. în timp ce ei testează calităţile bubulilor. Uite numărul!

- Bă-la-iu-le! am făcut eu. Nu te da mironosiţă. îţi strici stilul. Cine se prăpădea de grija lui ăla micu? Ăla care'intrase complet sub fusta nevestei? Ai?

Bălaiul a ridicat arma în semn de armistiţiu:

- Pi-ciu-le! Nen'tu ţi-a zis să papi numai o prăjitură. Da' tu ai înşfăcat întreaga cofetărie. Ţi se poate apleca. Ţugulan lacom ce eşti!

Cernescu urmărea nedumerit scena. Nu cunoştea subiectul. L-am lămurit:

- Bălaiul mă acuză că aş fi devenit muieratic. Ai mai văzut tu aşa tupeu? Dacă aş chema la Bucureşti toate damele „onorate" de Bălai, s-ar întrerupe circulaţia. Iar el dă în mine. M- a văzut mai mic.

Cernescu a rânjit complice:

- Şi dacă chemăm damele pe care le-ai „onorat" tu, ce se întâmplă?

Era o întrebare. Fără răspuns.

- Gata! a decis Bălaiul, trecem la treabă.

- Gata! am anchiesat eu şi Cernescu. Aproape în cor.

- Aşa, feciori ai Octogonului. E timpul să luăm o decizie. Bătrânul a ordonat ca unul dintre noi să iasă în lume. între ţugulani. Să le spună ce trebuie. Să le deschidă ochii şi urechile. Să le pună în mişcare creierele blocate de minciunile dictaturii. Şi de ale celor care i-au urmat. Cine iese?

- EU! Un singur glas, două voci. Eu şi Cernescu. Amândoi voiam să urcăm pe baricadă.

Bălaiul se scărpina în cap. Căuta o soluţie. A găsit-o destul de rapid:

- Să ne închipuim că suntem la alegere de Mister Univers. Hai, fiecare să-şi arate muşchii! Cernescule?

- Eu? E logic. Am şi ieşit deja. Nu deconspirăm încă unul. Am oleacă de farmec în vârful peniţei. Mi t-a lăsat cineva din vremurile de demult. Asta-i trebuie ţugulanului: săi spună cineva pe limba lui că-n el zace forţa cea mare.' Voi aveţi aer de strane//. Eu trebuie să le-o spun. O singură rugăminte: dacă bubulii mă ascund după nişte ziduri, ori mă trimit la odihnă veşnică, să aveţi grijă de fetiţa mea. Contez!

- Varain?

Am stat o clipă pe gânduri. Ce muşchi să arăt?

- Bălaiule! mă ştii, Descânt de bag bubulii-n boale. Le ridic sifilisul la cap. îi apucă vârcolacii numai la gîndul că mai exist. De puşcărie, nu se pune problema. Din aşa stabiliment, ies fluierând. Ca orice turist care a plătit cinstit nota de plată. La străbuni, nu-i rostul să mă trimită înainte de termen. Asta o ştiu şi ei.

- Ce te faci dacă ţugulanul te confundă cu nu ştiu ce mascaradă mistică? m-a întrerupt Bălaiul. Numai asta ne lipseşte din calendar: sfântul Varain.

-- Şezi ghinişor, Bălaiule! Schimb gândul ţugulanului fără să observe. Şi-i explic ce trebuie. în limba mea'. Cam deocheată, dar eficientă. Eventual, mă înfrupt şi din „cofetărie". Ai mai văzut tu sfânt să-i placă femeile?

- Văzut, dar nu spun. Nu-i cazul să ne băgăm în cele bisericeşti. Alte argumente?

- Nu-s cunoscut. Nimeni nu poate bănui ceva. Fac tot ce trebuie pe blat. Fără scandal. Fără violenţă. Fără tulburare.

- S-a notat, a spus Bălaiul. Amu, să vedeţi muşchii marelui consumator de cocârţ din Gliboca. Păi, feciori,eu sunt ceva mai bătrân ca voi. Cum sună lozinca: Tineretul - viitorul naţiunii?! Trosneala e punctul meu tare. Şi-o să cam fie trosneală. De relaţii, nu duc lipsă. Am prieteni în toate direcţiile. Şi-n ţară şi afară. Ştii că avem nevoie de aşa ceva? Ce zici 'de Bălaiul'?

Ne uitam unul la altul. Eram deja siguri că nici nu va renunţa. Nu că ar fi fost o distracţie. Riscul era mare. Cel care urma să iasă trebuia să înfrunte atacurile bubule. De orice fel. Inclusiv mortale.

- Hei! Candidaţi ai marii evadări! Care renunţă?

- Nobody, a constatat Cernescu. Fratele' lui Gheorghe Badea.

Mă aşteptam la aşa ceva. Bubulii fuseseră atât de neruşinaţi în diversiunea lor, încât ne trecuseră dincolo. Eram gata -să murim bucuroşi pentru privilegiu! de ai trage câţiva pumni în nas lui buby-boss. Datoria patriotică era pe planul doi. Nu că ne-am fi iubit ţara şi poporul. Adevărul era că noi nu corespundeam exact frumoaselor lozinci lălăite de ţâpuritorii „epocii de aur". Orgoliul nostru de profesionişti fusese adânc rănit. Nu se putea vindeca decât cu o victorie hotărâtoare împotriva lui buby boss.

Impas mare. Trei candidaţi pe un post.

- Să decidă Bătrânul! A hotărât Bălaiul. Noi trecem la analiză. Cernescule, pe baricade!

Cernescu şi-a scos alene pixul şi carnetul de note. A început:

- România, navă în derivă. Cel mai iubit dintre cârmaci zace. Dumnezeu să-i ierte! Cel mai zâmbăreţ dintre cârmaci nu s-a prins cât de albastră-i situaţia. încă zâmbeşte. Şi candidează din nou. Şi-o face cu mâna lui. Lucru manual se cheamă treaba. îl trage aţa către cel mai iubit dintre...

- Ţugulanul interesează, băiete! a intervenit Bălaiul. Cârmaciul vine şi se duce. Ţugulanu-i etern. Ca şi ţara.

- Păi, ţugulanul se pregăteşte de alegeri. Are capul cât baniţa. Poate ceva mai mare. Să intre sutele de partide şi alte alea.' Plus sloganele respective. Votaţi corcoduşul înflorit! Votaţi pirostria regală! Votaţi ciolanul! îl doare pe ţugulan cerebelul. Dar se ţine încă taré. încă speră că va descoperi deşteptul naţional care să-i rezolve dilema de bază: câte kile de fasole poate cumpăra cu banii pe care-i depusese pentru maşină. Eu nu-s deşteptul cu pricina, dar pot să-i spun exact: un tăbâltoc de vreo zece kile. Să nu spere mai mult, că face bubiţa la bilă.

- Evoluţia raportului dintre partide? a intervenit Bălaiul serios.

- Misterioasă. Mai ceva ca-n romanele lui Sue. De când Neulanderu ăla mic i-a implementat vid în buzunare, ţugulanul a devenit reticent. Şi-a început să tragă cu coada ochiului către dictatură. A uitat săracul de ce-l înjura pe nea Nicu. I-a făcut pomeni şi colive, l-a scris cântece de jale. Mă rog, pricepi matale cum devine chestia.

- Şi?

- Verdeţii s-au implementat vârtos. N-am scăpat situaţia. Bagă sigur 'oameni în Parlament. Să vezi atunci, halimai! Să vezi osăreală din toate părţile. Intră sigur. Alţii, cu cărămida-n piept, vor învăţa o lecţie amară: ţugulanu-i tip practic. Te întreabă dacă i-ai dat acoperiş, haleală şi carte. De slogane are podu'plin. Nici nu le mai înghite.

- Candidaţii? Ce şanse le dai?

- Greu de spus. Mulţi şi ăştia. Suspect de mulţi. Ai zice că cineva a pus pe careva'să candideze pentru a diviza mintea ţugulanului în cuburi.

- Cine iese?!

- Trandafirii însângeraţi. Fesene-fedesene două ciori prietene. Sângele e de la ucişii de după 22 decembrie. Ciorile, ştiţi voi...

' - S-a spart brigada trandafirului, l-a atenţionat Bălaiul.

Cernescu l-a privit o clipă cam în stilul nene de ce nu caşti ochii?Apoi a continuat:

- Domnule Ursu, să presupunem că eu şi cu Varain am jefuit o biserică. Ce aţi zice?

- Că nu-i nivelul vostru. Dacă v-ar veni aşa ceva pe chelie, v-aţi băga la banca lui buby. Dolofană, plină de mangoţi.

- Reţinut idee: Poate fi utilă, la o adică. Dar, altceva voiam să spun: Aţi văzut vreodată doi tipi care au jefuit o biserică să se dea în gît unul pe celălalt?

Era un argument serios. Am intervenit:

- Fain raţionament! Deşi n-ai urmat cursurile marelui politolog din liboca. Dar s-au scindat. Asta e calimera. Pune neuronii la muncă!

- I-am pus. în primul rând, promisiunile făcute ţugulanilor în duminica chiorilor nu s-au îndeplinit. Ţugulanul s-a trezit din drogul rozelor. A început să pună întrebări. Jenante. Foarte jenante. Cum ar fi exemplu: Bă, unde-s francii din cooperativă? Şi unde-i gestionarul, să-l întrebăm de dragoste? Aşa, la leu, să pricep şi eu. Că de vorbe boiereşti m-am săturat. Francii! Şi gestiunea, la zi!

- Interesant! a făcut gânditor Bălaiul. Nici un guvern nu vrea să prezinte gestiunea. De ce?

- Nene, să nu mă bagi la suspiciuni! a reintrat Cernescu în joc. Să nu-mi spui că domnii ăia faini, care găvăreau aşa mişto, au băgat lăbuţa în caraimanul public. C-au furgăsit fondurile alea multe. Ale pecereului şi uteceului. Ale sindicatelor şi pionerilor. Şi ale şoimilor patriei. Şi ale lui nea Nicu. Şi miliardele de dolari din bancă. Să nu-mi spui asta!

- Ba spun! l-a întrerupt Bălaiul. Bagă ştecheru-n priză, porneşte maşinuţa de gândit şi spune cum merge treaba!

- Păi, cum să meargă? Nu merge. Nu-s parale. Pe cine să dai vina? Pe opoziţie? Nu ţine. E leşinat rău. Mai ceva ca motanul Arpagic după accident. Cum se trezeşte unu!, cum îl măgureşte careva.

- Poate, pe mineri? am intervenit eu.

- Nu ţine, nene, m-a asigurat Cernescu. Ţugulanul are filme. Feciorii adâncurilor n-au venit de flori de măr. Deşi, sincer să fiu,

au cam colindat Florile dalbe, iar nea Ionică le-a dat păpică şi pătucuri. Plus un spici de zile mari. Unul destinat să întărească vigilenţa revoluţionară împotriva destabilizatorilor de neam şi ţară.

- Atunci securiştii? a intrat şi Bălaiul în rol.

- Nici ,asta nu mai ţine, domnule Ursu. ţugulanul s-a prins că flăcăii cu ochi albaştri n-au băgat degetu-n plăcintă. Că le-a fost de ajuns cotonogeala din decembrie. Prea de ajuns, chiar. Nu mai papă plăcinte. De nici un fel. Nici cu mărar nici cu trandafiri. Au prins la scăfârlie ideea de bază: Departe de lumea dezlănţuită.

- Da ; Cernescule, situaţia trandafiraşilor nu e deloc rozã.

- Aşa-i! De aceea s-au' divizat. Au ieşit pe marea scenă a ţării, înjurându-se plini de avânt revoluţionar. Sloganele le ştiţi! Un play boy bun de pus în frigare şi un criptocomunist retrograd incapabil de alte alea. Cine-l crede pe nea Ionică votează tufa. Cine-l crede pe Neuianderu votează măceşul singuratic din şanţul Modroganuiui. Una peste alta, separaţi, prind mai mulţi ţugurlani în plasă decât ar face-o împreună. Fainã strategie/nu?'

- O secundă! a sărit Bălaiul. Ai uitat înaltele porţi De colo şi de dincolo.

- Ba nu! Jocu-i făcut. Manolescu avea oarecare şanse. în această situaţie, pică şi o declaraţie publică a peuneriştilor: Vom sprijini orice contracandidat viabil'împotriva lui Ionică Tufaru. Vă daţi seama ce furtună în cancelariile înaltelor porţi? Ce calcule? Jale mare-n prăvălie! Reacţia? Sam aruncă dama de tobă: Jos Manolescu! Sus Constantinescu! Ţugulanul opozant cască ochii cât farfuriile. Cât alea mari, de borş. Cine-i ăsta bă? Că nu-l ştiu nici vecinii din bloc? L-au văzut. Şi s-au dezumflat. Şi-avea o voce, vocea lui... Şi-o figură cu care să ieşi pe stradă fără a fi confundat cu Don Quijote. Ori cu ţârcovnicu! de la Plumbuita. Trosneală mare în tabăra opoziţiei! Pentru adormire definitivă, le-a mai pus şi-un praf de monarhie. Că ţugulanu-i republican pur sânge. E drept, ţugulanul nu se întreabă de ce nea Ionică n-a făcut referendum'în problema republică ori monarhie. Dacă s-ar întreba, ar descoperi că, la o adică, stafia regală poate fi folositoare. Cam ca în cazul de faţă. Ori pentru alte chestii. Mult mai parşive.

- Deci trandafirii?! a făcut gânditor Bălaiul. Şi naţionaliştii?

- înjuraţi şi plini de jale. îi trosnesc şi trandafirii şi opoziţia. Dar ei se ţin băţoşi. Şi nu degeaba. Se tem de ei şi stânga şi dreapta. Căci, pe bune, de-ar fi lumină, ar avea cele mai mari şanse. Dar nu-i lumină. E ceaţă deasă.

- Candidatul lor?

- Funar? Fecior fain. Dar n-are şanse. Nu ştie esenţialul: politica e o mare curvăsărie. Nu contează că eşti deştept ori cinstit. Contează să ştii să învârţi moara. Să dai cu meliţa. Să faci frumos la cine trebuie, ţin să primească ceva voturi naţionaliştii. Dar alegerile nu le pupă. Trandafirii stau înfipţi în puiere şi guvernământ. Şi-n gologanii publici. Ca un blestem. Şi au o teamă de adevăr ce n-a văzut omenirea! Dacă scoţi cuvântul decembrie pe gură, se uită la tine de parcă i-ai înjura. Dacă zici ceva de gestiune, te consideră destabilizator. Dacă...

- Gata! a decis Bălaiul. Cărţi proaste pentru ţugulan. Aproape toate. Cum le facem noi?

- N-avem bani, am subliniat eu. Afară de situaţia că am primit sugestia lui Cernescu.

- Puşculiţa lui buby? a întrebat Bălaiul. Nu cred că ţine: Nici măcar Cremene n-ar aproba să ne înfruptăm din mangoţii lui buby. Nu că ar fi imoral. Dar ne-ar costa cam scump. Buby ştie să-şi păzească averuşa. Cu ghearele şi cu dinţii. N-avem forţe de aşa trosneală.

Atunci mi-a venit ideea. Una luminoasă. De o mie de waţi.

- Bălaiule, ce-ai zice să plouă cu marafeţi peste România? Să nu-mi spui c-ai vorbit cu Moş Mie?! Că, în loc de ploaie, o să pun în căruţă tezaurul unchiului Sam. Ori altele, cam de acelaşi fel.

- Dacă-i să plouă, măcar să plouă internaţional. Cu dolărei. Cu mărioare, nemţeşti. Cu zloţi. Cu franci. Cu lire. Cu...

- Stop, guriţă! Nu te ambala! Noi suntem spai. Nu ciorditori. Poza nu intră în cadru. Nici în cele mai adânci vise. Varain, pe post de ajutor al moşului cu ploaia, aruncând gologani cu] lopata, nu ţine! Noi trebuie să facem cărţi cinstite...

- Cu cine Bălaiule? Cu ăştia? Joacă ei cinstit? Mama lor de cartofori!

- Piciule, dacă intrăm pe terenul lor şi luptăm cu armele lor, ne fac zob. Şi-i păcat. Nu de noi. Aşa poame se vor mai naşte-n România. De ţugulan. E sufocat de minciună. îl termină în doi-trei ani. Cernescule, tu ce cărţi ai?

- Tradiţionale, pentru neamul meu. Full de aşi cu popi în coadă. Ca să fiu sincer, mai am şi un as în mânecă. Nu se ştie cum devine situaţia.

- Adică şi tu vrei să joci parşiv?

- Funcţie de împrejurări. Noi suntem spai, nu moralişti. De , morală se ocupă alţii. Sau altele. Care nu,mai au slăbiciuni. Nu, că n-ar vrea. Dar nu se mai poate. . Bălaiul a devenit serios:

- Ascultaţi, feciori ai Marelui Octogon! Dacă jucaţi aşa, poate ieşi tro'snească mare. Eu zic că e bine să dai drumul la oxigen, să trezeşti naţiunea sufocată. Dar ce va face ţugulanul căruia îi dăm oxigenul'? Ştiţi ce reacţii are trezitul de morţi?

Pricepusem. Bălaiul se temea de reacţii violente, i-am servit-o:

- Marele trosnitor din Gliboca, adeptul „clarinetului" şi bazookii, ^s-a convertit la legea lui Varain. Fără sânge, fără { violenţă! îmi placi! Ce-ar fi să ieşi în Piaţa Universităţii? Să expui legile lui Varain? Iar eu, să fiu în mulţime, să mă prăpădesc de râs. Şi să-ţi pun anumite întrebări clarificatoare. Ca de exemplu, despre anumite cadouri folositoare pe care le-ai făcut bubulilor în viaţa ta de octogonar.

Bălaiul era serios:

- Piciule, dacă iese vânzoleală, ne ocupă şi mai rău. Inclusiv militar. Şi ne impun un regim de-or să plece ţugulanii din ţară ca lăieţii. Cu bocceaua în spate şi cu lacrimile pe obraz.

Am devenit şi eu serios:

- Bălaiule, n-am spus nimic, dar aşa am gândit eu. Adevărul trebuie servit pe bucăţele. Să nu se înece ţugulanul. Consumul de adevăr nu-i poate strica. Numai că trebuie să-l pape cu linguriţa. Nu cu polonicul. în doze întăritoare. Nu năucitoare. Ascultaţi voi la mine! Va fi singura revoluţie neviolentă din istoria omenirii. Fără arme, fără oameni în s'tradă, fără lozinci, fără spicuri pline de avânt dar minate de dezinformare. Paşnic, pe cale legală. Nimic în afara legii! Singura dictatură pe care o doresc: dictatura legii. Cu legea în mână, vom scăpa de bubuli!

- Frumos, spus piciule! Practica va arăta dacă ai dreptate.

Atunci a căzut pe creştetul meu ideea. Una deşteaptă. Am izbucnit:

- Bălaiule, de ce unu? De ce nu trei? Toţi, adică?

Cernescu a reacţionat rapid.

- Asta era! Trei! Cu trei metode diferite de acţiune! Cum sar bubulii, cum îi miruim. Fiecare cu ce poate. Cum scade avântul, cum punem mâna pe sape. Ori pe greble. Că o să fie ceva gunoi de curăţat.

Bălaiul tăcea. Era o problemă grea. Şi absolut nouă. De mai bine de o sută de ani, oamenii Octogonului un ieşiseră în lume. Se aprobase scoaterea unuia dintre noi. De probă. Acum ceream trei. Bălaiul ezita.

Am pledat:

- Bălaiule, toţi şi-au schimbat tactica. Au scos oameni în lume. Bush şi Şevarnadze au fost din breaslă.

- Vrei să intri în politică, piciule?

- Nu, Bălaiule. Am muri de urât şi plictiseală. Nu-i genul nostru. Are cine face politică. Inclusiv pe cea bună. Nu de trei parale. Noi putem face altceva. Să scriem, să facem afaceri, să...

Bălaiul s-a înveselit:

- Piciule, piciule! Vrei să-i umfli lui Virgilică joianele? Ori buticurile? Ori alte năzdrăvănii pe care le-a pus la cale mintea-i călită la flacăra lui nea Fane Gheorghiu, ideologul? Lasă-l dom'le să facă şi el un ban. Dacă atâta îl duce inima şi capul.

- Nu, Bălaiule. Ce-i al lui Virgilică e pus deoparte. Sau, după gratii. Cine ştie? Nu mă interesează personajul. E treaba justiţiei să-i lămurească situaţia. Nu a mea. Eu am alte gânduri. Ţi le'spun eu altă dată. Nu de'alta, dar s-a cam terminat trotilul.

Ne-am despărţit de Bălai în cameră şi am ieşit pe furiş din spital. Cam exagerasem cu vizita.

Pe drum către casa doamnei Velisar, ne-am oprit la Palatul Telefoanelor. Aşteptam nerăbdător legătura cu Stockholmul. Cernescu zâmbea pe sub mustaţă. În sfârşit, operatoare a anunţat: Stockholm, cabina 9. Am înşfăcat receptorul:

- Alo! Sunt Petre!

- Petre?! O clipă! Era Ninette.

în sfârşit, Carmela. Cu glasul înecat în lacrimi:

- Eşti viu, dragul meu?

- Foarte viu. Şi foarte fericit. Vom avea un copil cum n-a mai existat altul!

- Ce să fac?

- Vino în ţară! Pleacă cu avionul la Atena! Faci în aşa fel încât vineri, 28 august, să fii în Atena. Ne întâlnim în hol la hotelul Metropolis. Dacă vii mai devreme, aşteaptă acolo! Vin să te iau.

- Am înţeles! a făcut ea ca un subordonat conştiincios. Te iubesc!

- Şi eu. Pa!

- N-am lungit convorbirea. Era bine să ne ţinem departe de orice posibil rateu. Am plecat cu Cernescu către madam Velisar.

- Cum mai merge cu diversiunea pe tema minorităţilor? l-am întrebat eu.

- Relativ, a răspuns Cernescu. Câţiva revizionişti unguri fac valuri. în rest, linişte. O gaşcă de kaghebişti notorii au încercat o diversiune antievreiască. Una cam de tipul acţiunii Zvastica. O ştii?

- Da. în Germania anului 1959. Chiar de Crăciun. Tot KGB - ul. Tot cu ajutorul unor băştinaşi. Au plătii nemţii cât n-a făcut. Până ce s-au prins că aşa zişii fascişti germani erau nişte agenţi ai frăţiorului ivan.

- Ei, bine, la noi n-a ţinut. Câţiva ţugulani mai aprinşi au căzut în capcană. Câţiva activişti cu trecutul cam mânjit, vopsiţi fulgerător în culorile'democraţiei, s-au pretat la josnicii. Au susţinut că la noi au apărut manifestări de antisemitism. Cântau şi ei o arie ce le-o puseseră în guşiţă anumiţi domni. Reacţia ţugulaniior a fost promptă şi la obiect: n-am a'uzit în viaţa mea atâtea „urări tradiţionale" la adresa ţâpuritorilor.

- Mda, am făcut eu. Acuzaţia de antisemitism e o diversiune frecvent, folosită. Atât' de frecvent. încât s-a demonetizat. La drept vorbind, Sem, mezinul coanei Eva şi al moşului Adam, a avut mulţi urmaşi. Era şi normal să se păruiască între ei. Ca neamurile. Ce rost ar avea să ne băgăm noi în gâlceava lor? Ei se ceartă, ei se împacă. Ai tu ceva cu Iţic? Ori cu Mahomed?

- Eu, boierule? Păi eu am crescut între ovrei. Am mers cu ei la şcoală. Ne-am cotonogit la fotbal. Am mâncat şi din pasca lor. Aia în formă de turtă cu găurele. Mă minţeau unii că-i păcat să papi aşa ceva. Că-i făcută cu sânge de'creştin. Sau chiar cu sângele lui Cristos. Era cu apă. Fără drojdie. Nimic mai mult.

- Avantajul nostru, Cernescule. Ştim că antievreismul şi antisemitismul sunt diversiuni. Bune la multe lucruri. Şi eu am trăit împreună cu ovreii. în mahala, în Paşcani. înţelepţi, majoritatea. Nu excesiv de inteligenţi, cum e legenda. înţelepţi.

Reţinuţi. Uneori, şireţi, inofensivi, în aparenţă. Au răzbit cu înţelepciunea.

' - Când îţi spuneam eu, m-a întrerupt Cernescu.

- Ce-mi spuneai?

- Ai uitat? Când ai venit ca un conspirator la Constanţa? Să mă bagi la cârcă? Nu-ţi spuneam eu că vărul Iţic e demn de urmat în multe privinţe? Uite la ei! Două mii de'ani şi-au dus patria în vise şi-n suflet. N-au părăsit-o o clipă. Cum a apărut momentul favorabil, pac! Patrie! Ce zici? Minune, nu? Asta trebuie să-i învăţăm noi pe ţugulani: să-şi ţină patria în suflet şi sânge, în vise şi speranţe! să nu se mai mănânce între ei. Să fie uniţi şi înţelepţi. Că deştepţi sunt. Poate chiar mai deştepţi decât mulţi alţii de pe această planetă.

- Crezi că te lasă bubulii să-l educi pe ţugulan? Să-l anunţi că-i printre cele mai inteligente exemplare de pe planetă?

- Trebuie să mă lase! N-au încotro. Sunt cam înghesuiţi. S-au cam ridicat mulţi împotriva lor.

- Şi cum ai vrea tu să începi?

- Boierule, eu ştiu cum să încep. Ţugulanu-i ca un copil: nu înghite hapuri amare. Le învelesc în dulceaţă şi i le servesc. Treptat, reduc dulceaţa şi-i dau numai hapuri: Adevăr, Speranţă, Credinţă.

- Crezi că ţine?

- Trebuie să ţină! Dacă nu ţine, ne dă tanti Europa de suflet. La boşimani. Ori' la alte asemenea neamuri. Că suntem cam bramburiţi. Ne-am cam pierdut Credinţa. Lăsăm toţi maidanezii să ne înjure de mamă. De patrie. De 'martirii noştri. Uite, nişte maidanezi din seria bubulă au scris că Mihai Viteazul era paranoic. Că Măria Sa, Ştefan cel Mare şi Sfânt, avea slăbiciuni la muieri. De parcă creştineşte ar fi fost să-i fi plăcut bărbaţii! înţelegi? Iar reacţia ţugulanului a fost foarte anemică. De parcă era vorba de istoria patagonezilor, nu a lor.

- Trist! am confirmat eu. în timp ce alte popoare, ovreii în primul rând, îşi sacralizează istoria naţională, noi ne batem joc de ea. Şi asta în ciuda faptului că avem cu ce ne mândri. în orice stat cu un popor demn, afirmaţiile jignitoare la adresa eroilor neamului se pedepsesc prompt:'îi tăvălesc pe maidanezi prin păcură şi fulgi de găină, apoi îi poartă printre oameni. Şi-i pun să strige: Cine-o mai face ca mine, tot ca mine să păţească! Aşa se reeducă maidanezii.

Cernescu a zâmbit poznaş:

- E o idee, boierule! Una de care uitasem. Deşi maestrul Mark Twain a descris-o cu lux de amănunte. Maidanezii sunt laşi. E destul să-l pavoazezi pe unul singur în Satana, ca toţi să pună boticul pe labe.

- Deci, diversiunea minorităţilor naţionale nu ţine?

- N-am spus că nu ţine, a protestat Cernescu. Am precizat că numai revizionştii unguri ridică unele probleme. Nu prea mari. Că nu sunt mulţi. Majoritatea maghiarilor din ţară s-au săturat de manipulare.'Vor să fie lăsaţi în pace. Să facă după capul lor. Secuii chiar au încercat să iasă de sub tutelă. Numai că a sărit teroristul ăla deghizat de popă, Laslo Tokes, şi i-a îmbrobodit. Am fost cu o^grupă de jurnalişti în Covasna şi Harghita. Mare diversiune. îţi dau eu da’te dacă te interesează. Multe. Absolut verificate. Unele dureroase. Cum ar fi, de pildă, desfacerea unor căsătorii mixte pe motiv că soţu-i valah.

N-am apucat să mai replic ceva. Am intrat în curtea doamnei Velisar. Trebuia să ne purtăm ca nişte musafiri onorabili. Nu că bătrâna n-ar fi ştiut ce poame eram noi. Dar, erau şi băieţi salon. Şi trebuia s-o dovedim. Toată seara am discutat baliverne. Şi am ascultat atenţi amintirile doamnei Velisar. Aveai ce învăţa din ele. Ce mai roman de spionaj ar fi ieşit! Numai că bătrâna'nu dorea deloc să devină cunoscută. Asta ne precizase încă de la prima noastră descindere.

Abia către miezul nopţii, am putut să-i şoptesc lui Cernescu:

- Pe 28, trebuie să fim la Atena. Soseşte Carmela. Apoi, trebuie să plecăm în munţi. Ai alt plan?

- Deloc, boierule. Bănuiam că începe marea trosneală, aşa că m-am privatizat. Am scos şi o carte. A doua e pe ţeavă. Bănuieşti despre ce e vorba?

- Să nu-mi spui că...

- Ba chiar asta! Istoria unui ţugulan pe nume Varain. Un sârmar prăpădit, din târgul Paşcanilor. Ajuns vedetă numai pentru că a pus piper în sarmalele bubulilor din -Malta. O să-ţi placă. Garantez!

- Ai folosit, deci, înregistrările!

- Mai întrebi? Mi-a plăcut mult chestia cu bordelul. Mă îndoiesc că o să-i placă şi Carmelei. Noroc că o public în română.

- Nume reale? Ieşim cu tot, cu fanfară?

- Parcă în hârjoneala asta mai ştii cum te cheamă? Ori cum mă cheamă pe mine? Nişte nume, acolo. Faine. Să facă buby băşici la tălpi căutându-vă. Că pe mine nu mă mai caută. Mă ştie, mama lui de mangosit! O pica el odată la potcovit. Am nişte caiele de doisprezece. Pe toate i le bat în copite.

LA BUZUKI, În ATENA.

Pe 27 august 1992, l-am luat pe Cernescu de la domiciliu. Cu o maşină împrumutată de la băieţii noştri. Un Mercedes cu număr nemţesc. Impunea.

- Gata ţugulanule? l-am incitat eu.

- Gata'Unul ca mine lipsea din Atena Atenţie palicari! Vine Cernescu.

Am ieşit tăcuţi din Bucureşti. Pe mine mă frământau nişte gânduri. Cernescu picotea. Nu era un campion potrivit pentru drum lung.

- Ce-i matrozule? Dormi în post? Te-a obosit vreo paracudistă?

- Mda, a mârâit el. Erik, nemţoaica mea. N-o dau pe o mie de tinere.

- Tragi tare?

- Foarte. Pregătesc Fulgerul albastru. Torpilă anti-kaghebistă. Cum citeşte un şobolan de-al lor un rând, cum crapă. N-a văzut Parisul ce va citi Bucureştiul.

- Crezi că-i sănătos? în conjunctura dubioasă în care ne aflăm?

- Sănătos? a făcut matrozul. Dar, suntem noi oameni sănătoşi? Tu nu vezi ce e în jur? N-a ţinut trosneala directă, au trecut la război psihologic. Geme ţara. Şi ţugulanul.

- Matroz, eşti în pasă proastă! Ceva te-a supărat.

- Pasă proastă? Eu care fac în fiecare zi câte o cură de râs? Nu intră la măsură? Gândesc. Asta e durerea: gândesc. Fericiţi cei săraci cu duhul. Că a lor e Africa de Sud, Venezuela, Germania, SUA. Sau mai ştiu eu ce alte state în care ţugulanul e îndemnat cu insistenţă să se cărăbănească. Şi nu singur. Cu tot familionul.

- Parşiv lucrat! am apreciat eu. Golesc ţara de români, o populez cu alte alea şi-o declar stat multinaţional.

- Parşiv? a mârâit Cernescu. Diabolic!'îi spun de zece ori pe zi ţugulanului tot felul de chestii nasoale. Ca de exemplu, că

abia peste vreo zece ani va ajunge la nivelul de trai din timpul dictaturii. Că abia peste douăzeci de ani îşi va permite să-şi ducă plozii la mare. Sau la munte. Şi aşa mai departe. Ce face ţugulanul?

- Se descurajează! îşi pierde încrederea şi speranţa. Cugetă. Şi se hotărăşte să plece în altă parte. Unde poate şi el trăi câţiva ani ca lumea.

- Şi asta nu-i tot, a replicat Cernescu trezit de-a binelea. Buby mai fabrică nişte muhaiele sectante, care vin şi-i toarnă ţugulanului gogoşi. Vai ţie, ţugulane! miorlăie muhaiaua. Vremea de pe urmă! Vine' judecata de apoi! O să plouă cu smoală, pucioasă şi alte marafeturi. Pocăieşte-te, nenorocitule, cât mai ai timp!

- Diabolic, într-adevăr, am agreat eu. Profeţiile negre demobilizează teribil. Distrug speranţa. Distrug munca de perspectivă îndelungată. îl fac pe ţugulan să trăiască de azi pe mâine. Aşa-i războiul psihologic. Ne-au luat de ţintă şi ne toacă Mărunt. Ca pe carnea de caltaboşi.

- Război pe bune, a continuat Cernescu. Să omoare tot ce e omenesc şi înalt în ţugulan. Să-i dezvolte cele mai primitive instincte. îl droghează din toate părţile: care cu pileală^ care cu reviste porno, care cu filme ori scrieri sângeroase, îi distrug omenescul. îl aduc în situaţia de a acţiona ca în filmele alea porno. Ori în alea cu crime.

- Vor să ne transforme într-o naţiune de hoţi, violatori, asasini, mitomani. Elogiul viciului, asta fac tipii. Trăiască viciul! Jos orice urmă de morală! Şi-o fac diabolic de inteligent. Prin presă, prin modă, prin muzică, prin filme. Trag în ţugulan ca în sacul cu fasole. Iar el, nepricopsitul, pune mâna pe cuţit ori dă cu cracii-n sus prima babă care-i pică-n cale. Mizerie mare! Şi pe faţă. Chiar sub ochii celor care ar trebui s-o oprească.

- Ăsta-i visul lui buby. Să facă din ţugulan un troglodit. Căci se teme de ţugulanul deştept, integru şi şcolit. Uite, de ani de zile, cultivă ideea neputinţei. A lipsei de mijloace a ţugulanului pentru a face ceva bun. 'Ceva deştept, de să sperie planeta. Diversiunea a prins. în ciuda faptului că ţugulanului îi bubuie tărtăcuţa. E capabil să facă şi bomba atomică pe cale artizanală. Ca să nu mai spun de alte chestii mai mărunte.

Vama din Giurgiu ne-a întâmpinat gălăgioasă. Foarte pestriţă. Turişti cu desagi cam suspecţi. Ruşi slăbănogi şi rusoaice late-n

şolduri târând „gentuţe" în care încăpuse câte jumătate de magazin. Ţigani iuţi, fraierind la alba-neagra turiştii români şi străini. Absolut nediscriminatoriu. Vameşi şi grăniceri asudaţi şi disperaţi. Vacarm ca în târgul de vite. Urlete de protesi la adresa vameşilor. Autobuze întregi cu marfă care ar fi pus în dilemă pe cel mai mare bişniţar: rulmenţi, pahare, porţelanuri, pompe, piese auto...

Graţie lui Cernescu, om cu pile-n graniţă, am reuşit să trecem ceva mai rapid. Nici nu aveau ce să vadă la noi. Turişti puri. Suspect de lipsiţi de bagaje. Le-am spus vameşilor cinstit: mergem după o damă. Ce-orfi crezut, nu ne interesa.

Ieşind din Ruse, am reluat conversaţia:

- Aşa, matroz? Se dă buby boy la morala ţugulanului, ai ?

- Moaş-ta! a reacţionat Cernescu. Parcă tu nu ştii? Tot tacâmul. E cazul să le punem piedică. Una de aia, ţărănească, ca la trântă.

- Ce vrei să faci? m-am interesat eu înveselit. Să ţii predici de morală prin cârciumi? Te snopesc sugativele băştinaşe. Să scoţi o revistă cu titlul de-o şchioapă: Morala anti-bubulă? Noi suntem spai,^matrozule. îi radem cu informaţii. Ocazional, şi cu alte metode. în rest, lasă preoţii să-şi facă meseria.

- Ha! Preoţii? Păi matale, boierule, n-ai fost de mult pe acilea. Nu ştii c-au reuşit să atragă şi feţe bisericeşti în cloacă. Unde ai mai văzut tu preot patron de cârciumă? Sau protestatar în piaţa publică? Sau dosnic dezvăluit cu răcnete prin gazete? Sau ciorditor din avutul aproapelui? Cum sună porunca? Iubeşte averea aproapelui ca şi cum ar fi a ta? Aia e! Au reuşit să corupă şi-n rândul lor. Şi trâmbiţează orice caz reuşit de-ţi sparg urechile. Să afle ţugulanul că taica popa nu e cum îl credea el. Căci asta înţelege ţugulanul. Mari hoţi, bubulii ăştia!

- Nu ei, Cernescule. Psihologii lor. Ăia care studiază fiecare naţiune în parte. Care îi găseşte slăbiciunile. Care aleg mijloacele de'lovire. Pe ăia, de-am pune mâna! Pe psihologii lor.

Ajuns aici cu raţionamentul, m-am luminat. Cernescu mă privea nedumerit:

- Ce-i fecior? Ţi-a picat o plăcintă-n poale? Ori ai visat c-ai câştigat la loto? N-ai faţă de aşa ceva.

- Nu matroz. Mi-a strălucit ideea. Una la care trebuia să ne fi gândit de mult.

Cernescu mă privea întrebător. Am continuat:

- Ia zi tu, amice, ce carte ştie buby boss? Ai? Unii - finanţe. Să ştie să învârtească francii. Alţii politică - să ştie să garnisească spiciuri. Cam câţi crezi că ştiu psihologie? Ori parapsihologie?

Cernescu a prins ideea din zbor. Ca un ogar, osul.

- Asta idee ţeapănă! De la bubuli ţi se trage. Că te-au altoit. Aşa e ţugulanul'. Nu se trezeşte la realitate până nu-l altoieşte careva. Ori până nu îl lasă în pielea goală. Mai devreme e visător. Crede în bancul ăla, că s-a născut poet.

îl ascultam zâmbind. Avea oleacă de dreptate.

- Cernescule, aia e! Cum terminăm trebuşoara din ţară, cum plecăm după psihologii lui buby. Pe toţi îi jugănim. Unul nu scapă!

- Măiculiţa lor de excroci! Asta şi merită. Că exploatează tot. Inclusiv sentimentele pruncilor. Le bagă pe gât tot felul de alea. Şi ăla micu începe să miorlăie: Ia-mi tăticule. Ce să facă ţugulanul?

- Fii ştiinţific, ţărane! l-am avertizat eu. Stimularea \ consumurilor inutile ori nocive se numeşte şmecherie. îi bagă vântu-n buzunarul ţugulanului. Am o carte pe această temă. Una scrisă de un englez deştept. Deşteptat, mai bine zis. Ca să nu crezi că suntem singurii fraieri. Ţi-o dau să te documentezi. Poate o publici. Să trezeşti ţugulanul. Să nu se mai îndoape cu whisky din petrol, cu ţigări din iarbă de mare, cu mărfuri fabricate pe timpul bunică-şi.

"Ne-am înfipt pe autostrada Sofiei. Aşa făcusem traseul Ruse-Sofia-Salonic-Atena. Aveam de rezolvat nişte trebuşoare în Sofia şi Salonic. Unele de alea, despre care nu se vorbeşte nici măcar cu ochii închişi şi pe înnoptat. Am tras cu coada ochiului către interlocutorul meu. Cernescu aţipise. L-am lăsat să doarmă. Era în mod vădit obosit. Lucra nopţile.^Scria istoria Octogonului. Şi ideologia dacă, secretul vieţii sale. Ăsta îi era gândul: neamul dacilor avea nevoie de propria ideologie, pentru a ieşi din mlaştina decăderii.

La periferiile Sofiei, l-am trezit:

- Sus, ţărane! Te-a luat tac-tu la târg şi tu dormi? Nu vrei să vezi minunile oraşului?

Cernescu s-a frecat somnoros la ochi:

- Varaine, Varaine, meştere Varaine... Stomăcelu-mi plânge...

Foamea începuse să mă încerce şi pe mine. Am oprit la un restaurant, comandând un prânz solid. Până la Salonic, nu

aveam de gând să opresc. O zvârlugă de fată, construită ca la mama ei, s-a şi lipit de masa noastră:

- Deutsch?

Văzuse maşina cu care sosisem. Ne considera nemţi. Bine organizate discipolele Mariei Magdalena. Cernescu a mormăit cu gura plină:

- Nein! Wir sind Zigeuner. Adică, nu suntem nemţi, ci ţigani.

- Ales gute! a făcut tipa foarte bucuroasă, începând să ciripească ceva în dialectul ţiganilor.

Cernescu a înghiţit cu greu şi s-a întors către mine:

- Vezi, boierule, primii internaţionalişti? Uite la ea ce faţă de halitoare de mangoţi are!

Tipa s-a orientat cu viteză, răspunzând într-o românească destul de corectă:

- Chiar asta pap eu: dolari. Vă deranjează?

Ne deranja. Aveam alte planuri. Dar nici nu voiam un conflict. I-am întins zece dolari, spunându-i că suntem în grabă. Tipa m-a asigurat că, pentru aşa bancnotă, era gata să-mi servească una mică şi rapidă. Am rugat-o să plece, să ne lase să mâncăm.

Am mâncat în tăcere. Cernescu era încruntat. Iar îl frământau gânduri negre. La ţigară, i-a dat drumul:

-Ne-am vândut fetele şi femeile. Au umplut Istanbulul. Ne-am vândut pruncii. Au umplut lumea. Câţi dintre ei vor avea o soartă omenească? Ce scopuri reale au cei care i-au înfiat? Ce mai avem de vândut, Varaine?

- Pământul, ţărane. Căci asta vor acum: pământul nostru. S-au prins că ne ţinem strâns la pieptul lui. Vor să ni-l ia. Să-l cumpere, cică. în sărăcia în care se zbate ţugulanul, îl vor lua cu câţiva dolari. Exact cum au luat yankeii pământurile pieilor roşii.

- Măiculiţa mamii lor de ticăloşi! a înjurat Cernescu. Au planificat totul. Numai numele ţugulanului care va pleca ultimul din ţară, stingând lumina, nu l-au stabilit încă. Până când răbdăm, boierule? Că-mi vine să pun mâna pe par. Să le implementez nişte slogane băştinaşe, de să le ţină minte şi-n mormânt.

- Şăzi ghinişor, răzvrătitule! Anumiţi adversari nu se anihilează cu parul. Avem informaţii, avem putere. Mafia internă, fiica preferată a bubulilor, de'asta se teme: de noi şi informaţiile noastre. începem trosneala. Chiar în toamna asta. La început mai piano, să nu se sperie ţugulanul. Apoi, tot mai

bărbăteşte. Să nu mai ştie buby pe unde să-şi scoată cămaşa. Ori izmenele. Avem copii, ştim pentru cine luptăm!

- Tu, copii? m-a privit Cernescu contrariat.

- Eu! am spus băţos. Oleacă cam prea mândru. Căci de asta îmi aduc nevasta'. Să nască în ţară. La poalele munţilor noştri. Va fi băiat. Şi-o să-l botez de'trei ori, în trei locuri: la Putna, la Ţebea şi la Dealu. Să-i zică Varain Românul. Să terminăm o'dată cu cretinităţile lui nea Nicu!

- Care, mă? a sărit Cernescu.

- Alea cu provinciile. Că unii sunt mai români decât alţii.

- Mda, a făcut gânditor Cernescu. Mare dobitocie! Putea să ne ducă la dezbinare. De când jinduieşte KGB -ul la aşa rezultat! Câţi kaghebişti au lucrat la planul numit Moldova lui Ştefan? Ştii planul? Să ne separe din nou în provincii. Iar unii de pe aici le-au cam făcut jocul. Din prostie şi îngâmfare. Unii din interes. Căci şi ivan plăteşte bine anumite servicii.

Am plecat în viteză către Salonic. Şofam şi gândeam. Lupta se ascuţise. Trebuia să ieşim la asalt.

Salonicul ne-a întâmpinat curat şi vesel. Aşa mi se părea mie. Casele albe, cu acoperişuri roşii îmi aduceau aminte de ceva. De prima mea misiune în exterior. De Iorgos, omul nostru din Salonic. De nişte seri minunate, în care ascultam cântecele Nanei Mouskouri. De nişte scrieri vechi, pe care le dusesem în ţară. Le ceruse Bătrânul şi Iorgos le procurase. Pe bani grei. Meritau, însă.

Iorgos era macedonean. Uşor elenizat. La străfunduri, rămăsese român. Cânta teribil. Cânta din carnea sa. Gândind la Iorgos, am început să fredonez melodia sa:

Mai purtăm o stea în suflet,

Mai avem un zeu în nume...

- Ce-i, boierule? m-a întrerupt Cernescu. Te pregăteşti de buzuki?

- Nu, matrozule. Mi-am adus aminte de-ai noştri. De românii din Grecia. Sunt mulţi. Tare mulţi. Nimeni nu-i recunoaşte de minoritari. Numai pe noi ne şantajează cu problema asta. De ce om fi noi ciuca bătăilor în această lume?

- Noi? a făcut Cernescu agresiv. Pentru că suntem excesiv de toleranţi. Şi pentru că nu avem lideri legaţi de neam.

- Nici nea Nicu?

- Nea Nicu începuse bine. Dar a dat în boală grea. A înlocuit cultul patriei şi al neamului cu alte bazaconii. A îndrăznit să se asemene cu martirii noştri, deja intraţi în istorie. A îndrăznit să se creadă un fel de zeu. Un personaj cu valabilitate milenară. Bubulii i-au băgat prostia asta în cap. Şi l-au distrus. L-au rupt de neam. L-au urcat pe culmile minciunii şi dezinformării. Să nu mai audă ţipetele ţugulanilor condamnaţi pentru că luaseră un pumn de grâu de la colhoz. Atât! Un pumn de grâu pentru o colivă şi te băga la ocnă. în timp ce burghezia proletară fura cu vagonul. Şi risipea cu trenul.

Ori de câte ori îl ascultam pe Cernescu mă simţeam cam prost. Rămăsese ţăran. Punea punctele pe I ţărăneşte: foarte concret şi foarte exact.

-Ai rămas ţăran, Cernescule, am făcut eu gânditor.

- Şi? Crezi'că-i rău? De-am umple Parlamentul cu ţărani, treburile ar începe să meargă. Bine de tot. Auzi? Noi ce-am făcut? Vine un tip care nu ştie să deosebească sapa de greblă, care n-a plantat în viaţa lui un pom şi miorlăie: Fraţi ţărani, votaţi-mă pe mine că vă'aduc raiul!

Am izbucnit în râs. Imaginea prezentată de Cernescu era atât de sugestivă, încât o vedeam aievea.

- Şi nu le-au adus raiul?

- Ba da, a precizat matrozul. Au început cu ţoalele. în rai nu poţi intra decât gol-goluţ. Au trecut cu osârdie la despuierea ţugulanului. în rai nu poţi intra dacă te-nfrupţi din fructul cunoaşterii. Ca atare, s-a trecut la dezalfabetizare. Frunza de viţă şi tâmpenia crasă - viitorul ţugulanului băştinaş.

' - Faci nişte analize, măi Cernescule...

- Eu, analize? Nu, boierule! Eu trăiesc. Toate astea le trăiesc. Alături de ţugulan. Simt cum se adună amaru-n mine. Şi-o să-l trăsnesc pe buby pentru toate măgăriile astea. Atunci când o să vă lase pe voi inima să daţi semnalul.

Asta aşteptam şi eu: semnalul. Nimeni nu putea acţiona de capul său. în timp ce şofam şi filozofam, am simţit pericolul. Brusc, îngerul meu păzitor a strigat: Opreşte! Am oprit şi am ascultat. Cernescu înţelesese că se întâmplă ceva neobişnuit. N-a scos o vorbă. Eram între Aiginion şi Katerini, în drum spre Larrissa. Şoseaua era absolut goală pe cel puţin trei sute de metri în faţa noastră. Din spate, venea un TIR. Atât. Iar îngerul

meu păzitor semnala insistent: Pericol! M-am relaxat, am tras aer în piept şi i-am comunicat matrozului:

- Facem pauză!

- Simţi ceva, nu-i aşa? Şi eu simt. Chiar în faţă.

Camionul ne-a depăşit, urmat în mare viteză'de o dubiţă şi un autoturism cu rulotă. Vară. Turism. Totul ar fi părut normal. Dacă n-ar fi fost semnalul.

Am coborât din maşină. Mi-am întins muşchii şi am dat să sar peste balustrada autostrăzii. O formidabilă explozie zguduia pământul. Aerul vibra de suflul exploziei. în faţă, la mai puţin de un kilometru, camionul zbura prin aer, ca o jucărie. Rupt în două. Iar cele două maşini care îi urmaseră zăceau aruncate în balustradă.

Am sărit la volan, urlând la Cernescu:

- Hai, bărbate, c-au ieşit bandiţii la drumul mare!

Am ţâşnit către locul catastrofei'. Un singur gând mă domina:

- Cum aia măsii, am scrâşnit eu către Cernescu, află ăştia?

Ăştia erau bubulii. Contactul din Salonic nu durase decât un minut. îl sunasem pe Iorgos, îi transmisesem parola, primisem răspunsul. în continuare, îi cerusem codificat să trimită un curier. Atât.

- Poate că au aflat din ţară, a răspuns matrozul. Or fi fost cu ochii pe noi.

Posibil. Urât lucru să-ţi vinzi compatrioţii. Căci, nu mă îndoiam, bubulii nu puteau intercepta pe cont propriu convorbiri din România.

Am ajuns la locul exploziei, am sărit din maşină, ordonându-i lui Cernescu:

- Ochii cât sarmaua! Către dreapta! Acolo sunt ascunse jigodiile care au detonat încărcătura.

119

M-am repezit la resturile fumegânde ale camionului. Odată cu mine s-a apropiat de epavă şoferul dubiţei. Din rulota celuilalt autoturism coborâse o ţaţă grasă. Urla isteric. Era, deci, întreagă. Am tras cu disperare de portiera blocată, după care se auzeau gemete. Nu se deschidea. Am sărit pe botul camionului, să intru prin parbriz. Prin ceea ce fusese parbriz. Atunci a început să latre mitraliera. Gloanţele loveau ca grindina în tabla capotei. M-am aruncat în cabină,'lângă şoferul rănit. Nu vedeam

nimic clar. Nici nu auzeam decât urletele grăsanei. Se înteţiseră. Am raţionat fulgerător: Cernescu nu are nici o armă...

N-am apucat să mai spun nimic. într-o miime de secundă m-am gândit la Dumnezeul strămoşilor noştri. Şi Forţa rece a apărut. Cobora din Cer. La fel ca prima oară. Era atâta energie condensată, încât o simţeam fizic. La fel ca în Malta, în noaptea când distrusesem demonii. M-am răsucit uşor către dreapta. Am întins câmpul de forţă adormitor către liziera de pomi pe care o văzusem. Acolo trebuiau să fie bubulii. Am imaginat covorul adormitor. L-am purtat încet, încet, către lizieră. Până ce lătratul armelor a încetat. Prima parte a capcanei era pulbere.

Era timpul să mă ocup de şofer. Mişca încă. Deşi era zdrobit de explozie, i-am pus palmele pe tâmple, i-am dat viaţă din viaţa primită de mine. Am deblocat portiera cu o lovitură de picior, strigând în româneşte:

- Măi, ţărane, vino aici!

Cernescu şi şoferul dubiţei erau alături. Aşteptau. Le-am împins şoferul cu tot cu pătura de sub el. Curgea peste tot sânge. Trebuia să-l ducem aşa.

- Eşti grec? l-am întrebat în engleză pe şofer.
- Grec, a confirmat el.
- Poţi să-l duci la Katerini?
- Nu-mi merge maşina. E ruptă bascula. De explozie.

Nu era decât o singură soluţie. Am urcat rănitul în Mercedesul nostru şi am demarat către Katerini. Cu viteza fulgerului. Nu-mi păsa de poliţie. Speram chiar să o întâlnesc. Claxonam şi treceam ca un bolid prin stopuri. Cu dinţii strânşi şi privirea fixă pe şosea. Cernescu a apucat să murmure cu regret:

- Păcat de bubulii din lizieră. Erau doi. Buni de-o ciorbă. Şi- o friptură.

Nu de bubuli îmi ardea mie acum. în_ Atena trebuia să sosească Carmela. Mama copilului meu. încolţiţi cum erau, bubulii puteau fi deosebit de cruzi. Asta nu mai e viaţă, gîndeam eu. Ori de câte ori capăt un strop de fericire, se înfig criminalii să mi-l smulgă. Apoi mi-am dat seama că o luasem pe căi greşite. Că puneam la îndoială ceea ce nu se pune niciodată: Soarta. Am murmurat o rugă grăbită şi-am intrat în normal. Pe baricade, adică. Trebuia să lupt pentru stropul meu de fericire. Pentru dreptul copilului meu de a se naşte. Pentru dreptul lui de a creşte liber şi demn, în ţară. în Dacia liberă şi demnă.

Am predat rănitul la primul spital din Katerini. l-am rugat pe medic să anunţe accidentul. Şi am ţâşnit ca un apucat către Larissa. Trebuia'să ajung la Atena înainte de sosirea cursei de Stockholm. Mă chinuia gândul că nu verificasem orarul curselor. Că soţia mea putea fi deja la Atena. Captivă pentru a doua oară. Slăbiciunea m-a cuprins. Am cedat omenescului. Eram, totuşi, om. L-am rugat pe Cernescu să treacă la volan. Deşi era slab conducător auto. Deşi nu avea permisul de conducere la el.

Matrozul s-a executat fără murmur. Simţea teribil. Ştia ce am de gând să fac:

- Sări, Varaine! Sări cam pe seară. Nu te îngriji de mine. Caut-o pe ea. Eu sunt de neatins. Ştiu că nu voi muri până la o sută de ani..

M-am odihnit cam jumătate de oră. Apoi, plin de energie, am făcut saltul:

- Zamolxe! Stăpâne! Om-Mani-Padme-Hum! Salt!

Era seară. Stăteam alături de Carmela pe un vapor. Mâncam ceva. Era mai mult decât destul. Am coborât din salt şi am trecut din nou la volan. Conduceam uşor, detaşat. Fredonam o melodie. Cernescu mă privea zâmbitor. Avea chef de glumă:

- Boierule, ai exact moaca pisoiului care - a plecat pe acoperişuri. Nici miorlăitul înfocat nu-ţi lipseşte. Bănuiesc că totul e ca-n basmele lui moş Ispirescu.' Şi-au trăit fericiţi o sută de ani. Dacă nu cumva mai trăiesc şi acum...

- Cernescule, matrozule! Tu ştii cam cât am aşteptat eu femeia asta?

- Mie-mi spui c-ai aşteptat? Să te creadă mutu! Te ştiu. Ai mers ca ţugulanul la cumpărat harbuji. Ai încercat o tarla întreagă. F*oate şi mai mult...

Avea oleacă de dreptate. Şi nu era momentul să-l contrazic.

Am ajuns în Atena către mijlocul nopţii. La primul hotel, am sărit din maşină. Nu ştiu ce-o fi gândit recepţionera despre mine când, ca un sălbatec, i-am cerut orarul curselor aeriene de Atena. Precis că m-a considerat ţicnit. Avea oarece motive. De îndată ce am constatat că avionul de Stockholm ateriza a doua zi la ora unsprezece, i-am sărutat mâna şi i-am dat o bancnotă de o sută de dolari. A strigat ceva după mine. Nu mă mai interesa. Eram deja sigur că o luasem înaintea bubulilor.

Ajuns înapoi, în maşină, am trecut la sfat cu Cernescu:

- Matrozule, suntem cu o clipă în faţa lui buby. Cred că ne coace ceva urât. Singuri nu vom reuşi mare lucru. Trebuie să cerem ajutorul rezidenţei locale.

- Dacă există, m-a dezumflat matrozul. Ceea ce nu prea cred. Nu mi s-a dat niciodată nimic din zona asta.

Am aprins o ţigară şi am început să trag cu sete. Situaţia se complica peste' aşteptări. Matrozul nu avea relaţii externe. Bălaiul era la pat, în spital. Orozan şi băieţii din România erau cam departe pentru a interveni eficient. La' hotel Metropolis ne aşteptau, cu siguranţă, bubulii.

- Matrozule, am' spus eu decis, va trebui să apelăm la yankei. M-au mai ajutat odată. Vor avea şi ei nevoie de noi.

Cernescu mă privea interzis. Nu cunoştea^nimic de Floarea de Argint. Nici de Garrick. Asta era soluţia. în New York, era miezul zilei. Trebuia să-l găsesc pe Garrick. Am intrat în primul post telefonic şi am apelat numărul cunoscut. Mi-a răspuns o pisicuţă. Cu un accent fantastic:

- Domnul Garrick e plecat. Nu vine astăzi. îi lăsaţi vreun mesaj?

- Da! Să vină urgent la acest telefon! Cineva din Europa are nevoie urgentă de dânsul.

- OK! Am notat. Dacă aveţi noroc să sune, îl anunţ.

Am trecut în maşină să aşteptăm. Era două noaptea. în maxim trei ore se lumina de ziuă. Nu aveam dubii că maşina noastră era cunoscută în cel mai mic detaliu. Că sute de agenţi bubuli îi căutau urmele. Că sute de detectivi particulari angajaţi de bubuli căutau un Mercedes crem, cu număr german. Că cel puţin zece agenţi bubuli de categoria forte ne aşteptau la Metropolis. Am mutat maşina într-o parcare întunecoasă şi am început să mă rog.

- Doamne al străbunilor mei, trimite-i lui Garrick gândul cel bun! Sau trimite-ne alt ajutor!

Am aşteptat din nou. Mult mai uşurat. Am închis ochii şi mi-am adus în minte imaginea Carpaţilor mei. Templul Dac a apărut ca ziua. Demian şi Bătrânul'erau la post. Dialogul a decurs fulgerător:

- Sunt în Atena. Am nevoie de ajutor. Garrick nu e de găsit.

- Locul exact? a cerut Bătrânul.

- Strada Hristodulos, numărul 83. în parcare. Mercedesul crem. Număr german.

- Aşteaptă! a fost ordinul. Vine cineva.

Am aşteptat jumătate de oră. între timp, am mai sunat o dată la yankeu. Nu venise. Am revenit în maşină. Mai aveam numai două ore de întuneric. Mă pregăteam de confruntare. Îndoiala nu mă mai cuprindea. Eram deja călit în situaţii limită. Matrozul, însă, mai avea de învăţat:

- Cam cotoibilă 'situaţia, boierule! Ca-n filmele alea bolşevice: singur printre duşmani. O să ne cam osărească. Şi-o să ne cam pună pielea pe băţ. Singurul regret că nu am la mine o armă. Una cât de mică. Va trebui să folosesc levierul.

- Şăzi ghinişor, răzvrătitule! Vine ajutorul. încă nu ştiu de unde. Dar vine-sigur.

Aproape de ora trei, o siluetă feminină şi-a făcut apariţia în parcare. În mod vădit căuta ceva. Inima îmi spune că pe noi. Am deschis uşa Mercedesului:

- Aici! am chemat-o eu.

Era o femeie între două vârste. îmbrăcată destul de elegant. Mi s-a adresat în engleză:

- Domnul Varain?

- Eu sunt, am asigurat-o.

- Mergeţi la hotel Metropolis! Cazaţi-vă regulamentar! Spuneţi celor de la recepţie să nu vă trezească mai devreme de ora zece! Să nu cumva'să adormiţi! Aşteptaţi în cameră! Nu deschideţi decât la acest semnal: trei ciocănituri, pauză, cinci ciocănituri. Vor veni doi bărbaţi. Faceţi ce vă vor spune ei!

- în regulă, doamnă salvatoare. \vă mulţumim!

- Pentru nimic, domnule Varain. Suntem pe aceeaşi baricadă.

Femeia s-a topit în noapte. Matrozul mă îmboldea:

- Crezi că e în regulă? Muieri în branşă, mai rar.

- Ce ştii tu de obiceiurile palicarilor, l-am repezit eu. Hai la hotel!

Recepţia hotelului Metropolis nu era deloc goală. Lucru de care nu m-am mirat deloc. Mă aşteptasem la o petrecere de bun sosit. Dar nici chiar aşa. Vreo două duzini de „turişti" se delectau zgomotos la barr. Majoritatea bărbaţi. Numai patru tipe. Cam solizi bărbaţii în cauză. Poate eram eu suspicios, dar aşa turişti solizi, blonzi şi nebronzaţi de soare nu văzusem de mult. M-am prefăcut că nu-i observ. Am mers direct la recepţioner:

- O cameră de două paturi, vă rog?

- Imediat domnule? Poftiţi registrul. Semnaţi.

M-ar fi mirat, de asemenea, să nu aibă camere. Bubulii erau foarte grijulii. Mi-ar fi dat şi camerele lor, numai să mă prindă în capcană. în timp ce priveam registrul de vizitatori, în care trebuia să semnăm, mi-a venit o idee. Una şugubeaţă. Cum îi vin din când în când ţugulanului de Varain.

- Mă scuzaţi, domnule! m-am adresat eu recepţionerului. Am o vorbă cu amicul meu.

L-am tras deoparte pe Cernescu:

- Ce zici, matrozule?

- Toată oastea lui buby în păr. Dacă nu-i descânţi ca lumea, ne pupă mămicile reci. Băgăm familiile la cheltuieli. Ştii cât costă o înmormântare în România lui Ionică Trandafir? Numai coliva face cam douăzeci de mii de franci. Şi eu nu accept petrecere de adio fără colivă.

- Treci pe alba, ţugulane! Nu ne pupă nimeni. îl descânt eu de-or să creadă că l-a călcat vaca neagră. Alta e chestia. Trebuie să ne înscriem'în registrul de vizitatori. Ce zici?

Cernescu calcula cam la ce m-aş fi putut gândi. Nu-i pica fisa. A început să pipăie:

- Buby va citi registrul. Şi-a aranjat tira din timp. Crezi că trebuie să nu ne dăm numele noastre? Eu mă simt bine cu numele meu. Sunt chiar mândru de el. Toate hahalerele kaghebiste se tem de el. Ştii tu ce înseamnă Cernescu în limba lui Ivan.

- Nu asta, ţugulane! Nu ne distram deloc. îl lăsăm pe buby să citească şi atâta tot?

Faţa matrozului s-a lăţit într-un zîmbet de zile mari. Parcă primise vreo zece hectare de împroprietărire:

- Le scriem ceva de mămici? Ceva de şefii lor?

- Cam aşa gândeam şi eu, ţărane. Prea ne-au luat de ciobani. Ce zici?

- Arde-o! Una bună să ne ţină minte!

M-am întors foarte calm către recepţioner, adresându-mă în limba engleză:

- Gata. Registrul, vă rog!

Am scris în limb'a engleză numele pe care mi-l alesesem: Killbuby. Nu mă îndoiam că bubulii ştiau cum îi poreclim. Iar Killbuby putea fi tradus cam ucigaşul de bubuli. Nu că aş fi avut să renunţ la legea lui Varain, Nu strica însă să-i sperii oleacă. Am

urmărit apoi pe Cernescu mâzgălind cu greutate Sfarmă Buby. Se ţinea român în continuare. Treaba era făcută. Recepţionerul ne-a întins cheia şi a strigat lift-boy-ul. L-am calmat:

- Mergem mai întâi la barr. E nevoie de o băuturică.

Avem de descântat serios. Cernescu pricepuse. În timp ce păşeam către barul din capul holului, mi-a şoptit.

- Mă sacrific! Comanzi tării! Să nu simtă buby ceva. Le beau eu. Nu fi zgârie brânză! Comandă ceva fain! Ceva ce n-a băut neam din neamul meu.

După o clipă de chibzuinţă, am comandat vodcă Smirnoff cu cola. Separate. Cola pentru mine. Vodca pentru matroz. Ne-'am aşezat la măsuţă şi am început sporovăiala.

- Avem vreo cinci ore de somn, a început matrozul lingând vodculiţa.
- Mai mult. Putem dormi până la zece. în jumătate de oră suntem în aeroport.
- Fain! Mă dor oasele de atâta drum.

Dacă buby aranjase să ne asculte, nu putea bănui nimic, în timp ce sporovăiam, eu descântam.^Fin, să nu se prindă pizmaşul. Le dictăm să se îmbete criţă. îi luăm unul câte unul. Să fiu absolut sigur. Când am terminat', i-am zis matrozului:

- Gata cu pileala! Mergem la nani. Nu mai pot...

Am şi căscat demonstrativ. Cernescu a dat pe gât ultimul strop, a plescăit de plăcere şi a spus:

- Da! După asta, dorm buştean.

Am trecut pe la recepţie şi am cerut să ne scoată din scutece la ora zece fix. Am insistat să se noteze în faţa mea: zece fix. - am precizat că mergem la un avion. Nu strica deloc să fim consideraţi cu garda jos.

Ajunşi în cameră, am trecut să verific ploşniţele. Vorbeam vrute şi nevrute, ca doi oameni fără griji. în timpul acesta, căutam în locurile ştiute de noi. Toţi spionii din lume pun ploşniţele cam în aceleaşi locuri. Când'apare un novice, e jale. Strică jocul. Bubulii nu erau deloc novici. Le-am găsit la fix. Două în cameră şi una în baie. Numai holul era curat. Cine discută în hol? Răspunsul la această întrebare avea să-l afle buby. Cam târziu, ce-i drept.

I-am făcut semn matrozului. A dat încet din cap. Trebuia să jucăm totul ca la carte. Ne-am spălat, ne-am prefăcut că ne dezbrăcăm, să ne culcăm. Ne-am aruncat unul câte unul în

paturi. Am zâmbit cu gura până la urechi când i-am urat somn uşor amicului meu. Iar el a răspuns ceva neinteligibil. Chipurile somnoros.

Sculatul din pat fără scârţâituri a fost o problemă. Grea de tot. Am rezolvat-o. Cu durere şi necaz. în sfârşit, am ajuns amândoi în hol. Cu uşa dinspre cameră închisă. Să nu audă buby urecheatul, care asculta ploşniţele, bătăile în uşă. în sfârşit, liberi de obligaţii, ne-am întins pe jos, să aţipim iepureşte.

Trei bătăi. Pauză. Cinci bătăi. Erau ai noştri. Frăţia Florii de Argint. Am deschis uşurel uşa. Doi vlăjgani ne-au tras rapid pe hol: - Aveţi ploşniţe!

- Ştim. Le-am păcălit. Am stat în hol.

Unul dintre greci, cam de statura mea, mă măsura atent. Suspect de atent. Nu înţelegeam de ce. M-a lămurit:

- Planu-i simplu. înşfăcăm ţoalele şi bagajul vostru, ne deghizăm în voi şi o tundem. Plătim rapid la recepţie. Luăm maşina voastră şi facem o cursă. Una pe cinste. 'Am fost campion mondial. Nu mă prind gealaţii nici dacă scot foc pe nări.

- Şi noi? Noi unde rămânem?

Solidul ne-a indicat cu degetul capătul holului. Doamna din parcare aştepta ceva.

- Voi mergeţi cu doamna Marulis. Pe scara de serviciu.

Nu avem de' ales. Am tăbărât în cameră şi am început să facem bagajul. Ne chinuisem degeaba^ să dormim în hol. Localnicii calculaseră totul la milimetru. în timp ce schimbam hainele cu solidul, mă gândeam cum va reacţiona recepţionerul. Putea să se prindă de şmecherie. Şi să trădeze.

în sfârşit, în hol. Pe geam, se vedea cerul înroşit. Se apropiau zorile.

- Greu de păcălit recepţionerul, am spus eu către solid.

- Cine-a zis că trebuie păcălit? Un om ca el trebuie să trăiască. Bine de tot. Cu două salarii. Plus bonificaţii.

Era clar. Recepţionerul era un miel blând. Sugea de la două mame. Plus de la o câte oaie rătăcită. Oricum, nu era timp de lămurit chestii morale. Ori de analizat situaţii. I-am lăsat pe greci să plece către lift. Eu cu Cernescu ne-am îndreptat către doamna singuratică. Aşa o botezasem eu. în lumină, am putut-o studia: era urâţică, bine legată, calmă. Bună pentru făcut afaceri. Atât şi nimic mai mult.

Doamna Marulis ne-a scos din hotel fără o vorbă. O muiere tăcută e o minune. La fel de mare ca un italian taciturn. Am plecat toţi trei, cu o maşină pricăjită. O rablă din timpul lui tata mare. Numai a maşină de spioni nu arăta. Tocmai bună pentru acoperire. Doamna singuratică ne-a condus atent către periferie. Intra pe străduţe tot mai întortocheate. Cunoştea meserie. Se contrafila ca la carte. Nimic pe coada noastră! am asigurat-o eu. Nu mi-a răspuns.

În sfârşit, a oprit în faţa unui bloculeţ cu două etaje. Ne-a urcat pe tăcute la etaj, a deschis o uşă şi a strigat ceva în limba greacă.

- Staţi aici! a poruncit ea.Vine imediat să vă ia.

Ne-a părăsit în întuneric şi s-a topit. Cernescu, trezit de-a binelea, mârâia:

- Pare film. Cu gangsteri. De slabă calitate. Dar poate ieşi o trosneală pe cinste.

N-a ieşit trosneală. A ieşit un bărbat cam la cincizeci de ani. în halat şi papuci. Un burghez liniştit. Aşa părea. Ochii, măsura şi parola noastră era însă de spai. De spai de mare calibru.

- Intraţi! ne-a invitat el. Vă aşteptam.

Am pătruns într-un hol slab luminat, apoi într-o sufragerie stil vechi. Adică spaţioasă, mobilă după tipic. Pe masa din centru, erau tacâmuri pentru trei persoane.

- Vom lua o mică gustare, a început bărbatul. A! s-a controlat el. Nu m-am prezentat. Mă numesc Andropulos.

Politicoşi ca nişte băieţi de casă mare ne-am spus şi noi numele. Cele adevărate. Nu era cazul să ne ferim. Era omul Bătrânului.

Gustarea a durat foarte puţin. Am mâncat ca la armată: contra cronometru. Eram flămânzi, dar şi obosiţi. Trebuia să prindem un pic de odihnă. Andropulos ne-a expus planul în câteva fraze:

- Băieţii mei au atras după ei câţiva bubuli. Nu mulţi. Cei care nu erau în barr. Am pornit către România. în mod sigur, s-a dat alertă generală. Căci, am avut grijă să trimit o telegramă la recepţie. Cam bănuiţi ce cuprinde, nu?

M-am luminat. Andropulos era spai, nu jucărie, i-am răspuns:

- Telegrama era din partea soţiei mele, nu? Şi anunţa că nu mai vine la Atena. Că merge direct la Bucureşti.

- Exact! a confirmat Andropulos. Bănuiesc că pe teritoriul dumneavoastră îi veţi manevra mai uşor pe bubuli.

- Asta mai vedem noi, am spus gânditor. Cum o recuperăm pe Carmela? Pe soţia mea?

- Simplu, domnul meu. Veţi intra în aeroport. Nu veţi aştepta la un loc cu toţi pasagerii. Şi nu veţi ieşi pe unde ies pasagerii obişnuiţi.

- Era o idee Excelentă. Nu mă îndoiam că era capabil să o pună în aplicare. îmi dovedise că avea o minte combinativă. Una de natură să pună neuronii bubulilor pe moaţe.

Ne-am culcat fără mult ceremonial. Eram rupţi de oboseală. Ceasornicul de spion funcţiona bine în minte. Pe la nouă şi jumătate, eram deja în picioare. Mă spălam fredonând melodia lui Iorgos. De pe canapeaua pe care dormea semi-îmbrăcat, Cernescu a ţinut să afle:

- Aria cintezoiului îndrăgostit? Aia în care întâlneşte cinteza?

M-am întors cu clăbucul pe faţă, răspunzându-i prin uşa semi-deschisă:

- Ai ceva împotriva cintezelor?

- Eu? a făcut matrozul, coborând picioarele pe podea. Nimic special împotriva cintezelor. Câteodată îmi şi plac. Când sunt liber.

- Ai ceva presimţiri?

- N-am. Nici nu aveam cum să le simt. Mi-au intrat arcurile hodoroagei prin coaste. Le simt până în suflet. Data viitoare voi lua o saltea.

- Treci la spălat, matroz! l-am îndemnat eu. E timpul să ridicăm ancora.

Andropulos a bătut politicos la uşă. A intrat numai după ce a primit permisiunea. Ducea pe braţ ceva înfăşurat într-un cearceaf alb.

- Poftiţi domnilor! ne-a invitat el.

După ce s-a convins că eram ochi şi urechi a tras cearceaful. Am înghiţit în sec. Aveam şi de ce. Omul nostru avea pe braţ două uniforme de aviatori. Cernescu a început să râdă în hohote. Nu-l înţelegeam.

- Cernescule! am' spus eu apăsat. Să înţeleagă că putea jigni gazda.

- Scuze, domnule Andropulos! Fără intenţie. Mă gândeam ce va ieşi dacă ne ia cineva drept piloţi adevăraţi. Şi ne pun într-un avion. Amândoi suntem marinari. Habar n-aveam cu ce se mănâncă avionul.

- Nici nu va fi nevoie, a precizat Andropulos cam rece. Veţi trece repede prin aeroport. Apoi, veţi avea prilejul să mergeţi şi pe mare. Căci, vă trimit la Istanbul. Chiar azi, la prânz.

Parcă auzeam remarca Bălaiului:

- Cavalerii ţugulani navigatori salvând, pe mare, prinţesa araucană. Numai piraţii lipsesc.

Treaba propriu-zisă n-a fost deloc grea. Am intrat în aeroport prin intrarea personalului. însoţiţi de către un pilot autentic, „amic" al gazdei. Adică agent! Am aşteptat cu inima cam strânsă sosirea cursei de Stockholm. Mi se părea că timpul se oprise în loc. Că nu înainta nici măcar câte o secundă la oră. Când, în sfârşit, am văzut aparatul făcând turele regulamentare de pistă, am pornit. Trei piloţi pe un aeroport nu bat la ochi. De loc. Aşa gândisem eu. Şi aşa a fost. în timp ce întâmpinam şuvoiul de pasageri care coborau, trasmiteam telepatic:

- Calm, draga mea! Fără surpriză! Nonşalantă!

îmi simţeam soţia în avion. Şi ea mă simţise.

Cobora reţinută pe scară. Slăbise vizibil. Avea faţa trasă. Nu-i pria sarcina. Ochii ni s-au întâlnit. Cerul a coborât mângâietor pe noi.

A fost frumos. Am răpit-o pur şi simplu. Cu maşina de serviciu pe pistă. Şi-am scos-o din incintă pe uşa prin care intrasem. Abia în maşină, am reuşit s-o îmbrăţişez. Strâns de tot. Convins că nimeni nu' era capabil să mă mai despartă vreodată de ea. Abia în port, la dana în care se afla vasul de pasageri pentru Istanbul, am scos prima vorbă:

- Fetiţo, totul va fi bine! Excepţional! De azi începe şi pentru noi viaţa normală. Ne-au hăituit destul. Prea mult chiar. O să-i hăituim' şi noi pe ei! Pe toată planeta! Până vor înţelege că trebuie să ne lase în pace. Că vrem să ne creştem liniştiţi copiii. Pe pământul nostru şi în legea noastră!

Carmela dădea din cap topită. Cu lacrimi în ochi. Nu putea vorbi încă.

Cernescu era băiat fin. Ne-a lăsat singuri pe teugă, la umbră. Deşi pe lângă noi mişunau zeci de turişti gălăgioşi, nu-i vedeam.

Eram singuri în lumea noastră. Carmela îmi mângâia cicatricile, murmurând:

- Dragul meu, drag! Credeam că n-o să te mai văd. Am trăit zile în şir cu imaginea ultimă. Cu imaginea ta din Paris. Lângă poartă, cu mitraliera în mână. Te aruncasei să ne scapi...

- Taci fetiţă, taci! A trecut. A trecut...

Trecuse oare? Aceasta era întrebarea pe care profesionistul rece ca un iceberg, înfipt adânc în minte, mi-o punea: Trecuse, oare?

Cernescu ne-a întrerupt abia când în babord au apărut turnurile Edikule:

- Până şi porumbeii papă, nu-i aşa? ne-a abordat el, oferindu-ne o tavă de carton! Doi cârnăciori şi o mână de cartofi prăjiţi. Mare prânz. Festive. De gală. Mai ceva decât la buzuki.

- Ce zici, matrozule? l-am întrebat eu printre îmbucături. Cum rezolvăm problema? Mai e mult până acasă.

- Maxim opt ore, m-a asigurat el. Cu maşina. Prin Bulgaria. Pe litoral. Recomand litoralul! Bun pentru îndrăgostiţi. Rău pentru bubuli. Prea mare îngrămădeală pentru gusturile lor simandicoase.

Am umblat prin partea europeană a Istanbulului cam o oră. Nu găseam o maşină de cumpărat. Ori de închiriat. Ne ţineam de mână să nu ne ia aglomeraţia. Aşa talmeş balm'eş nu văzusem nicăieri în lume. Şi ' bătusem ceva meridiane la vremea mea. Turca, greaca, engleza, armeana, româna, ebraica, araba... Toate limbile pământului. Până şi chineza.

în disperare de cauză, Cernescu a sugerat să „găsim" o maşină. Una încă nepierdută^ de proprietar. Nu era în stilul nostru, dar am acceptat. în timp ce studiam „piaţa", mi-a atras privirea un Jiguli cam prăpădit, cu inscripţia Taksi. Numărul, bulgăresc. Era ceva mai mult decât sperasem. Târgul cu şoferul bulgar a fost aprig. Se prinsese că aveam nevoie de el. Ne-a jumulit la sânge. Ca între foşti fraţi din lagărul socialist. Oricum, ne-a rezolvat problema. Ne-a' dus până la Constanţa.

Când, din Constanţa, am auzit glasul mamei la telefon, m-am simţit alt om:

- Mamă, am venit! i-am ţipat eu. Să înţeleagă bine.

- Ghini c-ai dat telefon, băietu mami! Intrasâm la grij.

Cât eram eu de octogonar, n-am putut să mă abţin:

- Carmela e gravidă. O să aveţi nepot!

Nu ştiu ce-a mai zis mama. A zis multe. Am lăsat-o să spună. Eram atât de relaxat, încât nu mai auzeam nimic.

Am stat în Mamaia două zile. Ne-am odihnit. Apoi, cu trenul, ca orice turist din neamul ţugulanilor, am luat-o către Iaşi. Trebuia să-mi pun nevasta' la adăpost. în Moldova. Chiar dacă aş fi căzut în luptă cu bubulii, avea cine învinge. Fiul meu. Aşa i-am spus lui Cernescu. Matrozul nu-şi pierduse umorul:

- Faci pe eroul. Te vezi tu urlând în faţa călăilor Moarte bubulilor? Şăzi cuminte, ţărane! Mai ai mult de tras. Şi tu, dar şi eu. Căci, în adânca mea naivitate, m-am aliat c-un zărghit ca tine în loc să-mi duc vendeta mea. Aia, ştii tu care...

Ăsta era matrozul. Adeptul luptei izolate. Un singuratic ca fire. Un mare sociabil ca inimă. Un prieten pe care te puteai baza. Mai ales la greu.

în trenul de Paşcani, priveam la tarlalele de pe marginea căii ferate. Cam sărace. Ţăranii lucrau vârtos, deşi era sâmbătă seara. Nu era destul. Munca nu era rodnică. Se simţea foamea pământului. Ce visaseră ţăranii? Ce ajunseseră? Asta era întrebarea fundamentală. Una la care trebuiau să răspundă anumite „personalităţi". Dacă aveau chef. Dacă ştiau că exista o astfel de întrebare. Dacă îi durea un pic pământul nostru. Dacă mirosiseră vreodată brazda răsturnată de plug. Dacă fuseseră vreodată români. Adică daci. Şi geţi.

Sub ZODIA ADEVĂRULUI.

Părinţii ne aşteptau. Tot colbuiţi de vreme. Tot drepţi, ţăranii mei. Mama s-a speriat de cicatricile de pe faţa mea:

- Băietu' mami, ci-ai păţât?

Puteam să-i spun ceva? Puteam să o înfricoşez cu o realitate atât de cumplită pentru mintea ei de ţărancă? Fiul ei era un spion aflat pe terenul de luptă. Mu, nu-i' puteam spune aşa ceva. N-ar fi înţeles.

- Ei, mamă, un accident de maşină. Bine că n-o fost mai rău^

în timp ce-mi strângea capul în palme şi mă săruta pe frunte, am realizat că am şi eu mamă în viaţă. Că povestea naşterii mele în miezul de vară nu era deloc poveste. Mama era reală. Foarte reală. Ca şi ţara pentru care luptam. Numai eu, în lupta mea, eram departe. 'Tare departe... Tare înstrăinat... Departe-s, mamă, departe, Sunt pribeag, colind cu vise, . N-am scăpare nici în moarte Fiindcă porţile-s închise...

Moartea era un vis pe care Stăpânul mi-l refuzase. Trebuia să merg înainte. Până la capăt. Până la lumină. La Adevăr.

Drumul către munţi se întindea frumos şi lin în faţa noastră. Mă simţeam liber şi împăcat. Soţia mease afla în mâini bune. Orice mi s-ar fi întâmplat, aveau un fiu. îl vedeam deja născut. Crescut. Luptând pentru Carpaţi. Pentru neamul nostru. Pentru Varanha şi Hiperborea.

Cernescu fuma gânditor. Din când în când, mă atenţiona la câte o depăşire. Fantastici sunt afonii în conducere! Oricând gata să dea lecţii. Plini de teorie. Dau şi pe afară. Până la urmă, a trebuit să-l pun la punct:

- Matrozule, lasă lecţiile! înşfacă covrigul! dacă ai chef. N-am chef de covrig'. Nici de vorbă. Îl frământă ceva. Am încercat să-l descarc:

- Cernescule, tu ai ceva pe inimă. Nu mai frământa calculatorul în gol că se uzează! Dă-i drumul! Nu te sfii!

- Boierule, m-a luat prin surprindere Cernescu, crezi în nemurire?

- Ha! Ce întrebare? Noi, Cernescule, suntem spai. Oameni cu vocaţia anonimatului. Nu suntem înscrişi în cronici şi istorii. Nu ni se'ridică statui. Nemurirea nu-i de noi...

- Nu la asta m-am referit, boierule. La nemurirea spiritului nostru.

- Reîncarnarea? Da! Cred! Pentru că e ştiinţific demonstrată. Pentru că e şi logică. Pentru că e în deplină concordanţă cu crezul meu de viaţă.

- Ahaf a făcut matrozul. Şi a intrat în muţenie.

- Nu, matrozule! Nu vei închide gura! Ce te frământă?

- Vezi, boierule, eu sunt un tip foarte raţional. Nici cu intuiţia nu stau prost. îmi frec mintea să înţeleg: De'unde am cunoscut eu locul acela din munţi? Locul unde sunt Bătrânul şi Demian. L-am mai văzut cu siguranţă.

- Pentru mine, e simplu. Ai mai fost odată acolo. în altă viaţă. Memoria ancestrală există în fiecare om. Trezirea ei e o problemă grea. Nu imposibilă. Grea. Când ai trezit-o, însă, omul capătă puteri cu totul ieşite din comun. Poate face ceea ce oamenii simpli numesc minuni.

- Asta mă frământă, Varaine. Mi s-au întâmplat anumite lucruri care intră în această categorie - aşa zise minuni. Nu le dau de capăt. Interpretarea mistică nu poate fi acceptată de

unul ca mine. Eu cântăresc şi măsor cu instrumentele mele. Foarte exacte. Foarte raţionale. Asta e marea problemă: Fenomenele pe care le-am descoperit nu se lasă cântărite şi măsurate.

- Nu-i problemă, fecior! Mai precis, nu-i una pe care s-o rezolvi tu. Cei mai mari specialişti în fenomenele paranormale au ajuns la concluzia că încă nu le pot descoperi bazele. Şi au decis să le consemneze numai efectele. Să le studiem pe îndelete, cu mare grijă. Să nu facă o boacănă. Cam asta ai şi tu de făcut.

- Influienţarea gândurilor, pe care o practici tu, sub formă de descântec, o' înţeleg. Telepatic o înţeleg. O pot şi practica. Saltul în timp, la fel. Numai că, atenţie! Noi nu ştim să sărim sute de ani. Ori mii. Ori zeci de mii.

- Da. La asta nu m-am gândit. Nu-mi era necesar. Spionii trăiesc şi luptă numai câţiva zeci de ani. în rest...

- Aici e buba, nene. Îmi aduc aminte de treburi foarte vechi. Să nu spui că nu ţi s-a întâmplat şi ţie!

Puteam nega? Puteam dezvălui viziunile din starea de comă? Simţeam o îndoială. L-am întrebat:

- La ce ţi-ar folosi?

- Interes major, Varaine! Adunarea forţelor lăsate de străbuni în cosmos şi transmiterea lor mai' departe, către succesorii noştri.

Era o idee. Una la care merita să meditez în linişte. Singur. Mi se părea că, în maşină, nu era potrivit. Am trecut la cele lumeşti:

- Cernescule, cât mai puten\ trebuie să fim foarte tereştri. Lupta aici se duce. în planul fizic. în viaţa oamenilor.

Matrozul s-a scărpinat gânditor în cap:

- Ai dreptate, boierule. Jur împrejur sunt găştile bubule. Iar noi despicăm firul în patru.

- Exact. Asta iar avantaja teribil. Puneţi ordine în gânduri! Bătrânul nu acceptă dezlânaţii. Calculează exact ce ai de raportat! Şi de cerut.

- Bine, bine, a făcut matrozul, recăzând în muţenie.

La Suceava, am făcut popas pentru masă. Mâncam amândoi în silă. Gândurile ne fugeau departe. O singură breşă în tăcerea lui Cernescu:

- Dacă s-ar scula Ştefan din mormânt, ar avea pentru ce ne judeca. Aşa dezbinaţi n-am fost în întreaga noastră istorie.

- Trece şi asta, Cernescule, l-am asigurat eu. Ţugulanul a început să se adune.

- La ce, boierule? La găşti? Că asta e boala românului actual: gaşca. Moştenirea fanariotă. Nu poate unul scoate o vorbă, fără ca alt ţugulan să nu întrebe: Bă, ăsta cu cine-i? Cu Roman ori cu Ilies'cu? Cu Convenţia ori cu feseneul? De parcă n-ar mai fi nici un tip lipsit de spirit gregar în întreaga ţară! Nu eşti cu ăla, trebuie musai să fii cu celălalt.

- O viziune simplistă a vieţii, Cernescule. începuturile democraţiei.

- Democraţie? Asta e democraţie, boierule? Pe timpul mineriadelor, eram jurnalist. Mergeam cu minerii. Am înghiţit atâtea gaze, cât n-a dat răposatul în întreaga sa viaţă. Unii colegi au luat şi bastoane. Ori bâte. După cum le-a fost norocul. Asta nu-i democraţie, bătrâne! E tâmpenie! Sute de indivizi bolnavi de visul măririi bântuie prin redacţii, fac partide. Vor să ajungă şefi de stat. Să-i vadă şi să-i aclame ţugulanii. Ceauşescu n-a murit. S-a multiplicat. Boala măririi e cumplită. Un psiholog ne-a adus în redacţie fişa lui Neulander. Te sperie. Dictator înnăscut. Nea Nicu a 'fost copil de ţâţă pe lângă el. Dacă înşfacă puterea, va fi mare jale în România'. Pentru toţi.

- Trece, trece, măi fecior. Selecţia naturală îi mătură pe falşii premianţi. Lupta pentru existenţă scoate la suprafaţă pe cei adevăraţi.

- Vax! Care luptă, boierule? Unul cu bâta şi cu sacul gol, altul cu bomba atomică şi cu sacul plin. Astea-s condiţii egale de plecat către capitalism? Cine-a băgat laba în caraimanul statului a ţâşnit ca o rachetă. Cine a căscat gura trage la şaibă. Şi era un caraiman baban. Bine garnisit cu de toate: miliarde de dolari, sute de miliarde de lei, clădiri, vile, magazine... Dar, ce nu era? S-au privatizat ca-n filme. A crăpat ţugulanul muncind în socialism ca să privatizeze pe X şi pe Y. Dreptate-i asta?

- Faci tu dreptate? Poate mai târziu. Acum ai nişte bubuli în seamă. Dacă nu-i linişteşti tu pe ei, fii sigur că te vor linişti ei pe tine! Total. Şi definitiv.

- Mă doare pe mine-n cot de buby! Dacă-I hiperbolizezi, îi faci un bine. începe ţugulanul să creadă că e o forţă.

- Şi nu-i?

- Este şi nu prea. Cam ca ciuma. Nu-i, că nu îndrăzneşte să-şi arate mutra. Este, că poate ataca pe neştiute. Dar există

antidot. Vaccin sigur. Nu prinde la toţi. Cine apucă să caşte ochii e scăpat.

- Dacă apucă, am zis eu dus pe gânduri. Unii nu mai apucă.

Pentru prima dată, am plecat către Templul Dac pe timp de noapte. Am lăsat maşina într-o parcare din Câmpulung Moldovenesc. Am pornit pe jos. Nici o clipă n-am gândit că ne-am fi apropiat de Templu cu maşina. Era un ritual. Trebuia să mergem pe jos. Aşa cum merseseră strămoşii noştri, cu aproape nouăsprezece secole în urmă. Când se retrăseseră din Sarmizegetusa asediată. Când ajunseseră în zona dacilor liberi, în teritoriile vitejilor carpi şi luminoşilor costoboci.

Mergeam prin munţi, în noaptea înstelată. Cerul se unise cu Pământul într-o lumina albastră violacee. Stelele clipeau tainic, amintindu-mi de visul obsedant. Răscoala din Lumea celor opt stele şi exilul pe planeta Pământ... Am rupt tăcerea:

- Cernescule, ce-ţi spun ţie stelele?

Bunul meu prieten s-a oprit pentru o clipă:

- Mie? Multe. Şi nu numai ca navigator. în singurătatea mea de contraspai, le-am studiat şi altfel. Aşa cum am studiat şi fenomenele paranormale, vechile scrieri, cabala, mistica. Multe. Am vrut să cunosc taina vieţii şi a morţii. Şi am aflat-o. Nu ştiu cine mi-a mânat paşii.

- O simplă întâmplare te-a adus faţă-n faţă cu anumite adevăruri?

- O forţă a fost. Am simţit-o. Foarte clar. în planul fizic. Căci, pentru unul ca mine, crescut şi educat în spirit materialist, ar fi fost absolut imposibil să fiu convins altfel. Aşa am aflat cum se poate cere ploaie. Că paparudele nu sunt ritualuri păgâne. Am învăţat să implor Soarele. Să-i cer căldură. Am aflat multe. Am ajuns la Credinţă.

Era interesant. Un spion al unei ţări socialiste să ajungă la Credinţă. Fără nici un fel de educaţie.'Fără îndemn. Puteam afla ceva important:

- Ce s-a întâmplat? Şi cum?

- Greu de spus. Pentru orice funcţionar ceauşist pripăşit în branşă, Cernescu anului 1986 părea un ţâcnit. Ai mai văzut tu contraspai să studieze greaca veche, ebraica, hermeneutica, semantica, astrologia, textele vedice? Eu nu mai văzusem. Nici şefii mei.

- Cum au reacţionat şefii?

- Bizar. M-au lăsat în pace. N-am făcut nimic câteva luni. Eram supravegheat serios. Pentru alte motive. Scuipasem în sus. Mârâisem împotriva lui nea Nicu. Scrisesem câteva versuri neomenesc de orgolioase.

- Adică?

- Cu mult mai tare decât voi,
E-acela care poartă
Speranţă moartă-n ochii goi,
Credinţă-n suflet, moartă...

- Da, extrem de orgolios. Poate, din teribilism?

- Poate. Dar şi din revoltă. Căci, m-ai definit bine. Sunt răzvrătit împotriva nedreptăţii. Şi minciunii. Exagerez uneori. De asta sunt sigur. Dar, în general, am dreptate.

- Şi? Cum a evoluat această ciudată iniţiere?

- Boierule, să nu exagerăm! Nu sunt atât de important încît să fi meritat o iniţiere. Să-i zicem un drum al cunoaşterii. Prin eroare şi durere. Având la capăt înţelepciunea. Atâta cât poate încape într-un tip ca mine.

înţelegeam ce se întâmplase. Un contraspai educat într-un sistem rigid pornise de unul singur pe calea cunoaşterii. într-o direcţie total interzisă de ideologia oficială. Era atât de interesant de aflat cum reuşise!

- Şefii te-au lăsat?

- Foarte ciudat! M-au lăsat în plata mea. Nu produceam mai nimic. Eram extenuat de studiu şi experienţe. Căci, am verificat totul pe pielea mea. După materiale de parapsihologie ultrasecrete. Am aflat, cred eu, secretul religiilor. Şi taina misticismelor care înlănţuiesc lumea. Taina dezastrelor provocate de om prin profeţii negre. Tainele ascunse în culorile spectrului, în cifre, în cuvinte, în semne, în note muzicale... Căci există o legătură între tot ce vezi. De la piatră, la om.

- De asta sunt sigur. Mă mir că ai supravieţuit.

- Şi eu mă mir. De aceea cred. Cred cum puţini oameni de pe pământ sunt în stare să creadă.

- Te înţeleg, Cernescule. Te înţeleg mai bine decât crezi tu. Ce te mâna?

- Convingerea că România era legată cu un lanţ misterios. Un lanţ inexplicabil prin mijloace clasice. Un lanţ'de magie neagră.' Dacă există aşa ceva. Oamenii se robotizaseră. Acţionau ca somnambulii. Aşa mi se părea mie. Minţeau cu nonşalanţă.

Jucau teatru. Nu trăiau. Eram dispus să-'mi dau viaţa pentru a distruge lanţul misterios. Lanţul inexplicabil în plan fizic.

- Ce-ai făcut?

- Ceea ce nu ar fi făcut nici un contraspai comunist. Căci eu nu am fost membru de partid. Am fost comunist. în 1968, când nea Nicu a avut curajul să înfrunte monstrul sovietic, am devenit comunist. Şi aşa am rămas. Până în octombrie 1980. Când am înţeles că ceva nu era în regulă. Teoria nu corespundea cu viaţa reală. Burghezia proletară era la fel de rea ca cea descrisă în cărţi. Iar legea... Ei, bine, legea era încălcată. Iar demnitatea noastră, târâtă în noroi.

Era un fel de spovedanie ceea ce-mi spunea Cernescu. L-am chestionat:

- Ai vorbit cu cineva?

- Da. Ajunsesem la concluzia că trebuia să vorbesc. Unele mistere le-am explicat subordonaţilor mei. Altele, unor prieteni. Tot ce era logic, cu probe în plan fizic, era receptat de cei din jur. Restul, nu ştiu...

- Mare minune că trăieşti!

- Am supravieţuit. Şi am învăţat să nu mă amestec în anumite lucruri. în cele la care nu am voie. în cele care nu-mi este dat să le cunosc.

- Ţi-ai dorit moartea?

- Enorm! Ca pe cea mai mare salvare. Ca pe singura salvare. Nu puteam vorbi. Nu mă puteam exterioriza. Mă sufocam. Deşi testele medicale erau perfect. Nu voiam să mă supun condiţiei de animal. Voiam să mor. N-a fost însă voia l ui

începeam să am o bănuială. Una extraordinară. Nimic nu era nou în ceea ce auzeam:

- Cernescule, care e steaua ta? Ca navigator, ai o stea, nu! Bunul meu prieten a stat o clipă în cumpănă. Era o taină a lui. Apoi a spus decis:

- Varain, noi suntem legaţi printr-o legătură mai aparte. Nu o pot defini. O simt. Pentru ea nu sunt cuvinte. Acum, nu sunt. Poate că, altădată, vor fi. Steaua la care s-a oprit inima mea a fost Alcor. Demult s-a petrecut asta. Mi-am botezat fiica cu anagrama stelei. Am simţit pentru Alcor ceva aparte. Ştii numele ei de taină?

Da. îl ştiam. Celălalt nume al stelei Alcor, a opta stea din Carul Mare, era Saidic. Nu mai eram singur pe pământ. M-am

oprit, am lăsat jos rucsacul. L-am prins pe Cernescu de umeri, privindu-l în ochi:

- Mă, ţugulan răzvrătit! Mă! Cum să-ţi mulţumesc?

Cernescu privea nedumerit. Cine în locul lui ar fi făcut altfel? Oricine ar fi fost derutat. Dar el, navigatorul, obişnuit să cântărească şi să măsoare totul? Cu calcule exacte? Cu explicaţii foarte logice? Limitat la fenomene cu manifestare în planul fizic?

- Varaine, ce te-a apucat? Povestea e poveste. Aşa a fost. Ce te-a apucat?

- Nimic, Cernescule. Am înţeles ceva. Ceva important. Spune mai departe. Ce ai făcut? Mai apoi, ce-ai făcut?

- Exact asta, ce-mi ceri tu:

Hai, spune mai departe!

Poveştile nescrise

în strămoşeasca carte

De taine şi de vise...

- Adică?

Am plecat să-L caut pe Stăpânul Universului. Eram convins că există. Că nu poate fi aşa cum îl descriau oamenii. Ori anumite religii. Că se manifestă în mii de forme şi fenomene. Că eu, un om de pe planeta Pământ, nu pot să mă aseamăn cu el. Fără să ştiu nimic. Fără să ştiu când.

- L-ai găsit.

- Da. L-am găsit. M-au dus străbunii până la El. I-am cerut iertare pentru trufie. Şi i-am oferit viaţa mea. Altceva nu aveam. Eram un contraspai sărac. Credeam că viaţa era cea mai importantă avere a mea. Şi m-am rugat fierbinte să mor. Poate că o făceam şi pentru a scăpa de chinurile vieţii. N-am murit, însă. A murit în mine frica de moarte. Şi am înţeles că cel mai important dar pentru un Om nu e viaţa. Că viaţa, fără Lumină, Credinţă şi Demnitate, nu merită trăită.'

Era'clar. Mai clar de atâta nu se putea.

- Hai spune mai departe! l-am îngânat eu.

- N-am devenit un mistic. Nici un religios. Am devenit ceea ce vezi. Pentru că am aflat ce trebuia să aflu. L-am aflat pe adevăratul Stăpân. Pe Adevăratul Dumnezeu. Cel care ne-a dat mintea pentru a gândi. Şi intuiţia pentru a prelungi gândirea. Cel care ne-a dat Lumina cunoaşterii şi adevărului. Cel care creează şi distruge. Cel care este în afara voinţei şi cunoştiinţei noastre.

Şi dincolo de imaginaţia noastră. Şi totuşi, El se manifestă în conştiinţa, în voinţa şi în imaginaţia noastră. Aşa cum se manifestă în tot ce este în univers.

Am ridicat gânditor privirea către Cer. Stelele clipeau blânde şi bune. O mare enigmă se dezlegase în mintea mea. Mai erau încă multe. Cea mai dureroasă, însă, îşi aflase dezlegarea.

- Hai, Cernescule! l-am îndemnat eu. Ne aşteaptă Demian şi Bătrânul. Nu te mai frământa! în noaptea asta, neamul românesc a fost dezlegat de un mare blestem. Se va mira întreaga lume de cele ce se vor petrece în România. în opt ani, nu mai mult, vom urca unde nici nu visezi.

Păşeam unul după altul pe poteca de munte.'Cernescu avea o nedumerire.

- Varaine, tu nu eşti un tip expansiv. De ce m-ai prins de umeri? Ce ai vrut să spui?

Eram în dilemă. Dacă îi spuneam matrozului povestea răzvrătirii stelare, nu m-ar fi crezut. Şi totuşi, porunca din mine era clară: Spune! Am început să-i deapăn povestea. Aşa cum ştiam eu. Şi cât ştiam eu. Spre surprinderea mea, matrozul n-a comentat. A spus numai încetişor:

- înseamnă că suntem un fel de fraţi. Dacă povestea e reală...

Sincer, nici eu nu mai ştiam cât era real. Era fantastic. Incredibil după legile omeneşti. După legile breslei spionilor, era o fabulaţie.

Am început urcuşul pe panta abruptă. Ieşise luna. Era lumină ca ziua. Nespus de frumos. Mergeam uşurat, ca după o baie. O baie deosebită. Mă scăldasem în Adevăr. Cu cât urcam, cu atât eram convins că aflasem cealaltă parte de Adevăr. Cea relevată de Cernescu.

- Cernescule, i-am spus eu într-un târziu, crezi că între creştinism şi religia strămbunilor noştri există vreo contradicţie?

- Nu! Nu există nici un fel de contradicţie. între religiile care apără şi cultivă tot ce e frumos în om nu există contradicţii! Iubesc orice religie care respectă viaţa, sub toate formele ei Care respectă Legile Universului.

- Şi lupta religioasă?

- Manifestare a orgoliului omenesc. Căci, unii slujitori ai cultelor nu se pot dezbăra de orgoliu. O haină grea şi periculoasă pentru cel care o poartă. Şi pentru cei din jurul lui.

Solii cereşti au fost nenumăraţi. Stăpânul care i-a trimis, numai Unul. Stăpânul Universului.

- Interesantă viziune! La puţini am întâlnit-o. Eşti sigur că-i aşa?

- Atât de sigur cât poate fi un om. Adică, aşa sper să fie. Un sol care şi-a demonstrat puterea a fost Jules Verne. N-a pretins că e trimis ceresc. N-a anunţat că e profet. A fost un modest funcţionar. Dar, cele mai mari şi sigure profeţii confirmate pe Păm'ânt ale lui sunt. Cu un secol înainte, a descris cu precizie avionul, elicopterul, submarinul, energia atomică, hologramа, televizorul, telefonul... Pe aici, pe aproape, e legendarul loc în care ar fi poposit cândva. Prin aceşti munţi. Aşa e legenda; a venit în munţii Daciei, a simţit ceva şi a scris Castelul din Carpaţi. Tot o profeţie. A descris imaginea tridimensională, însoţită de sunet. Mai vrei ceva?

- Da, Cernescule! Aş vrea să ştiu ce visezi tu să faci. După ce terminăm confruntarea cu bubulii.

- Vis, vis, vis... Frumos sună! Să nu ţi se pară ciudat, Varaine! Aş vrea să fiu un modest scriitor. 'Să locuiesc într-o căsuţă liniştită. Şi să am inspiraţia lui Jules Verne. Să le spun oamenilor lucruri frumoase. Să sfărâm profeţiile negre. Să semăn speranţă. Căci, nu ştiu dacă ai observat, Jules Verne n-a aruncat nici o profeţie neagră. N-a ameninţat cu focul, pucioasa ori sfârşitul lumii...

Da, aşa era. Jules Verne fusese un profet foarte optimist. Iar profeţiile sale se dovediseră punct cu punct. Cu ani în urmă, fiind î'n zona Grinteş, un localnic îmi arătase locul unde înoptase scriitorul profet. 'Pe locul acela fusese un han. Urmele mai stăruiau în ruine şi în minţile ţăranilor moldoveni.

Demian şi Bătrânul ne aşteptau. Stăteau calmi şi gravi, la masa de lemn. Nimic artificial în atitudinea lor. Spiritele luminate sunt întotdeauna simple.

- Aţi venit, a constatat Demian cu vocea-i blândă. Vocea pe care o auzeam ori de câte ori eram în situaţii periculoase.

Am salutat politicoşi. Aşteptam să fim întrebaţi. în Templul Dac, nu se vorbea inutil. Eram în imperiul necesităţii. Al Timpului. Şi al Spaţiului.

- Veţi rămîne a'ici două zile, a precizat Bătrânul. Aveţi timp pentru toate. Acum, trebuie să vă odihniţi. E aproape ora trei.

L-am urmat tăcuţi pe Bătrân. Am străbătut un culuar scurt. La capăt, s-a deschis o încăpere la fel de largă ca aceea pe care eu o botezasem în gând bibliotecă. Era luminată artificial. Cu un dispozitiv misterios. O lampă globulară. Răspândea lumina cu întreg corpul. O lumină neobişnuită. Nu ştiam cum funcţiona. Auzisem de lămpile vechi de milenii. Ceva mă îndemna să cred că un astfel de dispozitiv se afla în faţa mea. în toţi cei patru pereţi ai încăperii se aflau uşi.

Bătrânul a deschis prima uşă din dreapta, precizând:

- Aici veţi locui. Mâine, la ora zece, vă aşteptăm, Ştiţi unde.

- Am pătruns cu Cernescu în cameră. Din nou, surpriză. Era bine mobilată. Trei paturi, aşezate ca la hotel, ocupau peretele din stânga. în faţă, se vedea o uşă de lemn. Intrarea în baie. în dreapta, lipită de perete, o masă cu trei scaune, un cuier.şi un dulap masiv. Lumina venea tot din tavan. Tot dintr-un dispozitiv în formă de glob luminos. Am păşit singur către uşa băii. Auzeam un vuiet uşor. Am deschis-o şi am înţeles: apa curgea continuu. Un izvor subteran. L-am atins. Rece'ca gheaţa. Viaţa din munte se desfăşura după legile foarte bărbăteşti. M-am spălat pe faţă, m-am şters cu un prosop aspru, de cânepă, şi mi~am făcut instinctiv o cruce bărbătească. Doamne, ajută!

Cernescu se aşezase pe unul din paturi. Privea gânditor în jur.

- Ce-i prietene? l-am întrebat cu voce scăzută. Fără să-mi dau seama, începusem să vorbesc domol, ca Demian.

- Nu ştiu exact ce-i, a răspuns matrozul. Ceva e cum trebuia să fie. Asta simt eu. Mă întreb, ca, orice om al secolului douăzeci, dacă cei care au inventat lampa din tavan puteau fi numiţi barbari, primitivi, înapoiaţi. Aşa cum am fost noi învăţaţi să credem.

- Ştii ce-i asta? l-am întrebat eu.

- Da. Ştiu. O lampă care luminează continuu. Mii de ani. Am citit de aşa minune. E prima dată când o văd.

- Mergi şi te spală, frate! Acum e timpul să dormim.

M-am culcat şi am dormit ca un prunc. Fără griji. Eram Acasă. Dimineaţa, ne-am prezentat punctuali, în bibliotecă. Ne aştepta numai Demian. Ştim şi de ce. Credinţa. Orice acţiune de pe planeta Pământ începe datorită Credinţei. Sau Necesităţii. Noi credeam şi trebuia să îndeplinim o misiune. Una de care depindea supravieţuirea neamului nostru. Poate, întreaga omenire.

- Eşti frământat, Varaine, a început Demian. Descarcă-ţi sufletul!

Am început să vorbesc. Era simplu. Ideile curgeau limpezi:

- Sunt frământat, părinte. Derutat. Am avut un vis straniu. Am văzut revolta din Lumea celor opt stele. Şi venirea pe Pământ, în Varanha. Vreau să ştiu adevărul! Dacă acest lucru nu este interzis de Credinţă.

- Varain, eu ţi-am desluşit Legile. Atâtea câte trebuie să ştii. Vei afla şi altele'. Nu Totul. Nici eu nu ştiu Totul. Ţine minte, Varain, o altă Lege a Cerului şi Pământului: Credinţa adevărată ; nu interzice aflarea Adevărului. Credinţa adevărată obligă la aflarea Adevărului. Căci, numai prin Adevăr, Omul poate fi liber.

- Părinte, e adevărat ceea ce am văzut în vis?

- E adevărat. Pe Pământ sunt neamuri multe. Nu toate au venit din acelaşi loc. Şi nu toate deodată. Am trăit, însă, împreună. Am căpătat o Soartă comună. Aşa a fost voia Adevăratului Dumnezeu. A venit Timpul în care destinul personal trece în destin naţional şi planetar. A venit timpul marei împăcări. Aşa simt eu voinţa Adevăratului Dumnezeu. Lucrurile nu vor evolua uşor. Răul din oameni nu dispare la un semn. Va fi o luptă pentru eliberarea de rău. Aceasta este ultima cătuşă a neamului omenesc: răul din el însuşi.

- Bubulii ştiu cine suntem noi?

- Ştiu exact. Şi se tem cumplit. Sunt atât de dependenţi de | rău, încât vor dispare odată cu el. Până atunci, însă, vor lovi cu « disperare. Cei mari ai lor ştiu că sunt condamnaţi de Cer şi de Pământ. Căci au lucrat împotriva Cerului şi Pământului. Au , inventat religii. Au făcut profeţii dezastruoase, pentru a descuraja omenirea. Pentru a o devia din drumul către Lumină. I Au inventat şi inventează zei. Au falsificat documente şi multe ! alte moşteniri ale neamului omenesc. Au semănat ura. Au cultivat minciuna. Au ridicat frica la rang de religie, folosind-o împotriva Legii Cerului şi Pământului. împotriva Oamenilor de pe planetă.

- Ce vor face, acum, părinte?

- Vor încerca să dezlănţuie un război religios de nivel planetar. Vor inventa profeţii negre, de natură să înspăimânte lumea. Vor folosi cele mai mari descoperiri ale ştiinţei, pentru a-şi impune religiile inventate. Vor căuta să dezbine omul de om, prin ură şi neîncredere. Să sfărâme tot ce e frumos şi bun în om.

Să ne demoleze Credinţa. Să facă o apă şi un pământ, din omenire şi planetă. Să domine întreaga omenire.

-Părinte, în confruntare, am sărit în viitor, de multe ori. N-am îndrăznit însă să o fac şi pentru a-mi cunoaşte viitorul. Şi nici nu vreau să-l cunosc. Dar omenirea părinte...

- Taci, Varain! Ştiu ce vrei să spui. Grijile omenirii nu cad în sarcina ta. Are Dumnezeu grijă de toate. Omenirea va supravieţui. Şi se va ridica spiritual cum n-a visat vreodată.

- Părinte profeţiile susţin venirea anilor apocaliptici. Ani de mari frământări pentru omenire. De mari dezastre şi pedepse cereşti.

- Varain, nu fi copil! Omenirea a fost mereu frământată. Orice frământare de care devii conştient pare mult mai mare. Anii ce urmează nu vor fi mai răi ca cei dinainte. Mai mult ca sigur, vor fi mai buni. Vom afla multe din Universul nostru. Căci, solii cereşti vor veni. Fii sigur că vor veni! Nu vor veni pentru a crea religii noi. Vor veni cu probe vizibile pentru orice muritor. Vor veni ca simpli călători stelari. Multe ne vor spune solii. Tare multe... Şi multe văluri negre vor cădea de pe ochii oamenilor.

- Şi profeţii?

- Profeţii sunt de multe feluri. Unii, fabricaţi de bubuli, anume pentru a crea panică şi teroare. Pentru a impune stăpânirea bubulă pe calea religioasă. Acolo unde nu o pot impune pe alte căi. Alţii sunt oameni simpli, cuprinşi de nostalgia mării. Ori căzuţi în eroare, delir şi fanatism, prin autosugestie. Ştii ce înseamnă asta?

- Ştiu părinte. Un om sugestibil, cu o credinţă puternică dar eronată, poate să facă enorm de mult rău în planul fizic. Inclusiv lui însuşi.

- Exact, Varain! Aceasta este credinţa greşit dirijată. Căci, prima lege a Omului e să apere viaţa completă, aşa cum a fost creată la primul început, Ia aminte, Varain! Voia Dumnezeului străbunilor noştri a fost ca tu să înveţi valoarea Informaţiei reale. Vor apare profeţi fabricaţi prin drog şi sugestie, prin hipnoză şi telekinezie. Oameni care nu vor purta vina pentru ceea ce vor spune ori vor face.

- Zombie, le spunem noi, părinte. Roboţi umani, .fixaţi pe anumite idei.de către bubuli. Ori de către alte forţe negative.'

- Aceştia trebuiesc vindecaţi pe cale omenească. Cereţi-le să-şi demonstreze puterile în planul fizic! Odată dovediţi'ca simplii închipuiţi ori actori, psihoza de masă va înceta.

- Părinte, o grea problemă se ridică în faţa noastră. Am informaţii sigure că bubulii vor încerca să pună' în contradicţie creştinii'ortodocşi cu cei catolici. Şi pe amândouă ramurile, cu noi. Ce-i de făcut?

- Varain, te frământi prea mult pentru probleme deja rezolvate. între credinţa noastră şi cea creştină nu e nici o contradicţie. Soli cereşti au fost mulţi. Zamolxe a venit printre noi. Ne-a eliberat din lanţurile fricii de moarte, din sclavia viciilor, din robia necunoaşterii, din animalitatea violenţei fără scop just. Ne-a făcut Oameni. Ne-a învăţat exact ceea ce a propovăduit mai apoi Iisus Cristos. De aceea, noi am îmbrăţişat creştinismul. Era o continuare, nu o distrugere. Deformările 'de după Cristos, produse de orgoliul unor oameni care au îndrăznit a crede că pot modifica Legile, sunt vizibile. Şi foarte criticabile. Ele sunt numai forme, fără conţinut şi durată. Adevărata Credinţă trece dincolo de ele. Adevărata credinţă îşi are axul în inima omului şi în Inima Cerului,

- Şi dacă vom fi acuzaţi de erezie, părinte Demian?

- Fanatismul religios, Varain, porneşte din necunoaştere. Şi din animalizare. Din primitivizare. Din exacerbarea subconştientului până la delir. Adevăratul om, Omul, nu este fanatic în nici o direcţie. El ştie Legile. Ştie că un singur Dumnezeu e în Universul nostru. Că nu contează în ce fel te rogi Adevăratului Dumnezeu: Poţi s-o faci în templu ori în biserică. Pe câmp ori în munţi. Poţi s-o faci în orice limbă. Principalul e să crezi sincer. Şi să scoţi la iveală tot ce e mai bun şi mai frumos în om. Aceasta e adevărata Credinţă. Să faci din om exact ceea ce a vrut Creatorul: O fiinţă liberă, inteligentă, instruită, paşnică, iubitoare de adevăr şi dreptate, nesupusă viciilor... Un Om, înţelegi?

înţelegeam. între desfrâul iniţiat de bubuli şi extremismul unor 'fanatici, era Adevărul. Calea de mijloc. I-am mulţumit părintelui Demian şi l-am întrebat ce am de făcut în continuare. Răspunsul lui m-a cutremurat:

- Vei rămâne aici un timp. Ai multe de învăţat. Nu religie. Noi nu facem o religie nouă. Noi împăcăm prin Adevăr. Mai ai de învăţat multe Legi. Pentru tine. Pentru a le spune altora. Pentru

că, nu uita Varain, Dumnezeu vorbeşte oamenilor prin gânduri. Dar nu tuturora. Şi niciodată prin vorbe. Numai oamenii folosesc vorbele.

Venise rândul' lui Cernescu. Era calm. Mai mult calm decât îi era firea. Demian a început să-i spună Legile. Atâtea câte îi erau necesare:

- Trebuie să te întorci între oameni. Ţine stânga jos! Nu fi violent! Fii Om! Destinul tău e pacea. Nu-ţi este dat să verşi sânge, Asta e bine. Ai multă treabă. Ce nu ştii să faci?

- începutul părinte. De unde încep?

- De la cele omeneşti. Bubulii au semănat disperare. Tu seamănă Speranţă. Cerul v-a face-o să rodească. Secole de-a rândul, bubulii au crescut teama din oameni. Ridică dreapta! Din ea va curge Curaj. Vei umple inimile şi sufletele oamenilor de cutezanţa măsurată a Omului. în mare taină şi cu diabolică stăruinţă, bubulii au plantat pomul discordiei. Din el cad fructe otrăvite: ură, neîncredere, lipsa de înţelegere între neamuri. Caută acest pom potrivit! Caută-i rădăcina veninoasă şi tai-o! Vei reuşi! Ai inimă bună. Vei reuşi! Acesta e Destinul tău, hotărât de Ei! De Dumnezeul strămoşilor noştri.

Părinte Demian, eu nu simt chemarea pentru religie. Mu pot fi profet. Cred şi gândesc ca om de rând Ca un om de rând trăiesc. Nu pot fi altceva.

- Nici nu trebuie să fii altceva. Ştiu ce visezi. Să primeşti darul lui Verne. Roagă-te pentru ei! Căci este mare dar.Nu uita! Orice vei cere pentru oamenii din jur, vei căpăta! Să nu ceri pentru tine nimic, niciodată! Vei primi exact ce meriţi. Asta e tot. Când vei avea nevoie de mine, vei şti să mă găseşti. Respectă Legile Cerului şi Pământului! Vei fi ocrotit de Cer şi Pământ.

- Părinte, îţi mulţumesc! Voi pleca în vâltoare. Bubulii îmi vor putea lua libertatea ori viaţa. Credinţa şi speranţa, niciodată! Niciodată!

- Libertatea, viaţa şi moartea sunt daruri cereşti. Oamenii nu au dreptul să se joace cu ele. Şi asta să ţii minte, Om din neamul Oamenilor.'

- Voi ţine minte, părinte! Voi ţine minte! Libertatea, viaţa şi moartea sunt daruri cereşti. Nimeni nu are voie să se joace cu ele! Voi ţine minte!

Am ieşit pe munte. Soarele blând, de septembrie, era-în zenit Ploua cu lumină şi pace. Nesfârşiţii codri ai Moldovei şi

Transilvaniei se întindeau cât vedeam cu ochii. Ne-am aşezat pe iarba grasă şi moale, cu privirea către bolta albastră. Mai aveam o zi şi ne despărţeam:

- Cernescule, nu ţi se pare că e un vis?

- Uneori, da. Pentru ce am fost pregătiţi noi? Ce am ajuns? Cine ar fi putut bănui vreodată?

Da. Nimeni n-ar fi putut bănui. Căci, cu toată ştiinţa lor, bubulii nu reuşiseră să citească tainele Cerului şi Pământului. De la o zi la alta, înţelegeam tot mai mult tragedia lor de hibrizi degeneraţi ai unei experienţe nereuşite. Crezuseră că sunt propriii lor creatori. Declaraseră sus şi tare că Dumnezeu e mort. Ei, nişte pigmei amărâţi. Nu înţeleseseră că fiecare fiinţă din lume îşi are locul ei. Şi nici nu voiau să înţeleagă. Căzuseră şi în cealaltă extremă: fanatismul religios şi misticismul Cu mintea lor bolnavă, creaseră imaginea unui fals dumnezeu, răzbunător şi crud. Imagine menită să înspăimânte omenirea. Să o aducă la ascultare faţă de false legi. Inventaseră ideologiile antiumane. Le răspândiseră. Se jucau încă de-a zeii pe planetă. Un joc periculos pentru omenire. Un joc al cărui sfârşit începuse.

Am dormit la soare, pe piatra muntelui. Acolo era leagănul nostru cel dintâi. Şi locul nostru cel de pe urmă.

A doua zi, ne-am prezentat în faţa generalului Boureanu. Bătrânul ne aştepta cu o singură hârtie în faţa sa. O pagină scrisă îngrijit, de propria-i mână. Barba îl întinerea. Apăruse,] deci, o schimbare în înfăţişarea enigmaticului comandant al Octogonului.

- Raportează, Varain! a fost ordinul.

- Toţi trei vrem să ieşim la confruntare directă. Vă cerem aprobarea.

- Iese numai Cernescu! Tu rămâi aici! Ursu pleacă la Cremene, în Elveţia. Acolo, se pregătesc treburi urâte pentru România. Trebuiesc dejucate. Toate. Asta, însă, e treaba lui Cremene. Cernescule.

- Ordonaţi, domnule general!

- Bubulii pregătesc pe îndelete dominaţia lor în România. Şi a monarhiei străine. Planul diabolic e urmărit pas cu pas. Nu se mai grăbesc. Merg în ritmul impus de analiştii lor. Nu renunţă la plan. Mizează pe ignoranţa tineretului şi pe senilizarea celor în vârstă. Pe uitarea înfeudării trecute. Vei lucra cu mine şi Cremene pentru dejucarea acestui plan. Fără violenţă! Fără

suferinţe pentru români! Inclusiv pentru cei manipulaţi. Trebuie treziţi din beţie! Căci e beţie, e drog, e manipulare.

- Am înţeles!

- Bine! Următorul ordin: anihilarea completă a forţelor kaghebiste acti’ve şi de rezervă. De la agent, la conservă! totul trebuie să ajungă pe mâna legii române. Să răspundă pentru trădările lor! Noul lor plan îl am în faţă. Numele conspirativ - Pana. Denumirea vine de la pana cu care se despică copacii vârtoşi. Ştiinţific este denumit Mijloace, metode şi procedee şi iniţiere, dezvoltare şi exploatare a conflictelor intraetnice în România. Cuprinde următoarele direcţii de acţiune, pentru dezbinarea românilor şi fărâmiţarea României:

Unu: Dezbinarea pe criteriul teritorial, până la separarea în vechile provincii. în acest sens, se vor iniţia acţiuni complexe de creare a unor animozităţi, nemulţumire, suspiciuni... Cunoşti tacâmul?!

- Da, domnule general. Sunt moldovean. Am crescut la marginea pustiei. Cunosc metehnele frăţiorilor.

- Doi, a continuat impasibil generalul. Crearea şi dezvoltarea conflictelor religioase. în acest sens, se vor folosi „profeţi", prezicători, ghicitori, vrăjitori şi tot soiul de şarlatani din această tagmă. Te-a instruit părintele Demian, da?

- Da, domnule general.

- Trei: Transformarea diferenţelor de opinii politice în conflicte sângeroase. Cam ca cele 'din 1989-1990. Ştii ce ai de făcut?

- Da, domnule general. Românismul înainte de toate! Români suntem de când ne naştem şi până intrăm în mormânt. Politica cade pe planul doi.

- Atenţie la românism, Cernescule! Să nu cădeţi în extremism! Să fiţi drepţi şi buni cu cei care soarta i-a făcut să trăiască printre noi! Să-'i ocrotiţi după legea noastră cea veche! Pe cei dintre ei care greşesc să-i judecaţi drept, după aceeaşi lege şi cu aceeaşi măsură cu care sunt judecaţi românii! Să vii faceţi prieteni! Să nu lăsaţi pe cei veniţi cu gânduri rele, inclusiv dintre ei, să vă dezbine!

- Am înţeles, domnule general!

- Mai am, a precizat Bătrânul. Românismul va fi lovit din toate părţile. Va fi etichetat cu cele mai murdare etichete posibile, cunoşti arsenalul, nu? L-au folosit şi bolşevicii. Să nu vă temeţi! Să nu vă descurajaţi! Oamenii înţelepţi din toată lumea nu se

lasă păcăliţi de etichete şi calomnii'. Ei a'u informaţii exacte, fapte concrete. Şi un ultim aspect: mişcarea de demnitate românească va fi atacată cu agentură de influenţă şi dezbinare. Se vor căuta orgolii exploatabile. Se vor semăna legende de dezbinare. Vă vor oferi sume mari de bani, onoruri, posturi şi privilegii. Să nu vă lăsaţi! Să vă ţineţi ca fraţii! Căci, în voi stă forţa României. Ceilalţi se vor da după un vântori altul, se vor închina la o poartă ori alta, pentru a le fi bine o zi sau un an. Naţiunea română are nevoie de marele bine. De binele etern.

- Am înţeles, domnule general!

- Bine! trecem la punctul patru. A patra direcţie de acţiune pentru crearea conflictelor intraetnice: conflictul între bogaţi şi săraci. Cel care face avere prin munca şi inteligenţa lui se află în lege şi dreptate. Nu toţi pot s-o facă, pentru că' oamenii nu sunt egali. Nici sub aspectul calităţilor înăscute, nici ca destin. Normai este ca fiecare om să înţeleagă asta. Bogăţia făcută pe cale legală nu e furt. Cea produsă prin mijloace ilegale şi imorale este şi furt şi crimă. Asta să explici tu oamenilor! Te vor înţelege. Să ceri cuvântul legii în miile de cazuri de furt din averea naţională! Pentru că fiecare cetăţean să înţeleagă exact raportul bogăţie-sărăcie.

- Am înţeles!

- A cincea direcţie de acţiune a kaghebiştilor, dar nu numai a lor: constă în menţinerea stării de incertitudine şi culpabilizare generală, creată prin diversiunea din decembrie1989. Cunoşti bine problema. Ai fost în miezul evenimentelor. Să nu fie zi din viaţa ta fără să faci ceva în această direcţie! Demască adevăraţii asasini! Demască impostorii! Fă lumină în această direcţie! Lumină deplină! Să ştie fiecare om al ţării adevărul. Să ştie cum să cântărească pe cei care vin în faţa lui să-i spună o poveste sau alta.

- Am înţeles, domnule general!

- Cernescule, am încredere în tine. Ştiu că nu te mai temi de nimic. Ai trecut de viaţă şi moarte. Ai tot ce-ţi trebuie pentru a învinge. Nu vei fi singur. Milioane de trăitori pe acest pământ vor fi alături de tine.

Cernescu tăcea: Bătrânul terminase de transmis ordinul de misiune. Gândea la ceva. Calcula. Apoi s-a decis:

- încă ceva, Cernescule! Demască public diversiunea antisemită şi cea revizionistă maghiară! Sunt două diversiuni foarte la

modă. Ai toate informaţiile pentru a face lumină în această direcţie.

- Voi face exact ce trebuie, domnule general!

- Fă-ţi datoria! Spiritul Daciei libere s-a trezit în români. Şi nu numai în ei. Toţi coborâtorii din Dacia şi Hiperborea au început să-şi aducă' aminte cine sunt. Memoria ancestrală s-a deschis la Timpul hotărât de Ei Omenirea intră sub Zodia Adevărului. Lupta cu minciuna va fi cumplită. Adevărul va învinge. Adevărul trebuie susţinut cu probe temeinice, ştiinţifice. Nici o teorie nu rezistă în faţa practicii. Căci, oamenii trăiesc în planul fizic. Şi trebuie să trăiască omeneşte!

în acel moment, am auzit vuietul muntelui şi cântecul fiarei divine. Cântecul Lupului Alb. înţelesesem ce însemna asta. Cernescu nu mai întâlnise niciodată aşa minune. Stătea cutremurat. Mintea sa educată în spirit logic şi matematic nu putea înţelege.

- E Lupul Alb, l-a lămurit Bătrânul. Spiritul Hiperborei şi al Daciei libere. Spiritul neatârnării şi nesupunerii faţă de invadatori. întreaga Europă l-a cunoscut. Şi-L va recunoaşte. Căci, toţi europenii sunt născuţi în unul şi acelaşi leagăn. Oaspeţii,' veniţi ulterior, sunt extrem de puţini.

- Bubulii ar putea susţine că aceasta înseamnă păgânism, şi-a exprimat Cernescu îndoiala.

- Bubulii vor încerca să spună multe. Nu vor putea însă nega realităţi evidente. Apostolul Andrei, creştinătorul Daciei, a fost condus peste Istru de un Lup Alb. Aşa spune legenda creştină. Să-l văd pe cel care o contestă! Câţi sfinţi creştini au trăit în sihăstria lor, împreună cu lupii? Mulţi, tare mulţi. Dacă ne vom întoarce în timp, în Europa preistorică, îl vom găsi pe Apollo Lupus Luminos. Nu e vorba de păgânism, ci de o mare taină. Lupul Alb nu înseamnă ferocitate şi violenţă! înseamnă libertate şi neatârnare! Nu numai pentru noi'. Pentru toţi europenii. Şi pentru alte neamuri.

Cernescu tăcea cu capul plecat.

- Vino şi vezi! a ordonat Bătrânul.

Am ieşit în tăcere din Templu. Pe culmile munţilor, lumina condensată se rotea lin. Două fiinţe uriaşe, cu chip omenesc, aşezate spate în spate, acopereau întregul orizont.

- Lumina coboară în Carpaţi. în patria carpilor şi costobocilor.

începusem să înţeleg ceva. în limba străbunilor, dac însemna lup. iar costoboc, însemna luminos. Pe pământul ţării, existaseră oameni luminoşi la trup şi suflet, la minte şi spirit. Nu dispăruseră. Se ascunseseră de răutatea năvălitorilor în mintea şi sufletul nostru, în doine şi în mituri, în balade şi poveşti. Din adâncurile stăpânite de Demian, răspunsul se ridica foarte clar:
Noi ne-am ascuns strămunii în doine şi poveşti, ţesute-n taina lunii,
În sate răzeşeşti.
De rău de întuneric, De lumea cea haină Ascuns-am Focul Veşnic într-o sărmană stână.
Făcându-le pe aceste
Şi toate câte sunt
Intrat-am în poveste
Şi-am devenit pământ...

- Cernescule, e timpul să pleci! a hotărât Bătrânul. Mergi şi-ţi fă datoria!Arma să~ţi fie informaţia exactă şi gândul bun! Fapta să-ţi fie proba celor spuse! Să nu uiţi niciodată că eşti Om născut din femeie! Să nu te laşi înşelat de glasurile sirenelor, de vocile lăudătorilor! Să aperi credinţa cu arma ta, informaţia exactă! Să nu te amesteci în lucrurile bisericilor! Fiecare tabără va căuta să te cumpere. Să nu te înclini, nici în dreapta, nici în stânga! Salvarea României este în centru.

Cernescu a strâns mâna întinsă de Bătrân. Apoi, m-a îmbrăţişat fără cuvinte. S-a întors şi a început să coboare muntele. L-am urmărit mult timp cu privirea. N-a întors o clipă capul. Ştia ce are de făcut.

- Va reuşi! m-a asigurat Bătrânul. Deşi va fi lovit din toate părţile. Va reuşi!

După mai mult de o sută de ani de tăcere, primul octogonar ieşea în lume. Nu ieşea să aducă noi credinţe. Menirea lui era să spună oamenilor că în ei stă scrisă adevărata istorie a neamului omenesc. Că, în ei există în acelaşi timp salvarea şi pieirea. Că lupta religioasă era o nouă diversiune pusă la cale de bubuli. Că oamenii nu trebuie să intre în această capcană. Că oamenii trebuie să-şi plece privirile către viaţa lor cea de toate zilele, scoţând la iveală tot ce e mai frumos şi bun în ei.

îl priveam din spate, de departe. îmi răsunau în minte cuvintele lui:

îmi vor putea lua libertatea sau viaţa. Demnitatea, Speranţa şi Credinţa - niciodată! Voi aminti lumii adevărata istorie a omenirii! Voi scoate la lumină Hiperborea şi Varanha! Voi dărâma profeţiile negre! Voi semăna speranţă în suflete şi curaj în inimi! Nu voi uita niciodată că sunt Om din neamul Oamenilor! Născut din femeie. Muritor. Supus Legilor Cerului şi Pământului care mă ocrotesc.

Omenirea intrase în Zodia Adevărului. Un muritor din cea mai hulită profesie, un anonim prin vocaţie şi educaţie, fusese ales de Destin să deschidă noua poartă.

Cernescu, lupul singuratic, păşea înainte, dus de-un gând mai presus de înţelegerea omenească. Pentru el nu mai era cale de întoarcere.' îşi cunoştea Soarta...

Ne-o creşte foc din suflet, Ne-or plânge-n palme macii, Când ne-om opri din umblet, Feciori ai Sfintei Dacii...

Vom adormi cu veacul Şi-om deveni zăpadă. Ne-o pomeni săracul în plânset de baladă...

Aceasta era Soarta. Nici un muritor nu reuşise să şi-o schimbe fără voia Lui. Soarta…

Să PRIVIM ADEVĂRUL În FAŢĂ!.

Omul adevărat nu se teme de adevăr, îl priveşte în faţă. Îl divinizează. Aşa cum divinizează lumina şi căldura Soarelui, fără de care nu ar putea trăi. Numai jivinile întunericului nu suportă adevărul. Aşa cum nu suportă lumina Soarelui. Aşa cum nu suportă adevărata democraţie. Democraţia stabilizată pe adevăr istoric, nu pe minciună. Nu mai e un secret pentru nimeni că, în România, s-a încercat realizarea unei stabilităţi bazate pe o minciună istorică. Că s-au falsificat evenimentele din decembrie 1989. Exact ca în august 1944. Şi se falsifică în continuare.Că se încearcă refacerea dictaturii sub o formă mascată. Că această aşa-zisă stabilitate, bazată pe minciună, nu este în interesul poporului român. Pentru că poporul român nu face parte dintre jivinele iubitoare de întuneric. Neamul nostru a iubit dintotdeauna Lumina. Şi i s-a închinat. Aşa cum s- a închinat şi Adevărului.

Să privim, deci, Adevărul în faţă! Şi să realizăm o adevărată stabilitate în ţară! Stabilitatea bazată pe Adevăr şi Dreptate. Pe Omenie şi Demnitate. Pe o democraţie reală. Pe neatârnarea naţională...

Puterea unei naţiuni are la bază Credinţa, averea, informaţiile, forţa armată şi relaţiile internaţionale. Toate aceste elemente de tărie ale naţiunii noastre au fost puternic lovite de către duşmani. Şi sunt în continuare lovite. Sistematic. Organizat. Diabolic de insis-tent. Cu mijloace, metode şi procedee greu de intuit de către omul simplu. Iată de ce cred că datoria mea să dezvălui o parte dintre acestea. Voi face-o fără patimă şi ură, cu detaşarea profesionistului în informaţii.

Credinţa este axul de rezistenţă a/ naţiunii.

Orice psiholog sau parapsiholog' vă va'spune că orice succes din viaţa noastră depinde de credinţă. De încrederea pe care o are omul în reuşita faptei sale! Explicaţia acestui fenomen este deosebit de complexă. Voi încerca să prezint o explicaţie simplificată, utilă înţelegerii faptelor care se înscriu în acest subcapitol.

Orice om poate face câţiva paşi pe o şină de cale ferată. Dacă, însă, ridicăm şina la trei metri înălţime, foarte puţini se vor încumeta. E aceeaşi şină. Şi acelaşi om. De ce nu mai poate merge? Pentru că, în mod greşit, crede că nu poate. Dacă ar fi încrezător în rezultat, ar dansa pe şină. După unele exerciţii, care îi insuflă încredere, omul ajunge să meargă pe şina ridicată.

Care este secretul? în om zac forţe deosebit de puternice, nebănuite şi nemăsurate încă exact de nimeni. Sunt forţele ancestrale, zestrea subconştientului. Toate funcţiile vitale (circulaţia sângelui, respiraţia, transformarea alimentelor în energie', purificarea sângelui etc.) se desfăşoară fără intervenţia conştientă a omului. Cine îşi comandă bătăile inimii ori funcţionarea stomacului? Nimeni! Marele regulator al funcţiilor vitale este subconştientul. în el se află şi ceea ce' ne interesează pe noi: depozitul secret de energie psihică, prin care obţinem rezultate deosebite în orice domeniu de activitate. Declanşarea acestor energii şi obţinerea rezultatului dorit sunt legate de două elemente esenţiale: credinţa şi visul conştient (idealul, imaginea anticipată şi ideală a obiectului sau fenomenului dorit). Cu aceste două elemente, credinţa şi idealul (visul conştient) omul poate face minuni. Asta cunosc bine psihologii bubuli. Şi aici io vesc.

Visul şi credinţa sunt armele omului sărac. Sunt, însă, cele mai puternice arme de pe planeta Pământ. Cum se loveşte cu ele? Simplu: omul visează producerea unui anumit fenomen,

crede că se va realiza, iar fenomenul se materializează văzând cu ochii. Explicaţia! Visul proiectează în viitor imaginea idealizată a fenomenului dorit, sub formă de emisie energetică (gândul şi visul sunt energetice). Între om şi vis apare o legătură energetică care îi atrage unul către celălalt. Credinţa că visul poate fi realizat acţionează ca un accelerator, eliberând energii din rezervorul subconştientului care, folosite de om, îl duc pe aripi către ideal. Cam acesta este mecanismul prin care credinţa şi visul poartă oamenii către viitor. Şi nu numai oamenii izolaţi.'Grupurile de oameni, naţiunile, întreaga omenire.

Să vedem ce s-a întîmplat şi ce se întîmplă cu Credinţa neamului nostru. în primul rând, trebuie să observăm că nu putem reduce Credinţa unei naţiuni numai la crezul religios. în conţinutul Credinţei ' se manifestă o mare varietate de sentimente şi trăiri'umane cum ar fi: crezul religios, credinţa în destinul istoric al neamului, idealuri naţionale, demnitatea naţională, aspiraţiile către libertate, dreptate, adevăr, speranţa într-un viitor mai bun, curajul marilor fapte etc. La rândul său, crezul religios în cadrul unei naţiuni poate fi unitar (lucru mai rar întâlnit) ori divizat între diferite culte şi secte, inclusiv dintre cele aflate în contradicţie.

Ca orice fenomen complex, cu manifestare în psihicul şi comportamentul cetăţenilor, Credinţa poate avea tendinţe centri-pete - de coeziune, de unificare şi întărire şi centrifuge de dezbinare, de diversificare artificială, de dezvoltare a unor contradicţii interioare, inclusiv distructive. Ideal ar fi ca tendinţele centripete să anihileze total tendinţele centrifuge; într-o' astfel de situaţie, naţiunea ar deveni deosebit de puternică, ar face adevărate minuni. Acolo trebuie să ajungem. Şi vom ajunge! Fiţi siguri!

Cei ce visează stăpânirea tuturor naţiunilor lumii, desemnaţi de mine prin termenul de bubuli, cunosc foarte bine puterea Credinţei. Au şi ei credinţa lor, dar nu atât de puternică ca a noastră. Ca Adevărata Credinţă, lipsită de ură şi contradicţie, de sugestii şi profeţii negre, de 'neadevăruri flagrante... Naţiunile libere conservă cel mai bine Credinţa. Tocmai de aceea! unul dintre principalele obiective ale bubulilor este distrugerea naţiunilor şi crearea unei ciorbe planetare, supuse dominaţiei lor. Nu mă îndoiesc de faptul că vom ajunge cândva la' o societate planetară, cu o singură Credinţă. Acum, însă, e încă

devreme. Iar ritmul şi scopurile ascunse, urmărite de bubuli, nu corespund cu ritmurile şi scopurile omenirii; ale naţiunilor. Cea mai sigură dovadă o vedem zilnic: naţiuni care păreau dispărute din istorie au înviat, ridicându-se pentru drepturile lor. Cine ar fi putut bănui refacerea naţiunii ebraice şi a Israelului? Cine ar fi crezut că o mână de' ceceni vor îndrăzni să se opună deznaţionalizării sovietice şi ruseşti? Că Cehoslovacia se va dezmembra? Că Iugoslavia va deveni teatrul unor confruntări sângeroase între naţiunile care o compuneau? Nimeni, absolut nimeni! E, aici, o chemare ancestrală mai puternică decât orice ideologie. E Credinţa primordială, adânc înfiptă în subconştientul fiecărui individ, fiecărui neam de pe planetă. E Credinţa naturală care nu are nimic de a face cu ideologiile artificiale, crea’te în laboratoare. Căci, să ne înţelegem, în labora-toarele bubulilor se fabrică ideologii şi religii, mituri şi dezinformări, „profeţii" şi aşa zise miracole. Se mai fabrică, acolo, aşa zise personalităţi, care să ne conducă în deceniile şi secolele următoare. Toţi supuşi ideologiei bubule.

Pentru impunerea ideologiilor bubule, se folosesc mijloace şi metode variate, de la războiul clasic şi până la cel religios. În prezent, ne aflăm în plină desfăşurare a celui de-al treilea război mondial, cu folosirea tuturor tipurilor de conflict: armat (războaie locale, intervenţii etc), economic (îl simţiţi pe propria piele), psiho-logic (sunteţi deja vaccinaţi, căci aţi' trecut prin evenimentele din decembrie 1989), informativ (şi aici v-au vaccinat, din greşeală), religios.

Împotriva Credinţei naţionale (fiecare naţiune are propria Credinţă), se folosesc tehnici de război religios, psihologic şi informativ. Când aceste tehnici disimulate, neobservabile de omul de rând, nu dau rezultate, se trece la războiul economic şi cel clasic, prin arme. Războiul psihologico-religioso- informativ nu este o invenţie a acestui secol. Bazele sale au fost puse de faimosul strateg chinez Sun Ţî, în cartea Arta războiului, apărută în secolul 5 înaintea erei noastre. De atunci şi până acum, treburile au evoluat sensibil, dar nu radical. Multe din metodele menţionate de Sun Ţî se aplică şi acum. Dezvoltarea ştiinţei şi tehnicii, a psihologiei şi parapsihologiei în special, a pus la dispoziţia războinicilor noi mijloace şi metode de luptă neconvenţională. Omul de rând, ţinta acestor atacuri, nu este conştient de ele şi se lasă mânat ca o vită la abator.

Ca fost spion şi contraspion militar român, am cunoscut aceste mijloace şi metode. Inclusiv pe propria-mi piele. Sunt mai diabolice decât arma atomică ori bomba cu neutroni. îmi fac ' datoria faţă de neamul meu şi faţă de alte neamuri iubitoare de pace să dezvălui câteva din armele aflate în arsenalul bubul. Visul meu de tainä, pe care abia acum îl dezvălui, este să ajung a scrie Arta păcii. Voi ajunge! Fiţi siguri!

iată cum acţionează bubulii împotriva Credinţei românilor:

- Se mă na rea deznădejdii, a lipsei de speranţă în viitorul acestei naţiuni. Ni se demonstrează cu cifre şi fapte că o ducem mai rău decât pe timpul dictaturii şi că nu avem şanse de redresare decât peste decenii. Cei slabi se încovoaie sub lovitură, se descurajează, părăsesc ţara ori trăiesc de azi pe mâine, fără o perspectivă clară. Noi nu ne îndoim sub lovitura bubulă! Noi ştim că cea mai puternică armă de pe planetă este visul, speranţa, optimismul, încrederea în noi, în naţiunea noastră, în destinul naţional hotărât de Cer.

- Minimalizarea, ridiculizarea, calomnierea, etichetarea idealurilor naţionale. Ni se înjură străbunii din morminte. Ni se agaţă etichete ridicole ori culpabilizatoare. Sunt luate în derâdere idealurile noastre de independenţă, suveranitate, integritate teritorială, neatârnare economică şi politică. Ni se flutură vise roze, după care se ascund cele mai hâde intenţii. Nu uitaţi ce vis roz a fost comunismul şi ce ne-a demonstrat în practică! Sunt profanate însemnele de tărie şi credinţă ale neamului nostru. Se fac multe, tare multe...Cine le fac? O gaşcă de maidanezi, fără mamă, fără ţară, fără suflet, fără idealuri. O fac pentru un ciolan aruncat de bubuli. Aşa cum au făcut-o şi în perioada kominternului.

- Compromiterea credinţei religioase naţionale, crearea a \ sute de culte şi secte cu ideologii contrare, apte a fi manipulate unele contra celorlalte. Conflicte religioase interne au şi apărut. Inclusiv între creştini. Zeci de ideologi, „profeţi" şarlatani, mistici etc. acţionează zi de zi pentru a ne dezbina. Divide et impera!

Mă uimeşte lipsa de previziune şi reacţie a Bisericii naţionale. Şi a celei catolice. Şi a tuturor bisericilor din lume. Căci, orice Biserică care vrea să scoată la lumină binele şi frumosul din Om, are un singur Dumnezeu. Indiferent cum i se spune în diferitele

limbi ale Pământului. Indiferent de ritualul prin care este invocat. Voi cita din memorie mărturia unui evreu mozaic, Brian L. Weiss, publicată în cartea „O mărturie a reîncarnării". Aflat în pragul morţii, în comă, evreul se vede mergând pe un drum. Este întâmpinat de către un bătrân cu plete albe, îmbrăcat într-un strai maron, care îi spune că, pentru el, nu e încă timpul să moară. Revenit la viaţă, evreul face ceea ce î niciodată nu visase: se roagă în piaţă, alături de nişte arabi musulmani. în timp ce se roagă, preotul arab îi spune: Tu l-ai întâlnit pe bătrânul în strai maron. Nu ne mai dispreţuieşti. Ar fi bine să înţelegem toţi oamenii planetei exact ce trebuie din această mărturisire.

Credinţa ortodoxă şi cea catolică sunt primele vizate de asaltul bubul. Se invocă lacunele, inexactităţile, contradicţiile existente în cărţile de bază ale acestor religii. Omul de rând are tendinţa să creadă, căci nu poate vedea dincolo de greşelile omeneşti introduse în cărţi, Cristalul credinţei, adevărurile eterne ale neamului omenesc. Nu e treaba mea să mă amestec în lucrurile Bisericii, dar ca român care îşi apără Credinţa de neam, îmi permit să spun anumite lucruri dureroase. Oştenii care ne apără trupurile muritoare, juriştii care ne judecă faptele lumeşti, nu fac politică. Din păcate, slujitorii Bisericii, care trebuie să ne apere spiritul nemuritor fac politică. în tabere adverse. Se confruntă politic. Şi nu numai. E just? Nu!

O altă problemă. Omului i se poate lua cu forţa "orice, inclusiv viaţa. Credinţa însă, nu. Omului nu i se poate oferi însă nici un dar cu forţa, pentru că îl aruncă. Iată de ce am considerat şi consider neinspirată impunerea religiei pe cale administrativă. Crezul religios se impune numai prin convingere, ca un dar spiritual. în primul rând, prin modelul de austeritate şi credinţă pe care trebuie să-l reprezinte slujitorii Bisericii. Ca specialist în această luptă neobişnuită, mă doare ori de câte ori anumite ziare trâmbiţează cazuri de preoţi care au deschis cârciumi, au profanat' biserici, au săvârşit 'fapte penale, au... Fiecare caz în parte e o nouă lovitură dată Credinţei de neam. Fără Credinţă, vom fi o turmă de animale, bună de mânat oriunde. Tezaurul credinţei religioase străbune trebuie apărat! De noi, toţi! Cu cinste, însă.

O altă metodă folosită pentru lovirea Credinţei noastre constă în ştergerea memoriei naţionale, falsificarea istoriei, ascunderea dovezilor privind destinul naţional al dacilor. De secole, se cunoaşte de Hiperborea, de'Varanha, de Dacia liberă. Dar noi, cei de aici, dacii, am aflat ceva? Teoriile lui Roesler şi ale lui Roller? Să trecem în revistă numai câteva da’te recunoscute de marii istorici ai lumii.

Cea mai veche scriere din lume a fost descoperită la Tărtăria, în Banat. E mai veche cu câteva secole decât cea sumeriană. Centrul de roire al Hiperborei se află în Carpaţi. întreaga Europă este locuită de un singur neam; oaspeţii veniţi ulterior sunt puţini şi nesemnificativi. Normanzii îşi declarau ascendenţa dacică. Letonii şi lituanienii sunt daci. Germanii sunt geţi. Francezii vorbeau în primele secole după Cristos limba rorhanescă. Zamolxe-Omul este pomenit în scrierile greceşti şi latine de dinainte de Cristos. La fel, Dromihete, Burebista, Decebal, Deceneu, Vezina, Oroles, Dapyx, Acornion... Strămoşii noştri...

Gelu, Glad, Menumorut au intrat în cronicile maghiare, probând ceea ce unii contestă acum. Domnul Ramunc din Vlahia apare în Cântecul Nibelungilor. Dacii de la sud de Dunăre îşi spun şi acum vlahi... Basarab întâi a zdrobit oştile lui Ca rol Robert de Anjou. Ar fi putut-o face, dacă ar fi fost un mărunt feudal? Nu! Mircea cel Bătrân a ridicat un sultan la înalta Poartă. Putea s-o facă dacă n-ar fi fost puternic? Faptele Măriei Sale Ştefan cel Mare şi Sfânt au răsunat din Persia până la Roma. Mai trebuie, oare, să continui?

Hiperborea, Varanha şi Dacia nu sunt cunoscute de noi Sunt încă ascunse. Le vom scoate la lumină! Pentru a şti exact cine suntem. Pentru a ne cunoaşte Destinul de Neam. Şi a l îndeplini. Căci este măreţ!

- O altă direcţie' de lovire a Credinţei naţionale: implementarea insistentă în subconştientul şi conştientul nostru a ideii neputinţei neamului nostru de a face ceva trainic şi serios. Ni se sugerează că suntem balcanici, deşi noi suntem carpatici, daci şi geţi, carpi şi costoboci, suci şi odrizi. Ni se repetă cu insistenţă că nu avem mijloace tehnice şi financiare pentru a ne realiza. Le avem, vă asigur! Numai că ne batem joc de ele. Permitem unor maidanezi şi unor aventurieri să ne fure

din ochi, să ne risipească averea naţională creată cu trudă şi sânge de neam.

în clasamentul mondial al inventicii ocupăm primele locuri. La fiecare mie de locuitori, românii au dat omenirii mai mulţi inventatori şi savanţi decât orice alt popor. Nu ne îngâmfăm cu asta, pentru că aici' e vorba de ceva mai complex: nimeni nu poate face nimic fără a avea dar ceresc. Iar, Cerul nu acceptă trufia. Vă amintesc însă că noi am pus bazele aeronauticii, ciberneticii, speologiei... Că am inventat motorul cu reacţie, stiloul şi multe altele. Un lucru n-am inventat noi. Vreau să-i subliniez, pentru a fi dar pentru toată lumea: noi n-am inventat ideologii antiumane. Nici politice, nici religioase! Noi le-am suportat consecinţele, am suferit experienţele aplicării lor în viaţa noastră. Iată de ce mi se pare o neruşinare sfruntată din partea celor care au inventat şi promovat astfel de ideologii să-şi arate faţa în public, să arate acuzator cu degetul către alţii. E cam timpul'să-i aducem în faţa legii, să-i facem să răspundă pentru faptele lor!

Averea înseamnă putere naţională.

Al doilea element de tărie al unei naţiuni îl constituie averea, avuţia naţională, totalitatea valorilor materiale adunate de neamul nostru de-a lungul veacurilor. Până şi cel mai neştiutor dintre oameni este conştient de faptul că averea înseamnă putere, iar noi suntem foarte bogaţi. Avem cea mai bogată ţară din lume: de 19 secole, din România se cară aur şi argint, uraniu şi petrol, păduri şi bucate, prunci şi fecioare... Dar, ce nu se cară? Până şi inteligenţa băştinaşilor, materializată sau încă în faşă, a fost şi este în' continuare cărată afară. Tezaurele româneşti zac tot la Moscova. Atitudinea Rusiei democrate nu diferă cu nimic de cea a imperiului roşu, fapt ce demonstrează încă o dată că aproape nimic nu s-a schimbat la răsărit de Prut. Nu ni s-a înapoiat un singur gram de aur, o singură palmă din pământul Basarabiei, Bucovinei, Herţei, Insulei Şerpilor.

Cu toate vitregiile vremurilor în care trăim, cu toate neajunsurile sistemului socialist, noi, românii, am strâns ceva avere naţională. Şi nu puţină. Am pus-o în fabrici şi uzine, în case şi lăcaşuri de cultură, în ferme şi centre de cercetări... în averea noastră comună. Nu ideologia comunistă, nu liderii comunişti au produs această avere! Noi românii, am produs-o! Şi nu are caracter politic. Este pur şi simplu avere. Averea noastră,

a tuturor românilor, indiferent de naţionalitate, religie ori concepţii politice actuale.

Am produs această avere comună cu sacrificii. Am răbdat de foame şi de frig, sperând că urmaşii noştri vor duce-o mai bine. Am făcut plăţi nedatorate, impuse prin forţă sau înşelăciune. Am răbdat ceea ce puţine alte naţiuni rabdă şi n-am renunţat la visul de a vedea măcar urmaşii fericiţi. N-am renunţat să construim câte un acoperiş deasupra capului fiecărui cetăţean, câte o şcoală ori universitate, câte un spital, câte o creşă ori grădiniţă, câte un lăcaş de cultură, câte o fabrică... Am învăţat pe cetăţenii noştri mai multă carte decât cele mai bogate naţiuni; aceasta v-o spune un om care a trăit şase ani printre diplomaţi străini şi a cunoscut gradul lor de cultură. Dacă n-ar fi fost chingile ideologiei comuniste, puse direct pe creiere şi suflete, am fi ajuns departe, tare departe... Pentru că avem o zestre nativă excepţională, pentru că suntem muncitori şi răbdători. Dacă n-a fost să fie atunci, în comunism, trebuie neapărat să fie de acum încolo! Trebuie să ajungem acolo unde ne este scris în destinul de neam! Departe, tare departe, de jegul moral şi mizeria fizică a zilelor noastre...

Toată averea României ne aparţine în comun, nouă, locuitorilor acestei ţări. Fiecare, luat în parte, e un om sărac pentru că în comunism nu a putut acumula avere personală. Împreună suntem foarte bogaţi. Suntem proprietarii averii naţionale. Tocmai pentru că noi suntem proprietarii şi nu o mână de aventurieri ori speculanţi, nu înţeleg de ce stăm cu mâinile în sân. Nu înţeleg cum permitem unei găşti nesemnificative de maidanezi şi colaboraţionişti ai lor să ne-o risipească, să ne-o fure, să ne-o vândă pentru câţiva gologani, pentru a ne transforma în cerşetorii lumii. Pentru a ne face să părăsim ţara din cauza sărăciei.

Din decembrie 1989 până în prezent, nici un guvern nu a prezentat situaţia gestiunii ţării, nu a raportat în faţa poporului cum a cheltuit 'banii publici, 'banii noştri. Şi au cheltuit în stilul şi ritmul în care nu-şi permit nici cele mai bogate ţări. Micul întreprinzător, plătitor de impozite, prezintă lunar ori'trimestrial situaţia gestiunii sale în faţa organelor financiare statale. Dacă <n-ar face-o, ar fi aspru pedepsit. Ca simplu plătitor de impozite, întreb: De ce guvernul nu procedează la fel? De ce nu ne spunn ce-a făcut cu averea noastră? E cumva, guvernul,

deasupra legii? Nu avem nevoie de astfel de guverne! Noi susţinem statul, cu banii noştri, cu munca noastră. Tot noi avem dreptul legal de a controla guvernul şi de a-i pedepsi exact cum ne-ar pedepsi el dacă am încălca legile plătitorului de impozite.

Cunosc bine situaţia exporturilor româneşti din închingata societate socialistă: vindeam avioane, elicoptere, nave, utilaj petrolier, armament, tehnică de luptă, calculatoare, explozivi, textile, pielărie, maşini unelte, produse chimice, tractoare, autoturisme de teren, sticlărie şi porţelanuri, mobilă şi artizanat... Vindeam multe, la preţuri competitive. Cu acei bani am plătit datoriile de război {nedatorate, căci am fost parte cobeligerantă în coaliţia antihitleristă), datoriile făcute pentru investiţii, datoriile făcute din greşelile unor lideri ai „epocii de aur'. Eram rezistenţi economic. Nu aveam datorii externe. Rezerva valutară de aproape cinci miliarde de dolari ne permitea să ţâşnim ca o rachetă către un trai mai bun. Libera iniţiativă plus averea naţională destul de serioasă pe care o aveam ne permitea să luăm un start dintre cele mai reuşite. Mult mai reuşit decât al celorlalte ţări socialiste vecine.

N-a fost aşa. Prin diversiune, am fost puşi să ne distrugem averea naţională. Am fost puşi să ne ucidem între noi, trăitorii acestui pământ, indiferent de naţionalitate. Toţi uram clanul dictatorial. Tocmai de aceea a căzut atât de uşor. De acolo, de pe 22 decembrie 1989, trebuia să înceapă marea noastră renaştere: eram uniţi în crezuri şi aveam avere. Bubulii ştiau ce înseamnă liberalizarea românească: în anii '70, mărfurile româneşti scoteau din pieţele mondiale comercianţi cu nume şi tradiţie. Nu-şi permiteau bubulii să mai guste încă o dată aşa o experienţă. Pentru a nu ne putea ridica, au vărsat între noi ura, au distrus elementele de bază ale statului român (nu socialist!), au distrus economia naţională, ne-au invadat cu mărfuri de calitate dubioasă: susţinute de o campanie propagandistică perversă. Ne-au dat înapoi cu câţiva ani. Bubulii, maidanezii şi colaboraţioniştii lor sunt autorii acestor crime.

Suntem înapoi cu câţiva ani. Dacă ne unim, îi vom recupera în câteva luni Căci românii sunt capabili de minuni. Au dovedit-o şi nu o dată. Trebuie să punem piciorul în prag! Trebuie să cerem insistent aplicarea legii! în fiecare zi, să cerem să ni se prezinte gestiunea primelor două guverne! Să ni se explice unde s-au evaporat rezerva valutară, fondurile speciale (partid,

sindicate, utece, pionieri, Libertatea, armată, securitate) sumele şi bunurile găsite în sediile şi locuinţele cianului dictatorial. Să ni se explice de ce întreprinderi rentabile au fost aduse în stare de faliment! Să ni se spună ce comisioane au luat guvernanţii pentru importurile nerentabile! Ce averi au în ţară şi străinătate! Să cerem asta în fiecare zi, calm, non violent şi numai pe cale legală!Nu este adevărat că întreaga justiţie e coruptă, aşa cum susţin maidanezii! Aceste susţineri sunt menite a ne determina să pierdem încrederea în justiţia noastră, în adevăr, şi dreptate. Să mergem, deci, la Lege şi să cerem aplicarea legii! Insistent! Cu mult curaj!

Jaful din averea publică urmăreşte să ne facă datori şi dependenţi, manevrabili şi şantajabili. Să ne determine să ne vindem copiii, fecioarele şi pământul pentru câteva pachete de gumă de mestecat. Pentru nimic. Să ne aducă la ascultare în faţa forţelor oculte, prin foame şi şantaj economic. Să ne facă robi şi animale de povară. Să ne şteargă din istoria lumii. Să ne fure darul ceresc de care ei ştiu şi noi nu. Căci, adevărul este că România are un Destin de excepţie.

Cine are informaţia domină situaţia

Informaţia este de importanţă vitală în orice domeniu de activitate. Deciziile politice nu se pot lua fără informaţii exacte. Economia nu poate funcţiona după ureche şi după păreri aproximative. Comerţul lucrează cu informaţii blitz: cine are informaţia cu o oră mai devreme poate câştiga'milioane. Armata lipsită de informaţii e o pradă uşoară pentru orice inamic. Inclusiv pentru unul inferior din punct de vedere numeric ori mai slab dotat cu tehnică de luptă şi armament. Valoarea informaţiei în întreaga viaţă socială este inestimabilă.

Cred că, acum, e clar pentru orice om de ce în România a fost distrus sistemul informaţional. S-a început cu distrugerea serviciilor secrete naţionale, crea’te după 1964. Li s-au pus în | cârcă fapte abominabile, pe care nu le gândiseră măcar. Sau, li s-au aruncat în sarcină fapte cumplite, săvârşite de securitatea ' kominternistă a anilor 1943-1962. Cunoaşteţi aceste fapte. Nu e cazul să insist Orice român de bună credinţă a putut să analizeze situaţia şi să-şi formeze cea mai potrivită părere.

Distrugerea sistemului informaţional nu s-a limitat la domeniul serviciilor secrete. A' continuat cu sistemul informaţional din economie, finanţe, comerţ, cultură... A cuprins

întreaga viaţă socială. Ne-am lăsat culpabi'lizaţi de o mână de aventurieri care nu ştiu ce înseamnă munca şi'durerea acestui neam. Care fac experienţe pe pielea noastră de parcă am fi cobai. Şi se mai laudă cu' ele! Ei, maidanezii, lătrăii, ţâpuritorii de lozinci, care n-au câştigat cu sudoarea frunţii lor nici un dolar, au aruncat cu milioane, în ţară şi străinătate, pentru a-şi crea mituri de mari oameni politici. Exact cum făcea şi Ceauşescu. Care e deosebirea dintre dictatorul din mormânt de risipitorii care i-au urmat? Există una: risipitorii sunt mai mulţi şi mai fără milă decât răposatul.

Am ajuns să locuim în stradă ori în W’C-uri publice. Şi să nu ne mai căsătorim că nu avem case. Să plecăm,către ţări străine. Să fim minţiţi şi drogaţi cu ideologie, exact ca pe timpul dictaturii. Numai că ideologia cu care suntem actual drogaţi este ceva mai disimulată. Nu ştiu dacă e şi mai puţin nocivă. Să judece fiecare. Suntem insistent îndemnaţi, prin toate mijloacele mass media, să devenim o naţiune de hoţi şi violatori, de criminali şi superficiali - preocupaţi numai de mărunţişuri, modă,cancanuri. Suntem insistent educaţi să nu mai gândim la treburi serioase, să nu ne luăm răspunderi, să reacţionăm ca troglodiţii, să acceptăm orice teorie bubulă.

Toate acestea ni se întâmplă pentru că nu avem informaţii,în ciuda faptului că avem mai multe servicii secrete decât anterior evenimentelor din decembrie 1989, poate şi mai bine plătite, nu avem informaţii. Duşmanii ţării nu sunt puşi la respect. Trădători de ţară' de notorietate publică, de tipul lui] Şerb, Militaru, Brucan se lăfăie în jurnale, culpabilizează de-a valma serviciile secrete, justiţia, militari ai Armatei, procuratura militară şi civilă, întregul popor român. Toţi suntem vinovaţi,! numai ei sunt fecioare. Ei, care ne-au înfeudat la puteri străine,| care ne-au îndemnat să ne ucidem între noi, care au semănat ura şi discordia între forţele armate naţionale. Câtă neruşinare, cât tupeu! Toate nepedepsite. Dar,' va veni ziua în care maidanezii vor plăti pentru tot ce-au făcut împotriva acestui \ neam! Ziua cea mare e aproape. Foarte aproape. Mult mai aproape decât credeţi!

Am militat şi militez pentru refacerea serviciilor secrete române. Pentru apărarea onoarei şi demnităţii acestora. Pentru dezvăluirea adevărului cu privire la decembrie 1989. Am adus probe filmate că serviciile secrete nu şi-au mânjit mâinile cu

sânge românesc. Că mai mulţi spioni şi contraspioni români au preferat să moară cu mâinile curate, decât să fie implicaţi în conflictul fratricid, dezlănţuit de trădători şi de bubuli. Am demonstrat că serviciile secrete române au fost distruse prin diversiune şi trădare, pentru a ne lăsa fără informaţiile cu care am fi putut dejuca sabotarea economiei naţionale, jaful din averea noastră, trădarea la înalte niveluri.

Veţi spune că serviciile secrete există. Nu neg. Dar cum funcţionează? Ce fac pentru apărarea Credinţei şi averii neamului nostru? De cine se ocupă? De unul ca mine care îndrăzneşte să spună anumite adevăruri ce nu plac trandafiraşilor? Asta înseamnă urmărire politică. Dacă, în timpul dictaturii, urmărirea politică era perfect legală, prevăzută în Constituţia ţării (partidul unic), în prezent ea constitue infracţiune. Să fim clari! Trandafirii însângeraţi vor dispare din istoria acestei ţări destul de curând. Forţele democratice vor lua puterea şi vor constata cu ce s-au ocupat unii lucrători din-aceste servicii secrete. Cred că vom avea multe surprize neplăcute. Vreau să-i întreb pe cei care sunt plătiţi să apere ţara pe frontul din umbră, câteva probleme: Serviciile secrete actuale au apărat pe loc gol, ori sunt continuarea naturală a celor precedente - SSI , Siguranţă, Biroul doi, Securitate? Aţi studiat documentele securităţii kominterniste? Aţi văzut ce crime pot comite oamenii slab pregătiţi profesional'şi cultural dar înregi-mentaţi politic? Vreţi să repetaţi perioada stalinistă? Ştiţi în câţi ani se formează un adevărat ofiţer de informaţii? Şi cu ce efort? Cu câtă carte şi cu câtă trudă? 'Preferaţi să luptaţi cu bâta ori cu informaţia? Vă interesează ca informaţia să fie folositoare neamului românesc sau numai unui grup 'politic? De ce nu luaţi atitudine împotriva trădătorilor şi spionilor care se lăfăiesc prin gazete? Aşteptaţi să vă facă jurnaliştii munca? Sau aţi căzut în diversiunea că aceste treburi nu vă privesc? Că privesc fosta Securitate naţională (sau, cum îi spuneţi în actualele documente, securitatea fostului regim). Trădarea are caracter politic? Sau antinaţional?

Domnilor ofiţeri de informaţii, aveţi o mare răspundere faţă de naţiune şi stat. Trebuie să culegeţi, să verificaţi şi furnizaţi statului român informaţii reale, apte a-i servi interesele. Fie că vreţi ori nu, sunteţi urmaşii direcţi ai celor dinaintea voastră. Iar pentru a înţelege mai bine ce vreau să spun, citiţi cartea

Pericolul spionajului scrisă, în perioada interbelică, de către doi specialişti din SSI - generalul I. Teodorescu şi colonelul Z. Goescu. Veţi înţelege că, indiferent de gruparea politică aflată la conducere, aveţi datoria să spuneţi adevărul şi numai adevărul. Că sunteţi în slujba naţiunii române şi a statului român. Nu în slujba câtorva indivizi'. Am mare respect pentru meseria dumneavoastră. Pentru că o cunosc. Asta nu înseamnă, însă, că voi mai închide ochii ori de câte ori greşiţi.

Armata-scutul naţiunii şi statului.

Puterea Armatei, ca element de tărie al naţiunii şi statului, depinde de mai mulţi factori cum ar fi: calitatea'naturală a per-soanelor care o compun şi conduc; gradul de coeziune; moralul cadrelor şi militarilor în termen; spiritul de legalitate, demnitate şi onoare militară; încrederea şi respectul militarilor de pe diferite trepte ierarhice faţă de superiori; disciplina militară; volumul obiectivelor militare' comparativ cu populaţia ţării etc.

Pe baza datelor publicate în ultimii trei ani de către diferite jurnale precum şi pe baza declaraţiilor făcute de către diferite per-soane cu înalte funcţii în Armata, afirm că puterea armată a României a fost şi este în continuare ţinta unor atacuri care o slăbesc. Voi enumera numai câteva din zecile de fenomene care afectează Armata: - Avansările cu caracter politic, dezvăluite destul de recent de domnul general Nicolae Spiroiu, ministrul apărării, într-un interviu publicat în mai multe cotidiene româneşti şi străine. Legile şi regulamentele militare sunt clare în stabilirea modalităţilor de avansare a cadrelor: studii, competenţă, calităţi personale, vechime în grad şi funcţie etc. Ce s-a întâmplat în concert: Să-l citǎm pe domnul Spiroiu: Avansările din decembrie 1989 au destabilizat Armata pe termen lung. Cine a făcut aceste avansări şi de ce? Ion Iliescu şi Nicolae Militaru, în scop de a cumpăra Armata de partea mişcării lor politice, nu tocmai sănătoase pentru neamul şi ţara noastră. Au apărut, astfel, alături de gradele militare tradiţionale, gradele politice. Adică, cele acordate cu încălcarea legii şi regulamentelor militare, în scop politic. Nu insist asupra acestui subiect: e datoria Parlamentului să rezolve acest focar de nelinişte din oştire. Dacă nu-l vor rezolva, să nu se mire de nimic. în lipsa legii, domneşte arbitrariul.

Menţinerea stării generale de culpabilitate este, de asemenea, de natură a slăbi capacitatea de luptă a Armatei. Nici

acum, după trei ani, nu s-a lichidat focarul de nelinişte introdus în Armată de către diversionişti, nu au fost îndepărtaţi cei care, într-o formă ori alta, au făcut jocul intervenţioniştilor străini. Citez declaraţia unui ofiţer al Armatei: Domnule Codruţ, eu nu sunt asasin! Noi, militarii Armatei, nu suntem asasini! Noi nu acceptăm ideea că maiorul Dragomir mai este printre noi. El este un asasin. A asasinat cu bună ştiinţă 25 de miliţieni români. Miliţienii nu ne atacaseră. Cei trei morţi'de la noi au alte cauze: un elev a murit călcat de transportor'(TAB - N.N.), un elev a murit în dormitor, datorită mânuirii defectuoase a armamentului şi încă unul a murit de un glonţ rătăcit. Miliţienii au fost împuşcaţi şi din faţă şi din spate, de către cei de pe acoperişuri. Dragomir ştie cine'erau cei de pe acoperişuri. Era în legătură cu ei. De aceea este menţinut în Armată, la un centru militar de sector din Bucureşti.

Clar nu? Procuratura militară încearcă, cu mare scandal de presă, să reia un caz vechi de 12 ani, în care uslaşii au lichidat trei terorişti. în schimb, Dragomir Aurel, este liber. Nimeni nu-l întreabă cine erau cei care trăgeau de pe acoperişuri. Mai am, în cazul acestuia, o declaraţie de la un revoluţionar civil din Sibiu.

în ce constă diversiunea ? Pentru un civil e greu de înţeles ce se întâmplă. Voi explica. Militarul de orice grad trebuie să execu’te ordinul superiorului său.^Nu poate refuza decât dacă ordinul este în mod vădit ilegal. în al doilea rând, majoritatea militarilor nu culeg informaţii pentru a şti exact ce se întâmplă, pentru a putea verifica dacă un ordin este legal sau nu. Informaţiile sunt, de regulă, culese de către organe speciale ale Armatei' (informaţii, contrainformaţii, cercetare) şi furnizate numai la anumite'nivele ale conducerii. Ca atare, răspunzători de ordinul dat de consecinţele acestuia, sunt comandanţii de la nivelele la care s-a cunoscut situaţia reală. S-ar putea ca nici hulitul Dragomir să nu fi fost conştient de situaţia reală. Posibil. El însă ascunde în spate pe cineva mai mare, pe cineva răspunzător de omor deosebit de grav. Iată de ce nu este trimis în instanţă, de ce este ferit de jurnalişti! Mai mult, cu un sadism mai rar întâlnit, sé speră că-şi va pierde minţile pentru a fi declarat iresponsabil şi respectiv incredibil în declaraţiile ce le va face. La fel se procedează cu locotenentul Zorilă,' avansat căpitan după masacrul de la Otopeni. în prima declaraţie, făcută jurnaliştilor, Zorilă a recunoscut că a primit ordin de tragere de

la Sergiu Nicolaescu. Ulterior, declaraţiile sale se încâlcesc peste poate. Şi sunt lăsate aşa, încâlcite. Ofiţerul trăieşte o mare dramă: éste avansat căpitan pentru fapte de eroism în Revoluţie, dar imaginea copiilor de la Câmpina, lichidaţi la Otopeni, îl urmăreşte zi şi noapte.

Concluzia: Armata este ţinută în stare de culpabilizare prin ascunderea adevăraţilor vinovaţi, a celor care au dat conştient ordine de masacru' ori trădare. Militarii care au tras în necunoştinţă de cauză ori în legitimă apărare (atunci când au fost atacaţi) sunt nevinovaţi şi sunt menţinuţi în starea de incertitudine. Vinovaţii sunt extrem de puţini (mai puţin de zece persoane). Armata 'este mare. E o crimă să ţii o Armată în incertitudine pentru a salva câţiva vinovaţi!

- Ascunderea şi mascarea intervenţiei străine vizează, de asemenea, menţinerea Armatei în stare de incertitudine şi culpă. De vreme ce a existat o intervenţie străină, sovieto-maghiară, probată cu videocasete, cum mai poate fi învinovăţită Armata că a ieşit în stradă? Era obligaţia ei s-o facă! Faptul că, prin diversiune, au fost deturnate evenimentele, derutate unităţile militare este o altă poveste. O poveste ţinând de cele câteva persoane care, în mod conştient, au' contribuit la dezvoltarea conflictului intern, fraticid. M-am aşteptat ca întreaga Armată să răsufle uşurată la citirea probelor privind intervenţia străină. în sfârşit, dezlegaţi din lanţul diversiunii! Spre marea mea surprindere, am aflat că unele persoane, e drept foarte puţine, legate organic de diversiunea trandafirie, m-au cam criticat de mamă. Nu m-au deranjat afirmaţiile lor jignitoare la adresa mea. Sunt destul de înţelept să nu le iau În seamă. M-a supărat lipsa lor de viziune şi ataşament pentru cauza Armatei. Oricum, destul de curând, situaţia acestor persoane va fi clarificată. Pe cale legală. Căci, în decembrie 1989, Armata a avut un motiv absolut legal pentru a ieşi în stradă.

- Armata este lovită şi în baza tehnico-materială. S-a ajuns la situaţia umilitoare ca Armata să facă apel public,'în presă, pentru subvenţionare. Domnilor guvernanţi, aveţi cumva în proiect noi asemenea acţiuni de apelare la mila publică? Nu vă daţi seama că sunt jignitoare, că afectează onoarea militară? Că starea morală a efectivelor este în cădere liberă? Vreţi să vedeţi din nou Armata în stradă? Eu nu vreau! Am crescut în Armată,

ştiu ce înseamnă Armata şi vă rog să fiţi foarte atenţi cu acest element de tărie al naţiunii noastre.

Sunt încă multe de spus despre acţiunile îndreptate' împotriva Armatei. Sper să le spună cadrele ei, la emisiunile televizate, în presă, sau în alte moduri legale.

Izolarea înseamnă moarte.

Nimeni nu mai poate trăi izolat pe această planetă. Fiecare naţiune, oricât de bogată şi puternică ar fi, are nevoie de relaţii externe solide, în toate domeniile: politic, economic, diplomatic, militar, cultural-ştiinţific etc. Relaţiile externe scot ţara în lume, o fac cunoscută, îi valorifică potenţialul uman şi material, îi crează simpatii şi alianţe.

Cu toată închistarea ideologiei socialiste, România a reuşit să-şi dezvolte un sistem de relaţii externe destul de solid şi echilibrat, în care, alături de ţările socialiste, figurau ţări cu sisteme politice variate (dezvoltate, mediu dezvoltate, în curs de dezvoltare). Cred că aşa e înţelept: să avem relaţii externe cu toată lumea, indiferent de sistemul politic (ori religios!) din respectivele ţări. E hazardant să emitem o prognoză cam cum ar fi evoluat relaţiile noastre dacă am fi renunţat repede la socialism. Probabil, am fi împărtăşit soarta Ungariei (1956), ori Cehoslovaciei (1968). Până şi copiii înţeleg că sistemul comunist din România a fost introdus prin intervenţie străină. Şi doborât în acelaşi mod. Numai suferinţele au fost 'băştinaşe. Şi culpele care nu încetează nici acum...

Era de aşteptat ca, după decembrie 1989, relaţiile externe ale României să cunoască un curs ascendent. Ei,'bine, nu a fost deloc aşa. Ca jurnalist la EXPRES MAGAZIN (1991-1992) m-am documentat câteva zile la Ministerul Afacerilor Externe. Relaţiile externe erau în coborâre. Cineva ne lovea în relaţii, ne slăbea sistemul de alianţe. Cu cât are mai mulţi prieteni', cu atât o naţiune e mai sigură, mai puternică. Conform planului de izolare 'a României şi de transformare a ei în semicolonie, noi nu trebuie să avem prea mulţi prieteni. Să nu ne alegem prietenii funcţie de interesul nostru,' ci funcţie de interesele altora, care au pâinea şi cuţitul, pe care ni le-au luat din mână aşa cum am văzut la capitolul privind puterea economică.

Când ai mai mulţi prieteni, nu simţi din greu pierderea unuia dintre ei. Nici trădarea care, cinstiţi să fim, mai apare şi între prieteni. Ai alţii cu care să te mângâi, să te ajuţi. Când ai puţini

prieteni şi te trădează toţi deodată eşti un om terminat. Cam aşa stau treburile şi cu naţiunile. Când îţi faci prieteni, nu contează rasa, religia, concepţiile politice ale acestora. Te interesează, în primul rând, dacă te înţelegi cu ei, dacă ai cu ei vise şi preocupări comune. Ori' interese comune. Cam aşa stau treburile şi cu naţiunile. Şi ar sta în continuare dacă n-ar fi diversiunea bubulă.

Noi nu avem nimic de împărţit cu nici o naţiune din lume. N-am luat la nimeni nici o palmă'de pământ. Din contra, ni s-a luat. Şi va trebui să ni se returneze, pe cale paşnică. Aşa va fi!

Metoda limitării relaţiilor externe ale românilor nu este nouă Ni le-au limitat otomanii', fanarioţii austro-ungarii, ruşii, sovieticii, în timpul ocupaţiei sovietice, noi'înjuram vârtos anumite naţiuni, la indicaţiile frăţiorului mai mare, în timp ce el avea relaţii politice şi economice cu ele. Cel mai edificator caz-relaţiile cu Germania Federală. Sovieticii aveau relaţii cu west-germanii, iar noi ne ţineam departe de ei, să nu ne muşte. Tâmpenie crasă, cu efecte dezastruoase în plan economic, ştiinţific, cultural, umanitar. Sincer să fiu, sunt unul care regretă emigrarea masivă a germanilor din România.

Fiindcă am ajuns la capitolul Ivan-fratele mai mare, vreau să precizez câteva probleme. Aşa cum le văd eu, ca român. Nu am nimic împotriva poporului rus. E de compătimit, deoarece comunismul l-a schilodit şi mai puternic decât pe noi. La sovietizat, l-a rupt de patrie, de mamă şi de muncă rodnică, independentă. Rusia, cea mai bogată ţară de pe glob, suferă de sărăcie. în ea se petrec fenomene periculoase. Elementul rusesc s-a diluat, împrăştiindu-se în republicile unionale, autonome, distincte. Simţul naţional, s-a diluat, fiind înlocuit cu aroganţa imperială sovietică, 'cu ideologia de mare putere. Ruşii, oamenii care îşi cântă atât de frumos patria în versuri şi muzică, sunt în stare să sară la bătaie dacă-i inviţi politicos să plece acasă, în patria lor. E singurul caz întâlnit de mine, în care un popor nu mai vrea să trăiască acasă, în maica patrie. Un caz dureros şi alarmant. Atât pentru ei cât şi pentru alte popoare.

Putem şi trebuie să avem relaţii bune cu ruşii. Cu o singură condiţie: să ne trateze de la egal la egal. Nu cum ne-a tratat secole de-a rândul. Adică, cu aroganţa de mare putere. Căci, adevărata putere a unei naţiuni nu stă în arme şi număr de oşteni, ci spirit. în această direcţie, în spirit, ne putem oricând

măsura. Nu sunt profet dar, încă din 1990, am prevăzut destrămarea imperiului sovietic. Vin cu o nouă profeţie. Scrisă, de data asta. Dacă Rusia va acţiona în continuare pentru refacerea imperiului ţarist şi sovietic, aşa cum face acum, va ajunge la un mare dezastru. Se va destrăma ea însăşi în zeci de state naţionale, independente. Şi asta, numai în trei ani de acum încolo.

Relaţiile externe au suferit şi pe timpul dictaturii ceauşiste. Atât din cauza sabotajului intern, cât şi din cauza celui extern. Devierea lui Ceauşescu de la linia liberală a anilor '70, îmbătarea în ideologie în detrimentul unei gândiri practice, pline de bun simţ românesc, promovarea minciunii şi favoritismului de către clanuî său, ridicarea în funcţii importante a unor persoane incompetente ori trădătoare, repartizarea discriminatorie a venitului naţional în plan teritorial sunt numai câteva din manifestările' acestui sabotaj intern. Mai ţineţi minte ce bine era de trăit în România anilor '70? Ce nivel de trai aveam? Cum ne invidiau ungurii, bulgarii, sârbii, ruşii? Cum ne întindeau mâinile toate popoarele lumii (excepţiile erau nesemnificative)? Cum ne apreciau străinii care veneau cu milioanele să vadă miracolul românesc?

Cauza acestui boom economic, politic, cultural? Atunci, pentru scurt timp, am fost noi înşine. Am muncit serios, am produs de calitate, am avut relaţii corecte cu toată lumea. Nimic nu ne opreşte acum, când libera iniţiativă este descătuşată, să atingem un boom şi mai înalt, şi mai 'de durată. Barierele sunt în noi, în lipsa noastră de încredere, în lipsa de voinţă. Ne trebuie credinţă-n reuşită, voinţa naţională de a învinge, multă înţelepciune în alegerea' relaţiilor externe, lideri devotaţi şi bărbaţi (nu purtători ilegali de pantaloni!)

Sabotajul extern a existat şi există. Face parte, aş zice, din viaţa planetară actuală. în momentul în care ţugulanul a produs şi vândut mărfuri la concurenţă cu bubulul, i-a devenit adversar şi duşman. Din acea clipă, 'situată în anii '70, sabotajul s-a desfăşurat organizat, continuu, prin mari specialişti. Cele mai mari şi mai rentabile produse ale neamului nostru au fost denigrate şi ostracizate. Vă amintiţi cum urlau anumite persoane împotriva faptului că România vânduse armament şi tehnică de luptă? De ce o făceau? Simplu: pentru că am concurat pe marii producători de armament, pentru că n-am mai

cumpărat noi de la alţii armament şi tehnică de luptă veche, revopsită. Câte înjurături şi câte bancuri au fost la adresa Canalului Dunăre Marea Neagră? De ce? Pentru că am devenit stăpâni pe adevărata gură a Dunării? Că prin România va trece comerţul Nordului?

în încheierea acestui subcapitol, aş vrea să punctez ceva foarte important: relaţiile externe ale fiecărui stat se crează şi dezvoltă funcţie de interesul propriu (politic, economic, militar) şi nu de ideologie, rasă, religie etc. Pe timpul Komintemului, eram aţâţaţi de alde Tache Bolşevicu împotriva sârbilor. Ne-am şi bătut cu sârbii, pe graniţă. Mânaţi de sovietici şi colaboraţionişti. Cu sârbii, cu care suntem prieteni de secole. Cu care trebuie să rămânem prieteni. Cu sârbii, cu care suntem din nou puşi în conflict, pentru a ne ruina economic în mod reciproc.

Mânaţi de guvernanţi mai puţin bine orientaţi (ca să nu le spun altfel) am participat la cruciada împotriva Irakului. Ce ne interesa pe noi diferendele dintre două ţări arabe? Ambele prietene cu noi? Dacă putem face pace între ele, trebuia să ne amestecăm. Dar, să mergem în interesul altora, în contra unuia dintre prieteni, nu era bine. Tocmai asta am făcut. Pentru că aşa au hotărât guvernanţii de atunci. Şi rău au făcut. N-avem nimic de împărţit cu arabii. Faptul că, în Bucureşti, au apărut unele lozinci antiarabe îl consider o nouă diversiune. Ştiu eu ce spun. Cineva care nu ne iubeşte toarnă ^discordie între noi şi arabi, între noi şi_evrei. între noi şi unguri. între noi şi sârbi. între noi şi americani. între noi şi chinezi. între noi şi prieteni.

Pentru că veni vorba de chinezi, mă simt dator cu o explicaţie. Sunt unul dintre adepţii unor relaţii foarte strânse şi cu China. Nu numai pentru că, pe patul de moarte, Stalin ar fi spus bolşevicilor săi: Vă las o moştenire dezastruoasă - mai mult de un miliard de galbeni. Susţin această relaţie pentru că mărfurile chinezeşti au fost şi sunt de calitate, la preţuri accesibile românului. Pentru că mărfurile noastre au avut şi'au intrare pe piaţa chineză. Cred, şi viitorul îmi va da dreptate, că problema zahărului chinezesc infestat a fost un sabotaj organizat, pentru a mina această relaţie externă a României. Relaţie care deranjează cam mulţi aşa zişi prieteni, cu zâmbet mieros pe faţă şi cu ochii pe amărâtul de tezaur românesc.

Diversiunea minorităţilor naţionale.

Majoritatea minoritarilor din România au ajuns pe pământul nostru în căutare de exil politic, religios, economic. Am fost şi suntem ospitalieri, i-am primit pe toţi, le-am dat drepturi egale cu ale etnicilor români, ne-am înrudit'cu ei, ne-am împăcat bine. Când a fost rău în ţară, am suferit împreună. Fenomenele de intoleranţă nu au fost şi nu sunt caracteristice neamului nostru. Noi ne-am apărat minoritarii împotriva extremiştilor de orice fel. Noi am salvat evrei din mâna hortyştilor. Ţăranii români au dat un pumn de boabe germanilor deportaţi 'în Bărăgan de către regimul kominternist de ocupaţie. Românii regretă sincer că majoritatea germanilor au părăsit România. Dar le pare bine că au o patrie întreagă. Nici de plecarea evreilor nu suntem indiferenţi. Suntem însă bucuroşi că, după două milenii de pribegie,'cu patria în suflet şi în minte, evreii au reuşit să o vadă materializată.

Cu toată poziţia corectă a românilor faţă de minorităţi, România nu a scăpat de aplicarea diversiunii de contrapunere 'a intereselor minorităţilor cu cele ale băştinaşilor. Contrapunere artificială, dar bine organizată. Cum spun eu, visul bubulilor e să umple lumea de minorităţi, dar s-o lipsească definitiv de naţiuni libere, independente, suverane.

Ca jurnalist, am cunoscut multe aspecte ale acestei diversiuni. Vreau să mă opresc numai la două, pe care le consider cele mai periculoase: diversiunea organizată de revizionştii unguri şi deversiunea antievreiască - confundată de anumite persoane cu diversiunea antisemită.

Cea mai completă demascare a mijloacelor şi metodelor de acţiune a revizionismului maghiar aparţine scriitorului american Mifton G. Lehrer. Cartea acestuia, Ardealul pământ românesc, ar trebui să fie citită de către fiecare senator american implicat în decizii privind România. Aşa vor înţelege perversitatea revizionştilor unguri, talere cu multe feţe: filo-americani faţă de americani; filo-germani faţă de germani; filo-sovietici faţă de sovietici; filo-japonezi faţă de japonezi. Şi filo-canibali faţă de canibali. Căci, în decembrie 1989, unii revizionişti unguri din Ardeal au mâncat carne din trupurile românilor ucişi.

Ajuns la acest punct, vreau să subliniez faptul că marea majoritate a secuilor şi ungurilor din ţara noastră nu sunt revizionişti. Aderenţa lor la un singur partid are cu totul alte cauze decât cele Bănuite de analiştii de suprafaţă. În primul

rând, teama de băştinaşi, care le este cultivată continuu, de o mână de revizionişti din rândul lor. Mai apoi, teama de a nu fi consideraţi trădători ai minorităţilor lor. Ar mai fi visul de a obţine cât mai mult. Chiar mai multe drepturi decât băştinaşii. Cauze sunt multe. Prefer să citez, fără comentarii, câteva afirmaţii din rândul lor:

Un tânăr rezultat dintr-o căsătorie mixtă, domiciliat în Covasna: Eu pe cine să înjur, domnule Codruţ? Când un român îi înjură pe unguri, o înjură pe mama şi mă doare. Când un ungur îi înjură pe români, îl înjură pe tata şi mă doare, iarăşi.
Am trăit bine, în pace, până au venit unii să facă politică din viaţa noastră.

Un secui din Covasna: În vara anului 1991, noi, secuii am pornit renaşterea minorităţii noastre. Căci noi nu suntem unguri, ci secui. A venit imediat Laslo Tokes şi a pornit împotriva noastră pe conaţionali. Ne-a dezbinat. Aşa se face că minoritatea secuias'că nu este încă recunoscută legal.

Un maghiar pur sânge din Târgu Mureş: Pe timpul evenimentelor din martie 1990, veneam către casă. Fusesem la rude în Ungaria. Eram în maşină cu soţia. La vreo douăzeci de kilometri de Târgu Mureş, am fost oprit de un grup de unguri înarmaţi cu lanţuri, bâte, răngi. Până să le spun ceva, m-au luat la bătaie. Am strigat că sunt ungur şi nu m-au crezut. în timp ce mă călcau în picioare, am reuşit să scot paşaportul şi să-l arăt. M-au lăsat în pace, dar eu sunt mereu neliniştit. Mi-e şi ruşine de ce s-a întâmplat.

Liderul revizioniştilor maghiari este, fără îndoială, episcopul Laslo Tokes. O persoană pregătită mai mult pentru politică sau diversiune, decât pentru slujirea Bisericii. Cum ar putea afirma un slujitor al Bisericii creştine următoarele: România nu are tradiţie democratică, de aceasta fiind responsabilă cultura ortodoxă bizantină, care a pus în valoare ierarhizarea. Ei, bine, Tokes a făcut-o, în ziarul Italian L'Unita din 4 august 1990. Era filo-catolic în faţa catolicilor italieni. Semăna vrajbă între creştini. Exact cum descria Milton G. Lehrer.

Laslo Tokes n-a auzit niciodată de cele zece porunci. Ori, dacă a auzit nu le respectă. Cel mai des păcătuieşte prin minciună publică. Am o bună parte din interviurile acordate acestui domn în străinătate. Voi enumera cele mai flagrante minciuni.

Minoritatea maghiară din România ar număra aproape patru milioane de suflete. Recensământul din 1992 a scos la iveală mai puţin de 1,6 milioane de maghiarofoni. Dacă scădem din rândul for secuii, ţiganii, şvabii, şi românii maghiarizaţi, nu mai rămân decât maximum o jumătate de milion de maghiari.

Minoritatea maghiară ar fi, chipurile, supusă romanizării, deznaţionalizării. E suficient să comparăm recensămintele din ultimul secol şi vom constata că, din contra, maghiarii au deznaţionalizat milioane de români, secui, ucraineni, slovaci, evrei, sârbi, armeni, germani, ţigani. Ce fel de nume este Oltyan, Moldovyan, Patrubany? Mai lipseşte un Yonesko

Securitatea română ar fi închis şcolile minorităţilor maghiare, ar fi ucis învăţători şi preoţi maghiari care învăţau copiii în limba maternă. După Diktat, maghiarii au cam făcut astfel de lucruri. După 1944, nimeni nu s-a atins de maghiari. Din contra, au Fost nişte cazuri în Regiunea Bolşevică Autonomă Maghiară care, relatate public,,ar crea mari probleme. Nu e cazul să dezbinăm. Nu le descriu. în perioada ceauşistă, n-a murit nimeni de mâna Securităţii naţionale. Mai mult, la Timişoara, securiştii au avut o deosebită grijă de Tokes. Se temeau să nu fie ucis de-ai lui, pentru a fi transformat în martir.

împotriva vieţii lui Tokes s-ar fi săvîrşit mai mu/te atentate. Cam străvezie povestea! Accidentul suferit pe teritoriul maghiar, în maşină ungurească şi cu şofer maghiar (ochii albaştri de la AVO) este pus în sarcina românilor. Mă bucur că, în concepţia lui Tokes, pe care Dumnezeu l-a pedepsit pentru semănare de ură interetnică, noi, românii avem trecere la Dumnezeu.

Maghiarii nu ar avea drepturi culturale, nu s-ar bucura de autonomie culturală. Mergeţi în Covasna şi Harghita pentru a vedea cum stă treaba! Lua'ţi-vă şi translator, căci majoritatea locuitorilor nu vorbesc româna. Am fost şi eu, cu o echipă de jurnalişti. Ne-am descurcat tare greu.

în concluzie, revizioniştii unguri, fantome ale izolaţionismului teritorial de tip feudal, visează purificarea etnică a' minorităţii maghiarofone, izolarea ei de restul românilor (inclusiv de celelalte minorităţi), contrapunerea ei intereselor generale ale naţiunii şi statului'român. Primii care ar suferi din această cauză (şi suferă) sunt secuii şi ungurii din ţară. Sperăm să fie înţelepţi, să elimine extremiştii care vor să-i ducă la pierzanie.

Diversiunea antievreiască din România a apărut ca din senin. Şi nu a reuşit să ia amploare. S-a stins ca un foc de paie. Deşi, gaz i-au pus destul. Şi nu dintr-o singură parte. Din mai multe. Cauzele acestei tentative de diversiune sunt multiple. în primul rând, influenţa evreilor (vărul Iţic) în lumea capitalistă nu e deloc de neglijat'. Să ne închipuim că evreii ar fi pus, pe cinste, umărul la ridicarea României postdecembriste. Ce ar fi rezultat? Un boom deloc pe placul fratelui Ivan şi bubulilor pe care încă nu s-au învăţat cu ideea că România nu e curtea lor. Reacţia? Căpitanul de' rangul întâi Radu Nicolae, unul dintre puţinii agenţi ai KGB care şi-a recunoscut public apartenenţa la această instituţie, iese la bătaie în revista EUROPA. Mo'tivul aparent: indignarea faţă de faptele reprobabile săvârşite de Brucan şi Roman (oleacă cam ovrei din naştere). De parcă faptele domniei sale şi ale grupului CORBII (Ion Iliescu, Nicolae Militaru, Ştefan Kostyal, Virgil Măgureanu) erau demne de aplaudat! De parcă Brucan şi Roman săvârşiseră faptele în calitate de evrei şi nu de cetăţeni români. De parcă cei doi inculpaţi (dă, Doamne!) ceruseră voie de la ceilalţi minoritari evrei să facă din România un circ jalnic... Afacerea a escaladat. Au ieşit pe arenă şi rândul doi de ţâpuritori: persoane compromise prin colaborare strânsă cu fostul dictator, preocupate de ştergerea trecutului, au trecut la mormăieli: Vai, ce antisemitism în România! Românii, înţelepţi cum îi ştim, le-au adresat „tradiţionale urări" la ambele tabere şi diversiunea a eşuat. Căci, o' diversiune reuşeşte numai dacă capătă caracter de masă. Simplele Hărţuieli dintre domnii Mozes Rosen şi Ilie Neacşu ne lasă reci. Suntem prea isteţi să nu înţelegem exact cam ce se ascunde în spatele lor.

Cel mai dulce Preşedinte.

în istoria României, vom avea mulţi preşedinţi. Nici unul atât de dulce şi zâmbăreţ ca domnul Ion iliescu. Şi nici unul atât de naiv încât să creadă că românii sunt nişte tembeli, buni de manipulat cu minciuni de felul celor care ni le-a spus cu nonşalanţă. Revin la întrebările:

- Domnule Preşedinte, invazia sovieto-maghiară din 22-23 decembrie 1989 a fost reală ori simulată? Dacă a fost reală, de ce aţi ascuns-o? Dacă a fost simulată, de ce ascultaţi asasinii care au determinat, prin ea, lichidarea a 900 de nevinovaţi?

- Cine a atacat sediul central al Ministerului Apărării Naţionale? Eraţi acolo şi vi s-a raportat. Eram şi eu acolo.

Trebuie să spunem adevărul! Morţii nu-l mai pot spune. Iar cei vinovaţi de crimă sunt foarte puţini - mai puţin de zece persoane.

-Cine au fost teroriştii? Cine i-a recrutat şi instruit? Cine le-a dat misiunea? Cine i-a condus în luptă? Cine i-a capturat? De ce li s-a dat drumul? Precizez că am mărturii de la Armată că li s-a dat drumul din ordinul fostului ministru Nicolae Militaru.

- De ce acoperiţi guvernul Roman? De ce nu-i cereţi să prezinte gestiunea ţării? E vorba de averea noastră, a poporului şi vrem să ştim cum a cheltuit-o. Vă întreabă un plătitor de impozite, care, periodic se prezintă la organele financiare pentru a fi verificat cum ţine gestiunea. De ce guvernul nu procedează legal? De ce nu ne prezintă gestiunea ţării?

- Ce sume de bani, din averea publică, au intrat în fondurile FSN - FDSN?

- Cine menţine starea de suspiciune dintre Armată şi serviciile secrete? În ce scop? Nu cumva, în acelaşi scop în care a folosit Ceauşescu această manevră periculoasă pentru stat şi naţiune? Nu cumva, cineva visează la dictatură?

- Cum se face că SRI este condus de trei ani, în mod ilegal, de către un şef neconfirmat de Parlament?

- De ce ascundeţi aceste adevăruri, domnule Preşedinte? Nu vă daţi seama unde ne poate duce minciuna? Nu vă sunt suficienţi morţii lui decembrie 1989? Mai vreţi şi alţii? Eu nu! Niciodată! Noi', nu! Niciodată!

Nu vă urăsc, domnule Preşedinte. Nu mai urăsc pe nimeni. Ura e un semn de slăbiciune. Mi-e milă însă de dumneavoastră. Nu aveţi curajul să denunţaţi infracţiunile, să deblocaţi justiţia din această ţară. Sunt sigur că, acum, mă consideraţi un destabilizator obraznic. Un tip revanşard. Un aventurier în goană după glorie. Aşa v-au spus unii dintre cei care vă înconjoară cu „grijă". Cam cum îi înconjurau pe Ceauşescu.

Vă urez să vă treziţi mai devreme decât Ceauşescu! înainte de a vă vedea arestat'de proprii colaboratori. înainte de a privi în ochii unui complet de judecată. înainte de a privi în ţevile unui pluton de execuţie...

Asta vă urez eu, unul dintre miile de oameni obişnuiţi, scoşi în afara societăţii prin diversiunea din decembrie' 1989. Diversiune pe care refuzaţi cu disperare să o denunţaţi.

Pavel Coruţ.

SFÂRŞIT